

Τίλ-Ταίλ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΛΑΒΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩ ΠΑΝΟΤΙΣΤΑΘΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΙΡΚΗ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Ἡ EMBRODANYA εἶνε τὸ ΜΟΝΟΝ Α-
ΒΛΑΒΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ
ΧΡΗΣΕΩΣ, τὸ ὁποῖον ΕΛΑΤΤΩΝΕΙ ΤΟ
ΠΑΧΟΣ εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ σώματος,
ταχέως, ἀποτελεσματικῶς, χωρὶς δάπανη καὶ
χωρὶς ἀσκήσεις. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ.

Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία εἰς φιά-
λας τῶν 100 U. S.

LABORATOIRES DETECTA - PARIS.

Ἀντιπροσωπεία - Παρακαταθήκη :

ΦΡΕΙΔ. ΜΑΡΧ. Εὐαγγελιστορίας 7.

ΑΘΗΝΑΙ.

Διὰ Μακεδονίαν καὶ Θράκην :

ΧΡ. ΠΕΝΤΖΟΣ, Πλατεία Ἐμπορίου,
Θεσσαλονίκης.

Ζητήσατε οδηγίαν ἀπὸ τὰ Φαρμακεία καὶ
τὸν Ἀντιπρόσωπον.

Embrodanya

Ο ΠΑΥΡΟΣ ΕΚΙΑ
ΤΟΥ ΔΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Μὲ τὸ φημισμέ-
νο φίλμ Χάουφ
ἐξασφαλίζεται ἡ
ἀπόλυτος ἐπιτυ-
χία τῶν φωτογρα-
φιῶν σας μὲ ὁποι-
ανδήποτε κατά-
στασιν τοῦκαιροῦ.

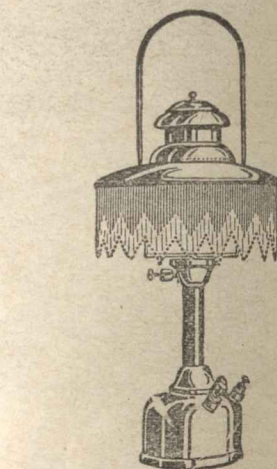
Διὰ τὰς ὑπερτα-
χείας φωτογραφί-
ας ζητήσατε τὸ
Οὐλτρα - Φίλμ
Χάουφ, μὲ τὸ ὁ-
ποῖον πέρνετε ἀ-
σφαλῶς τὰς τα-
χυτέρας σκηνὰς
ἀθλητισμοῦ, παι-
διῶν κλπ.

Εἰς τὰ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΟΝ ΕἶΔΩΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: Π. ΜΑΝΩΛΙΔΗΣ

Ὁδὸς Ἀγγέλου Βλάχου 4. — ΑΘΗΝΑΙ

ΦΩΤΙΣΜΟΥ

πρόβλημα δὲν ὑπάρχει μὲ
τῆς λάμπης πετρελαίου ἢ
βενζίνης ἀπὸ 4 εἰς 4000 κπ-
ρίων ἔντασιν διὰ σπιτία ἢ
καταστήματα. Ἐργάζονται
ἀνευ τρόμπας ὅπως καὶ μὲ
τρόμπαν, εἰνε δὲ οἰκονο-
μικώτατοι καὶ ἀσφαλέςτα-
τοι. Οἱ μὴ ἔχοντες ἡλεκ-
τρισμὸν ἀπαλλάσσονται τῶν
δαπανηρῶν ἐγκαταστάσεων
οἱ δὲ ἔχοντες ἐνίσχυον τὸν
φωτισμὸν τῶν κατὰ παν-
τὸς ἀπορόπτου. Μία ἐπι-
σκεψίς θὰ σᾶς πείσῃ εἰς τὸ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. Κ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
Πατησίων 53, Ἀθῆναι. Πα-
ρὰ τῷ ἰδίῳ διάφορα ἄλλα
πρακτικὰ εἶδη διὰ δώρα,
ὡς π. χ. γραμμόφωνα, δι-
σκοί, ὁρολόγια τῆς τσέπης,
θερμάστρα, ἀθύρματα, σουγι-
λάνηφόροι γραφίδες, σουγι-
λίδες κλπ. ἀπὸ 25-5000 ὀρχ-
άζιας. Ζητοῦνται δραστήριοι
πράκτορες.

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 28
(Μεγαρὸν Εφεσίον)
ὁρίθ γραφείον 45
Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Ἑσπερικοῦ Δραχμαὶ 160
Ἑσπερικοῦ Λίρα Ἀγγλ. 1
Ἀμερικῆς Δολλάρια 5

Ἐξάμηνο καὶ τριμήνιοι κατ'
ἀναλογίαν.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Διευθυντής - Ἱδιοκτῆτης : ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΚΟΥΛΟΝΙ ΤΟΥ ΑΙΧΕΙΟΥ
ΓΟΥ·ΤΙΚ-ΤΑΚ·
Ἀριθμὸς 5
25 Ἰανουαρίου 1931

Ὁνοματεπωνυμὸν
Διευθυντοῖς.....

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΩΝ

Ἡ τρίτη «Μίς Ἑλλάς» μας — ἡ δις Χου-
σὺλα Ρόδη—εἶνε ἀληθινὰ ὡραία γυναῖκα, μὲ
ἀρχαϊκὴ καταγωγή, ἀρμονικὴ γραμμὴ, θαυμά-
σιον σῶμα, πρὶν ἢ κεφάλι καὶ σύνολον πραγ-
ματικῶς γοητευτικόν. Ἐχει βέβαια καὶ τὰ
μειονεκτήματά της. Ἀνεπαίσθητα ! Ἀλλὰ
πάντως μειονεκτήματα. Καὶ τὰ κυριώτερα εἶνε
μία σκληρὸς ἐκφράσεως στὸ πρόσωπο καὶ
κάτω μικροελαττωματικὸς διαπλάσεως τῶν
κάτω ἀκρων. Οἱ γυναῖκες μάλιστα ποὺ ἐκ συ-
στάματος δὲν χωνεύουν τῆς «καλλονῆς», ἔλα-
γαν γαῖρας τὴν νύκτα τοῦ χοροῦ τῶν καλ-
λιστεῖων διὸ ἡ δις Ρόδη πρέπει νὰ εὐνομη-
νῇ τὴν μὸδαν τῶν μακρῶν φρουστιαίων, ποὺ
ἔχει τὸ χάρισμα νὰ κρύβῃ τὰ...γυναικεῖα πό-
δια !

Τώρα ποὺ ἐξελέγη ἡ νέα «Μίς Ἑλλάς» [ἡ
πορφυρὴ νὰ διατρανηθῇ καὶ μερικὲς ἀνὰ το
μῦθες καὶ νὰ μεταδώσωμεν καὶ λίγα κοινὰ
πολλὰ τῶν παρασκηνίων τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς
καλλονῆς. Τὴν περασμένη Πέμπτη ἔγινεν, ὡ-
ς εἶνε γνωστὸν, ἡ πρώτη προκριματικὴ κρί-
σις. Παρουσιάσθησαν λοιπὸν 28 ἐν συνόλῳ κο-
ρίτσια. Μέσα σ' αὐτὰ ὑπῆρχον ἀναμφισβητή-
τως ὡραῖες κοπέλλες, ἀλλ' ἦσαν καὶ κάτι κα-
ραϊκῆς, κάτι ἀσχημονοῦς — μὰ εἴχε....
τριχίτω πρόσωπο, ἄλλη ὁσπρια μαλλιά, ἄλλη
δὲν εἶχε οὔτε ἓνα δόντι στὸ στόμα της ! — ποὺ
ἡ ἐπιτροπὴ εἶδε καὶ ἔπαθε νὰ ξεδιαλέξῃ μερι-
κὲς τῆς προκοπῆς. Αἱ τελικῶς προκριθεῖσαι ἦ-
σαν δύο. Ἡ δις Ἀνδριανῶν, ποὺ εἰς τὸ τέ-
λος ἐξελέγη «Μίς Ἀθῆναι», καὶ ἡ δις Χου-
στοδοῦλου. Αὐτὲς εἶχαν διακριτικὸν ἀριθμὸν
παραδόσεως 6 καὶ 20. Πρὶν δὲ τὴν φθασομένην
εἰς αἰτίας τὰς δύο, μεταξὺ τῶν ὑπολοίπων ἔγινεν
ἡ τελικὴ μονομαχία, ἡ ἐπιτροπὴ προκρίνειν ἀ-
πὸ τὰς 28 εἰς ἐν συνόλῳ κορίτσια. Ἦσαν οὖν
ἀριθμοὶ 2, 1, 6, 4, 8 καὶ 20. Θέλετε ἴσως
καὶ τὰ ὀνόματά τους ; Ἰδοὺ αὐτὰ. Τὸ 2 ἦτο
ἡ «Μίς Κοκκινιά» δις Γεωργία Χατζηροῦλου,
ποὺ παρουσιάσθη καὶ στὰ ἀθῆνα καὶ καλ-
λιστεῖα, το 1 ἡ δις Βέρη Κουτουρελή, τὸ 4
ἡ δις Μαρ. Χριστοδουλοπούλου, τὸ 4 ἡ δις Ἀ-
θηνά Ὀλμπου, 6 δὲ καὶ 20 αἱ δύο τελικῶς
προκρίθεισαι οἰκὲς Ἀνδριανῶν καὶ Χουστοδοῦ-
λου.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἐξ αὐτῆς, ποὺ ἐβγαλεν
ἀρχικῶς ἡ ἐπιτροπὴ, δὲν κατελήγεν ἀμεσῶς
εἰς τὴν οὐν γνωστὴς μας. Ὅχι, ἐκάμει μὴ ἑ-
πωλογί, τριῶν. Δηλοῦν Ἀνδριανῶν, Χουστοδοῦ-
λου καὶ ἡ τρίτη ἦταν ἡ δις Χριστοδουλοπού-
λου. Ἀπὸ χαριτωμένη ὅσο καὶ κομικὴ φουγι-
τριά, ποὺ οἱ περιωμῶν ἡ ἐπιτροπὴ τὸν ἀ-
ριθμὸν τῶν προκρίθεισων εἰς μόνον δύο, χά-
λιψε τὸν κορμὸν. Σημειώσατε δὲ οἱ ἡ δις Χρι-
στοδουλοπούλου ἔλαβε μέρος καὶ στὰ περισυ-
νὰ καλλιστεῖα καὶ ἀπέτυχε καὶ τότε. Τώρα δὲ
τὸ φέτος καὶ δὲν κερδίζει, δι' αὐτὸ τὸ ἐδί-
ξασματῆν. Ποιὸς τῆς εἶπε ;...

Ἡ «Μίς Κοκκινιά» — χαριτωμένη γυναῖκα
εἶνε ἀληθῆς, ἀλλὰ μὲ πολὺ μεγάλην ἰδέαν διὰ
τὴν ἐμμορφίαν της — τὸ πῆρε κατὰ κράτος καὶ
ἐννοῶσε σώνει καὶ καλά νὰ βγῇ «Μίς Ἑλ-
λάς». Μετέσχε μετὰ τὴν ἐκλογὴν της καὶ εἰς
τὰ πειραϊκὰ καλλιστεῖα. Ἀπέτυχε. Ἦλθε δεύ-
τερη. Αὐτὸ ὅμως τῆς ἐστοίχισε τόσο πολὺ, ὥ-

στε ἀπεφάσισε...ν' αὐτοκτονήσῃ ! Δὲν εἶνε
φαντασία ! Πρόκειται περὶ πραγματικὸν ἡ-
τος. Ὁ πατέρας της ἦλθε κλαίοντας στὸν πρό-
εδρον τοῦ Συνδέσμου Δημοσιογράφων Πειραι-
ᾶ καὶ τὸν ἰκέτευσε νὰ μεσολαβήσῃ εἰς τὴν
«Ἐνωσιν Συντακτῶν Ἀθηνῶν διὰ νὰ γίνῃ
δεκτὴ ἡ κῆρυξ ποὺ εἰς τὰ καλλιστεῖα αὐτῆς προ-
τενοῦσης. Πράγματι δὲ ἔγινε δεκτὴ κατόπιν
συστάσεως ἐπιστολῆς τῶν Πειραιαικῶν δημο-
σιογράφων καὶ τῆς «Ἀθῆναι», ποὺ ἔλεγεν
ὅτι τὸ κορίτσι ὅσον αὐτοκτονήσῃ καὶ ἂν δὲν ἴθ-
ηλαν νὰ ἔχουν ἓνα κορίτσι στὸ λαμπρὸν, ἔ-
πρεπε νὰ ἐπιτρέψουν νὰ συμμετάσχῃ στὸν δια-
γωνισμόν. Πικρὴ γὰρ, δηλαδὴ...

Ἡ ἐπαρχιακὴ «Μίς» τώρα. Ἐχτε κατὰ
νόρον ἴσως ἀπό τῆς καθημερινῆς ἐφη-

Ἡ ὡραία κόρη τῶν Ἀθηνῶν δις
ΕΛΛΗ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

μερίδες διὰ τὰς «Μίς» τῆς Ἀθῆνης, τῆς Θεσ-
σαλονίκης, τοῦ Πειραιῶς, τοῦ Ἡρακλείου καὶ
τῆς Κερκύρας. Ἐκεῖνο ποὺ ὅμως ἀσφαλῶς δὲν
ἔξετε εἶνε οἱ...προστάτες τους ! Ναι, ναι...
Ἡ κάθε μία ἀπὸ τῆς ἐπαρχιακῆς καλλονῆς εἶ-
χε καὶ κάποιον ποὺ ἐνδιέφεροτο, ἐργάζετο, ἐ-
κινεῖτο, ἐπροπαγάνδιζε δι' αὐτὰς ! Ἐπὶ πα-
ραδείγματι δὲ τὴν «Μίς Ἑλλάδα» ἐχάλασε
τὸν κόσμον μὴ γνωστοτάτη καὶ εἰς ἄκρον χα-
ριτωμένη κοσμικὴ ἀντίς, ἡ κ. Τσιτσίρη. Αὐτὴ
διηύθυνε δὲ τὸν...προσελόμενον ἀνδρῶν. Καὶ
ἔκαμιν ὁμολογούμενως μίαν προσπάθειαν φα-
ντασικὴν καὶ ἓνα ἀγῶνα πεισματῶδη. Διὰ τὴν
«Μίς Πειραιεύς» ἐργάσθη δὲ συνάδελφος κ.
Γιοκαρίνης. Ὁ κ. Γιοκαρίνης — ποὺ τὸν ἐβγα-
λαν «Ντὲ Βαλέφ» τῆς Ἑλλάδος — διὰ λόγους
ἐνδοσυστηματικούς ἐνῶ εἶνε ὁ εἰδικώτερον ἀ-
σχοληθεὶς γὰ τὰ καλλιστεῖα δημοσιογράφος,
ἐν τοῖσις ἦταν ἐφέτος εἰς τὸ περιθώριον. Δι' αὐ-
τὸ κατῆλθεν εἰς Πειραιᾶ, διοργάνωσε τὸν ἐ-
κεῖ διαγωνισμόν — μὲ μεγάλην δὲ σημασίαν
ἐπίτυχίαν — καὶ ἀνέλαβε κατόπιν τὴν προ-
στασίαν τῆς διδος Κωσταρά. Ἡ ἡγεμονία
τῆς Θεσσαλονίκης εἶχε προστάτας τοὺς...βου-
λευτὰς τῆς Μακεδονικῆς πρωτεύουσας, ἰδιαι-
τέρως δὲ τὸν συνάδελφον κ. Ν. Ζαρίφη. Τὴν
Κυριακὴν δὲ τὸ πρῶτον κατέλειπεν εἰς ἐνίσχυ-
σιν καὶ ὁ πρόεδρος τῶν δημοσιογράφων Θεσ-
σαλονίκης κ. Χαμουδούπουλος. Ἡ ὡραία τῆς

Κρήτης ἐπροστατεῖτο ἀπὸ τὸν θεῖον καὶ στρα-
τηγὸν Κοκκαλῶν. Τέλος ἡ χαριτωμένη Κορι-
αποῦλα, ποὺ ἐξεπροσώπησε τὴν Κέρκυραν,
ἐπισταίριζε ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν ἐδῶ «Κερκυ-
ρακὴν Ἐνωσιν», ποὺ λίγο ἔλειπε νὰ κάμῃ—
καθὼς μοὶ εἶπαι—καὶ φασαρίες στὸ θέατρο...

Ὅταν τὰ κορίτσια ἐξητάζοντο ἀπὸ τὴν ἐπ-
τροπὴν συνέβαινον ὡραῖα πράγματα. Οἱ καλ-
λιστεῖαι, ἐπὶ παραδείγματι, ἐξίτουσαν ἀπὸ
τὰς «Μίς» νὰ λαμβάνουν διάφορες στάσεις καὶ
νὰ κάμουν πλαστικὰς κινήσεις. Ὅταν ἐξητά-
ζετο ἀρχικῶς ἡ «Μίς Αἰγίναν», ἡ δις Ρόδη
δηλαδὴ, ὀρθῶς πάντοτε ὁ κ. Δαρελῆς, ὁ ἐ-
πνομασθεὶς «ἀειθαλὴς ἱππότης», ἐδοκίμασε
τῆς πόσες αὐτῆς. Οἱ καλλιστεῖαι τῆς διετί-
πωσαν μετὰ διάφορες πόσες ποὺ ἔφηρε καὶ
τὴν ἐξῆς παράκλησιν :

—Δὲν κάμειτε μίαν ἱκεσίαν πρὸς τὸν κ. Δα-
ρελῆν ;...

Καὶ ἡ «Μίς Ἑλλάς», ποὺ εἶχε βαρεθῇ νὰ
σκύβῃ, παρεκμύνην εὐφυνῶς τὸν σκύβοντα.
Εἶπε :

—Μὰ δὲν ἔχω νὰ τοῦ...ζητήσω τίποτε !

Τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπογευμα — πρὸ τῆς τε-
λικῆς κρίσεως διὰ τὴν «Μίς Ἀθῆναι» καὶ τὴν
«Μίς Ἑλλάδα», ἡ διοίκισις τῆς «Ἐνώσεως
Συντακτῶν» ἐδεχθῇ καὶ μερικὰ ἀκόμη κορι-
τσια πρὸς ἐξέτασιν. Προσῆλθον ἔξ. Ἀπὸ αὐ-
τὰς ὅμως μόνον πέντε εἶδεν ἡ ἐπιτροπὴ. Μία,
ἡ κομοειρεῖα, ἐστάθηκε ἔμπροσθεν τοῦ Δι-
οικητοῦ, συμμετοχῇ, ἐτοιμάσθη, ἔτοιμα
λεττωσθῆκε, φτιάσθηκε, ἐδοκίμασε τὸν κό-
σμον τὸν κτιτωκάρι καὶ τελικῶς δὲν...ἔγινε
δεκτὴ. Ἀπλούστατα ἦλθε πᾶρα πολὺ πρῶτα,
καὶ ἡ ἀπόφασίς εἶχε περὶ ἐκδοθῇ. Θέλετε τὸ
ὄνομά της ; Καίτη Παπανικολάου.

Ὅταν βγῆκε ἡ δις Ρόδη «Μίς Ἑλλάς» ἡ
πρῶτη, τῆς δοικῆς ἦσαν νὰ στείλῃ ἓνα τηλε-
γράμμα. Οἱ δημοσιογράφοι ἐχάλασαν τὸν κό-
σμον νὰ μάθουν ποὺ καὶ πρὸς ποῖον ἀπηυθύν-
ετο. Ἦταν πολὺ σκανδαλιστικὸ διὰ τὴν πε-
ριέργειαν τους αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἡ ἔρευνα ὁ-
μως ποὺ ἔγινεν ἀπέδειξε ὅτι οὐ μόνον δὲν ἦ-
ταν κατὰ τὸ ἔθος — ἀν καὶ γὰρ τὴν διδοῖ Ρό-
δη, ποὺ ὅχι μόνον ὁμομορφὸ κορίτσι εἶνε, ἀλ-
λὰ καὶ κατὰ περισσότερον ἀπὸ σοφῶς, δὲν θὰ
μπορούσε νὰ σταθῇ ὑπόνομα διὰ τίποτε ὑπο-
ποῖον — ἀλλὰ συγχρόνως κατὰ τὸν τρυφερόν καὶ
συγκινητικόν. Τηλεγράφησε τὴν ἐπιτυχίαν της
στὴν μητέρα της, ποὺ ἀγωνίσσετο στὴν Αἰγίνα.
Ἡ καὶ μετὰ !

ΑΧ. ΜΑΜΑΚΗΣ

Ἡ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΙΣΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰκὼν τοῦ ἐξωφύλλου μας παριστᾷ μίαν
πράγματι ὡραϊοτάτην γνωστὴν. Ἀεθῖδα, κομ-
πομένη ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον «Κίρκη», ἡ ὁποία,
παρὰ τὰς ἐπιμονὰς παρακλήσεις τῶν γνωστῶν
της, δὲν μετέσχε εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν
Καλλιστεῖων, ὅπου θὰ διεξεδίκετο ἀσφαλῶς
τὴν νίκην.

ΤΟ ΑΓΚΑΖΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΜΑΜΑΣ

Του ANPY ΦΑΛΛ

«Όπως κάθε φορά έτσι και τώρα είχε συννοήσει την κόρη της. Και όπως κάθε φορά ή Ζιλιμπερτά της είπε :

—Σε βεβαίω πως δεν έχεις δίκιο ! Μίστε στους διευθυντές, μήτε στους συγγραφείς, ούτε στους σκηνοθέτες άρσες να έρχεται μία άρτίστα ουνονεία από την μητέρα της. Δεν το λέω με κακή πρόθεση. Η παρουσία σου όμως έμποδίζει της διαπραγματεύσεις. Βάζεις σε ύπνους τους κυρίους αυτούς. Ένθ' ὧν, κοντά σου, αφήνω την εντύπωση πως δεν ξέρω να τα ξεπερνάω μόνη μου. Και το νόστιμο είναι που εγώ είμαι πάλι εκείνη που συζητώ για της υποθέσεις από της άποιες σου δεν καταλαβαίνεις λέξη...

Η κ. Γκογκολέν δεν απήντησε, γιατί ήταν παχειά και λαχάνιαζε γρήγορα, ενώ ανέβαινε εκείνη την ώρα τη σκάλα. Φθάνοντας όμως στο κεφαλόσκαλο, έμπροσθ' σε μία πόρτα διπλωσμένη χυσογραμμένη πάνω σε μαύρο ή επιγραφή : «Διηματογραφικά και ασημένια φρικ», ξαναπήρε άναυχη και κρατώντας το χέρι της Ζιλιμπερτάς της :

—Τίποτε απ' αυτά που λες δεν έμποδίζει να επιβάλλω τον κόσμο. Η μητέρα σου σ' ένοχλει, κακοκρίτισε ! Μα αν δεν είχες μητέρα, θάβλεπες τότε πόσο θά σου κόστιζε η ελευθερία της ! Και δεν ούλογαριζώ πως εγώ είμαι εκείνη που ακούωμια περισσότερη στις υποθέσεις που κάνεις πως δεν πιστεύεις και πως πολλές φορές έχω ρωλει το δαχτυλάκι μου σε πράγματα που θά σου ξεφευγανε έσένα μέσα στα συμβόλαιά σου. Έμπροσθ', ως μπαίνουμε λοιπόν, αντί να μενουμε σημειώνεις σαν δυο λαμπυρές μπροστά στην πόρτα.

τη μέρα εκείνη ή κ. Γκογκολέν ήταν εξαιρετικά άσχημη. Κοινόχονδρη, με φουσκωμένα μάγουλα, με μία τούφα τρίχες στο στήθος, σε σχήμα έρωτηματικού, ζωγρά σουβλερή μύτη και μαλλιά κολιμένα κάτω από ένα καπελλίνο, παρουσίαζε μία φάτσα κομική, άρρετι όστε να έμποδίζει για να πάρη κανείς στα σ-

Πάντοτε συνώδεε την κόρη της

δαρά της ποιμπόδεε έμυστηρεύσεις της κόρης της. Και μόλις ή Ζιλιμπερτά τελειώσεν την έκθεσή της, έγινε άκομη μία φορά το ίδιο πράγμα. Ένας κύριος είπε :

—Σας εύχαριστώ, δεσποινίς. Είθετα εδν-χεις που σάς είδαμε. Ελπίζουμε πως θά έργασθοίμε καλά μαζί σας. Θα σάς γράψουμε έντός δλίγνου.

Τώρα όμως ή Ζιλιμπερτά, νευριασμένη από της ειρωνικής ματιές που έριχναν όλοι στη μητέρα της, απήντησε με σοβαρότητα :

—Εγώ, κύριε, δεν μπορώ να περιμένω. Έχω προηγουμένως προτάσεις, έντελως συγκεκριμένες. Είθε άνάγκη να σιγουρευθοθώ, και μάλιστα έντός της ημέρας.

—Ακριβώς, υποστήριξε ή κ. Γκογκολέν, θάπρεπε ναχουμε μία άπάντηση ως το απόγευμα.

—Τηλεφωνήστε μας, κυρία !

—Ω, το τηλεφώνον !... απήντησεν εκείνη, μ, ένα σκεπτικό μορφαμό.

—Ε, καλά ! κυρία, ελπειν ό παραγωγός, έλατε ξανα λοιπόν ή ίδια σιτής τρεις. Θα έχετε οίονορη άπάντησή.

Όταν έφταναν απ' το γραφείο, ή συζήτηση μεταξυ μητέρας και κόρης υπήρξε θυελλώδης.

—Ηξερα τι θά έλεγα ! φώναξε ή Ζιλιμπερτά. Γιατί άνακατωθήκατε στην κουβέντα ; Τους έχάλασες τη διάθεση.

Ποτέ ή κόρη της δεν της είχε μιλήσει σ'ενα τόσο επιθετικό τόνο ! Σαρωνιασμένη ή φιλόστοργη μητέρα, απήντησε :

—Εν τούτοις... άφου μου είπαν να ξαναπεράσω, αυτό σημαίνει πως υπάρχει μία έλπίδα...

—Σας είπαν να ξαναπεράσης έξ αίτίας της

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡ' ΕΞΕΝ' ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΕΠΑΙΤΗΣ

Τό Λονδίνον και άλλαν άγγλικαι μεγαλουπόλεις έγιναν τελευταώς ο παρυσίος των έξ επαγγελματιών επαίτων. Ένας απ' αυτους ήλκισαζ όβ ειων, ηλιοκτονισε προ ημεων εις το Διεθρον, και αληφρεις απο έρωτη άπογοητευσιν. Η φουση όμως καμη το αυθιμά του, ο νεαρος επαίτης παρεωσεν εις ενα φλον του ενα φακέλλου περιεχόντα περιεργους σκεψεις επί του επαγγελματιος του, ενα ειως δηλοση πνευματικής ουσιας. Μεταξυ άλλων λεγει και τα εξής : «Απο δεκαετίας είμαι έξ επαγγελματιος επαίτης. Η πειρα με έξουσιοδοτεί να βεβαιωσω όα καλυ ολιγα επαγγέλματα εινε τόσοον εύχαριστα και επαιρηδη». Έπειτα αναφέρει μερικά χαρακτηριστικά παραδειγματα : «Ένας από τους συνάδελφους του, έμποικινύον ενα πιστοποιητικόν τραματιου του τελευταίου πολεμου, εισεπρατα καθημερινώς μιαν λίραν, ποσόν άρκετα σημαντικόν δι'ενα επαγγέλμα τόσοον άνετον. Ένας με κομμενο χέρι συλλέγει κατά μέσον ήρον 50 σελίνια κάθε Σαββατόβραδο, από τις 7 το βράδυ έως τας 10 την νύκτα. Ένας άλλος που φορεί μαύρα γυαλιά, άκοινοθύσας από ενα σκύλλον, εις διαστήμα ιωής ώρας συλλέγει 15 σελίνια. Άλλοι τυφλοί, περισσότερον τυχηροί, εισπράττουσιν περισσότερα από 100 σελίνια κάθε βράδυ, έξω από τας τας άσόδους των μεγαλων θεάτρων. Τό συμπέρασμα των έξομολογήσεων αυτών εινε άρεπτα άπροσδόκητον. «Επιθυμώ όπως τό κοινόν παύση να ένθαρρύνη τους έξ επαγγέλματος ! παίτας, ό Ικανότερος των άποτων κερδίζει περισσότερα από ενα τίμιον εργάτην.

έπιμονής σου, έντελως άσκαπής άλλως τε.

Επιστρέφοντας σπίτι ή Ζιλιμπερτά θυμωσ, άρνήθηκε να φάη και ειπε με μισό χέλινο έρωβουάρι περιφρονητικόν στη μητέρα της, που ήγανσε με μεγάλη άνησυχία να πάρη από τα γραφεία την άπάντησή.

Όταν ή κ. Γκογκολέν βρεσε από δυο ώρες ξαναφάνηκε, ή κόρη της την κάρφωσε με μία ματιά σαν βέλος. Δεν την έρώτησε, παρά μόνο σιωπώντας περιμενε ν' άκούση. Η πιμμή γινώσκα φαινότανε βασανισμένη από την πυό θλιβερή άνησυχία, χωρίς μόλα ταπεινά δείχνεται άπολύτως άηληπισμένη. Ένθ' απ' όλες της μεριές πό κεφάλι, έπανε ή ουνοθύνα της, πηγαννορχότανε,βαζοντας σι θέσι τους τα μικροεπλήλα και τελος ειπε νηλίσοντας :

—Λοιπον !... νά, ήμουν εκεί πέρα...

—Αμφιβάλλω... πρόσφερε μόλις ή Ζιλιμπερτά. Λοιπόν ; Δεν υπάρχει τίποτε, έτσι ειπε :

Η κ. Γκογκολέν άναστένανε :

—Δηλαδή, μου έξηγήσαν... Μία άρτίστα που είχαν έλθει σε διαπραγματεύσεις μαζί με πριν από σένα, έδέχθηκε τους όρους τους. Κι' έτσι δεν μπορούν παρά να κλεισουν μαζί της...

—Επ' τέλους, τόμπολα ! φώναξε σκληρά ή Ζιλιμπερτά. Άλλη μία άποτυχία έξ οίτιας σου !...

—Όχι, μουρούρισε ή κ. Γκογκολέν, δεν πρόκειται περί άποτυχίας...

—Τί θά πη αυτό ;

—Εά το ίδης. Ύστερα οι κύριοι αυτοί μου ειπανε πως... όσην ώρα έσύ μιλούσες μαζί τους, εκείνοι κυττάζανε διαρκώς έμένα...

—Αυτό ειπε αλήθεια ! Και έπειτα ;...

—...είπανε πως υπήρχε στην ταϊνία τους ένας ρόλος γρηγας χαροποιήσεως... ειπανε πως ήμουν εγώ ή γυναίκα που ζητούσαν...

...πως θά έπληρξε σ' αυτούς πολλή δουλειά για μένα... Μ' άγκαζήσανε λοιπόν άμέσως με πωλί έννοιούς όρους...

Ανοξε τη τζάντα της και απλωσε μπροστά στην άποσβολωμένη Ζιλιμπερτά ενα δακτυλινό χαρτί.

—Γιά τρία χρόνια... να τό συμβόλαιό !

ANPY ΦΑΛΛ

(Γράφεται επί τη βόσει πολυτίμων άπομνημνευμάτων πασιγνώστου αλλικού)

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ Α'

Όταν ήνοιχθη ό φακέλλος της διαθήκης του Γεωργίου Α' εύρέθη έντός αυτού μικρότερος φακέλλος από μωβ μεταξωτό πανί. Η επιγραφή του ήτανε απλή και άυστη :

Ο Γεώργιος με στολήν άξιωματικού του ίππικου μετά του ύπασπιστού του Πάνου Κολοκωτρώνη, κατά άνέκδοτον παλαιάν φωτογραφίαν

ρά. Η μάλλον δεν ήτο επιγραφή άλλ' έντολή :

«Νά παραδοθή εις χείρας του Ντίνου ιου». Περί του φακέλλου αυτού έψιθυρίσθη τότε ότι έφερεν επιγραφήν : «Νά παραδοθή εις χείρας του Βασιλέως Κωνσταντίνου».

Άλλά τούτο δεν ήτο αληθές.

Ο μικρός μυστικός φακέλλος ήτο σφραγισμένος διά πέντε σφραγίδων από λευκό βουλοκέρι, επί των οποίων ειχε πατηθή και άποτυπωθή καλώς όχι ή ιδιαίτερα σφραγίς άλλ' ή σφραγίς του Ιστορικού δακτυλιόλου του Γεωργίου Α', ό όποιος άνήκεν εις την Αουζαν την Γλίσιμποργκ και ειχε δωρηθή από τον πατέρα του εις τον Γεώργιον όταν έγινε Βασιλεύς της Ελλάδος.

Περί του δακτυλιόλου αυτού υπήρχε μία παράδοση εις την οίκογένειαν Γλίσιμποργκ από του μεσαιωνος, ή παράδοσις ότι άπετέλει σύμβολον τύχης και φρονήσεως.

Ο Γεώργιος παρά την Ισχυράν διάνοιαν του δεν ήτο άνηλλαμένος πολήφωσεν και ένα από τα άπόρρητα της ζωής του της περιπετειώδους, κινδυνώδους και πολυκενυμένου ήτο και τό Ιστορικό δακτυλίδιον.

Θά ίδωμεν περαιτέρω περιστάσεις τινάς περιέργους, αι όποιαι δεν μπορούν να έξηγηθοιν μόνον διά της δυνάμεως της υποβολής, όπως θά ίδωμεν και την τύχην του δακτυλιόλου αυτού. Διότι τα φοβερά δεινά τα όποια έπεσσορεύθησαν όλέθρια έφ' όλων των μελών της Δυναστείας του Γεωργίου χρονολογούνται από της ημέρας της άπωλείας του δακτυλιδιού αυτού.

Ο φακέλλος με την πένθυμον αντίθεσιν του μωβ και του λευκού παρλήφθη άμέσως από τον Κωνσταντινον.

Οι ψιθυρισμοί έβεβαίουν τότε ότι περι-

είχε μερικά φύλλα χάρτου και τίποτε άλλο. Πάντως δεν περιείχε διαθήκην ούτε πολιτικήν, ούτε οίκογενειακήν. Η πολιτική και οίκογενειακή διαθήκη εύρέθησαν έντός άλλων φακέλλων και μέρος της πρώτης έδόθη εις την δημοσιότητα ύπ' αυτού του Κωνσταντίνου.

Ολίγας ημέρας μετέπειτα τό γεγονός του άπορρήτου φακέλλου συνεδυάσθη ύπό των ψιθυρισμών προς μιαν προστατευτικήν ένεργειαν του Κωνσταντίνου υπέρ ώρισμένων άτόμων και ώρισμένων τινών οίκογενειών.

Τόσον τά άτομα εκείνα όσον και αι οίκογένειαι έλεγον οι ψιθυρισμοί έτέθησαν ύπό την μυστικήν προστασίαν του Κωνσταντίνου.

Άλλ' ίσως διότι ό Κωνσταντίνος δεν ήτύχησε να έχη πλησίον του ανθρώπους της άθραύστου και σιδηράς έμερυθείας όπως ό πατέρας του, ίσως δεν ήτο τόσο ψυχραιμος και άπαθής όπως εκείνος άρκετα όνόματα άτόμων και οίκογενειών έψιθυρίσθησαν τότε, και έπειδή ή κοινωνία και ιδίως τό αλλικόδον περιβάλλον εινε κατά πλειονότητα χαίρεκαον, φιλοκατήγορον και συκοφαντικόν, οι ψιθυρισμοί συνεδέοντο με σκανδαλώδεις περιπετείας της ζωής του Γεωργίου Α'.

Οι ψιθυρισμοί εκείνοι συνεδέμενοι προς τα σημειώματα των άπομνημνευμάτων και του ήμερολογίου πασιγνώστου αλλικού, έρχονται ν' άποκαλύψουν την αισθηματικήν

Η πρώτη άγάπη του Γεωργίου. Η Λευκή, ή εύρεσκα τραγικήν θάνατον εις τα ύδατα του Σαρωνικού

ζωήν του Βασιλέως Γεωργίου Α' Παραθέτομεν τας περιπετείας αυτές όχι κατά χρονολογικήν σειράν, διότι και τά σημειώματα δεν τηρούν σειράν και ούτε έπη-

Ανέκδοτος φωτογραφία του άειμνήστου Γεωργίου με στολήν δοκίμου

ρεάζεται έξ αυτής τό ενδιαφέρον.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΧΑΣΑΝ-ΜΠΕΛΙΚ

Τέσσερα περίπου χιλιόμετρα μακράν από τό Παλαιόν Φάληρον και τρία από την παλαιάν περσιταποθήκην του Α' Νεκροταφείου υπήρχε και υπάρχει ακόμη διαφωρετική μία παλαιά λιθοκτιστος οίκοδομη.

Εν είδος πύργου Τουρκικού, με περιβάλλο, τουφεκίστρας και παρατηρητήριο στα ψηλότερα παράθυρα που έμοιάζαν ως τα 1910 περίπου σαν έπαλξεις.

Τό παλαιόν οίκοδομημα ήτο ενός Τουρκου κτηματίου της περιοχής εκείνης όνόματι Χασάν Μπελίκ. Όταν έφταναν οι Τούρκοι στα 1832 τάγγρασε για ένα κομμάτι ψωμί κάποιος παλαιός Αθηναίος, ό Τσιτσιμπάκος, και κατόπιν ένας άλλος ό Σταύρος Μπέλας.

Κατά τό 1875 ένας κύριος παρουσιάστηκε στο Μπέλα και ζήτησε να αγοράσή τό κτήμα. Ο Μπέλας δεν τό πούλαγε, άλλ' έπειδή του προσέφερε μία μεγάλη τιμή τόδωσε.

Όσους όμως και αν άλλαζε ιδιοκτήτας τό κτήμα με τον ιδιότροπο και σκυθρωπό πύργο τό όνομα του έμενε πάντα τό ίδιο «ό πύργος του Χασάν» ή στού Χασάν.

Στον πύργο τότε άγκατεστάθη ένας μεσόκοπος άνθρωπος με δυο γυναίκες ώριμες.

Τό κτήμα από άπόψεως άποδόσεως παρημέληθη, άλλ' ό πύργος έπεσσορεύσθη και εις τα δύο πατώματα που ειχε.

Στο επάνω πάτωμα τά δωμάτια έγιναν τρία και άνοιξαν τρία μεγάλα τείχη για καλή θέρμανσι του χειμώνας. Έγινεν έσωτερική καλή σκάλα και επιπλώθησαν όλα με εύμαρειαν και χλιδήν, με ταπέτα, κουρτίνες,

καναπέδες κρεββάτια αναπαυτικά και σερβί-
τοια πολυτελέστατα.

Τού Χασάνι ήτανε εκτός διαβάσεως. Κα-
νείς δεν περνούσε από εκεί. Μεγάλη έρημιά
γύρω και σε μεγάλη απόστασι. Οι 'Αθηναί-
οι τότε δεν αγαπούσαν τὰς εκδρομάς και οι

Ἡ ώραία κόρη Ἀνθή Β. Ἡ μυστική
φίλη τοῦ Γεωργίου τοῦ Α', ἥτις δὲν
ἐφαινόταν ποτέ, ἔτι ὁ ξένος, τὸν ἐ-
ποίησαν ἡγάπα εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς
Ἑλλάδος.

μόνοι ἄνθρωποι ποὺ βλέπαν ἀπὸ μακριὰ τὸν
πύργο χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον, ἦσαν λίγοι
ψαράδες ποὺ πιάνανε κάπου-κάπου σὶν τὸν
οἶκο Κοσμά και λιγότεροι κυνηγοί. Γιατί και
οἱ τέλευταῖοι ποὺ κατέβαιναν γιὰ πάπες ἰ-
δίως δὲν ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὸ βοῦδο-
λίβαδο ὅπως ἐλέγετο τότε ὅλη ἡ τεματώδης ἐκτα-
σις τοῦ Δέλτα και τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου,
και τὸ φθινόπωρο γιὰ σταρίθρες δὲν τράβα-
γαν παραπάνω ἀπὸ τὰ προχώματα και τὸ ρέ-
μα τῆς μικροδάφνης.

Ἔτσι σὶν πύργῳ τοῦ Χασάνι μποροῦσε ν'
ἀρθῇ κανεὶς ἢ ἀπὸ τὴν θάλασσα μὲ κόττερο
ἢ ἄρκα, ἢ ἀπὸ τὴν ξηρὰ πεζὴ ἢ καθάλλυ
χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς.

Ὁ πύργος τοῦ Χασάνι ὑπῆρξε τὸ καταφύ-
γιον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α' εἰς ἓνα με-
γάλον και σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς μίαν ἐξαι-
ρετικῆς ὀραϊότητος, εὐγενικῆς χάριτος και
ἀριστοκρατικῆς γενεᾶς Ἑλληνίδα. Ἐρωτα
βαθὺν και ρωμαντικὸν εὐγενὴ και ἀνιδιο-
τελῆ, τοῦ ὁποῖου τὸ τέλος ὅπως τὸ τέλος
τῶν μεγάλων ἐρώτων ὑπῆρξε τραγικόν.

Ἡ ΛΟΥΚΙΑ Μ...

Ἡ τραγικὴ ἐκείνη ἥρωὶς ἥτις κατέκτησεν
δοσὺν οὐδὲμία ἄλλῃ γυναῖκα τὴν καρδίαν και
τὴν ψυχὴν τοῦ Γεωργίου Α' κατήγετο ἀπὸ
ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κουσάρικα τζάνια
τῶν νησιῶν μας.

Καὶ ἀπὸ μητέρα και ἀπὸ πατέρα ἡ γεννητὴ
τῆς δὲν ἀριθμοῦσε παρὰ θαλασσοπόρους,
ποντοπόρους, καταδρομικοὺς και κουσάρους.
Ἀνθρώπους δηλαδὴ ποὺ ἡ ψυχὴ τους συνει-
θισμένη νὰ κατακτᾷ τὴ ζωὴ μὲ τὸ σπαθὶ τους
γίνεται περίφρων και στὰς ροπὰς και στὰς
κλίσεις των, εἶναι βίαιοι, γενναῖοι, ριψοκίν-
δουοι και περιφρονοῦν τὴ ζωὴ τους.

Τέτοια ἦταν ἡ Λουκία Μ...

Ἐνα ὑπερήφανο και εὐγενικὸ πλάσμα, ὅχι
μὲ τὴν περηφάνια τῆς ξεπασίας τῶν χυδαίων
νεοπλούτων, ἀλλὰ μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς
καλοκαγαθίας και τῆς αὐστηρότητος, τὴν ὑ-

περηφάνεια τῆς καταδεκτικότητος και τῆς
ψυχικῆς ὑπεροχῆς.

Στὸ χαρακτῆρα τῆς συνεδίεζε και μὴ ἀπα-
νία εὐμορφία.

Ἦταν ἀπὸ τὶς ὀραϊότερες μελαγχροινὲς
ποὺ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῇ ψυχὴ ζω-
γράφου και νὰ ζητήσῃ ἡ φαντασία του νὰ
ἀποθανάτισῃ τὴ μελαγχρινὴ καλλονή.

Ἀλλὰ μέσα στὶς φλέβες τῆς Λουκίας Μ.
δὲν ἔτρεχε μόνον τὸ κουσάρικο αἷμα τῆς
γενεᾶς τῆς, ἀλλὰ τὸ αἷμα μιᾶς ἄλλης γενεᾶς,
τῆς γιανγιάς τῆς.

Ὅλοι ἤξεραν στὴ ναυτικὴ ἀριστοκρατία
τῶν νησιῶν μας πὺς ἡ γιανγιά τῆς ἦταν Ἀλ-
γερίνα. Ὁ παπoὺς τῆς λίγα χρόνια πρὸ τῆς
ἐπαναστάσεως εἶχε κουσάρει κάποιον Ἀλγε-
ρίνικο καράβι στὰ νερά τοῦ Τσιρίγου. Μαζὶ
μὲ τὸ κουσάρει ἦταν και μία Ἀλγερίνα
νεωτάτη και πολὺ εὐμορφη.

Τὴν πήρε στὸ μερτικό του και ἀντὶ νὰ τὴν
πουλήσῃ τὴν κράτησε γιὰ λογαριασμό του,
τὴν ἀγάπησε, τὴ βάφτισε και τὴν στεφά-
νωσε.

Οἱ γέροι τῆς ἐποχῆς ποὺ εἶχαν γνωρίσει
τὴ γιανγιά τῆς, βλέπανε στὴν ὁμορφιά τῆς
Λουκίας κάτι ἀπὸ τὸ ἀτίθασο και ὀρμητι-
κὸ τῆς Ἀλγερίνης ὀάσεως, στὰ μάτια τῆς
τὰ καμάναυρα και στὴ δύναμι τῆς ψυχῆς τῆς.

Ὅταν ἐγνώρισεν ἡ Λουκία τὸν Γεώργιον
Α' ἦταν κ. Μ.

Τὴν εἶχαν παντρεύῃ μόλις δέκα ὀκτὼ ἔ-
των μὲ ἓναν εὐπατρίδην τῆς ναυτικῆς και
αὐτὸν ἀριστοκρατίας. Τὸν ἔπρεε χωρὶς νὰ
γνωρίξῃ ἀκόμα οὔτε τὸν ἔρωτα οὔτε τὸν
γάμον.

Τὴν ἐβγαλαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον Χιλλ και
μετ' ὀλίγους μῆνας τὴν ἐπάντρεψαν.

Ὁ ἄνδρας τῆς τὴν ἐλάτρευε, ἀλλ' ἐκείνη
δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

Ὁ ἔρωτα και ἡ πίστις εἶναι ἀπὸ τὰ δύο αἰ-
σθήματα ποὺ δὲν ἐπιδίδονται ποτέ. Εἶναι

Ὁ Σταύρος Μπαλάφρας. Μὲ στολὴν
πυρεθελικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

αὐτοδραμα και ἀνεξάρτητα πάσης ἐπιβολῆς
και πάσης θελήσεως.

Μπορεὶ κανεὶς νὰ πονῇ και νὰ ἐκτιμᾷ ἄλ-
λὰ νὰ μὴ ἀγαπᾷ.

Ὅπως ἀγαπᾷ χωρὶς νὰ πονῇ και χωρὶς
νὰ ἐκτιμᾷ. Ἡ ἀγάπη και ἐρωτεύεται μέχρι
τρέλλας χωρὶς νὰ θέλλῃ.

Ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι θυμοῦνται τὴν ὥρειαν
Λουκίαν Μ. και οἱ μᾶλλον αὐστηρότεροι σύγ-
χρονοὶ τῆς ποὺ τὴν ἠδίκησαν, τὴν συνεχώ-
ρησαν ἔπειτα ὅχι διότι ἐξηγιᾶσθαι μὲ τὸν

τραγικὸν τῆς θάνατον ἀλλὰ διότι ἠγάπησε μὲ
μεγάλον εἰλικρινὴ παράφορον ἔρωτα.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α'

Κανεὶς δὲν μπορεὶ νὰ ἀρνήθῃ ὅτι ὁ Γε-

Ἡ κυρία Διαμάντω Μπέλλα. Ἡ ἐ-
κδοσέποινα τοῦ παλαιῦ πύργου
τοῦ Χασάνι

ὁργιος Α' ἦτο ἓνας ἀπὸ τοὺς ὀραϊότερους
ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του ἐν Ἑλλάδι και ἐπὶ
τοὺς ὀραϊότερους Βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης.
Ἀλλὰ μὲ τὴν ξανθὴν εὐμορφίαν του τὴν ὁ-
ποῖα ποκλίνουσιν πρὸς τὸ κασιανὸν συνεπὲς
ὄχι μόνον ἐξαιρετικὴν εὐγένειαν ἤδους καὶ
τρόπον ἀλλὰ και ὀξύτητα διανοίας και θε-
τικὴν ἐτοιμότητα πνεύματος.

Ὅχι διότι εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἑλπί-
νὸς βασιλέως, ἀλλὰ διότι ἦτο εὐχάριστος
ὀραῖος και ἐπαγωγὸς ὁ Γεώργιος Α' ἀπο-
τέλεσε διὰ τὰς γυναῖκας κίνδυνον θελακτικῶν
ἑνέπειαν ἔρωτα και μετεδίδεν ἑμπερι-
νην.

Ἐνας Βασιλεὺς κατακτᾷ ἐκλόως, ἀλλ' ὁ
Γεώργιος δὲν κατέκτα ὡς Βασιλεὺς, ἀλλ'
κατὰ ὡς ὀραῖος και θελακτικὸς ἄνδρας.

Ἀλλως τε δὲν πρόκειται περὶ τῶν κα-
κῆσεων τῶν ὑπολογιστικῶν, τῆς ἐξουσίας
τῆς γυναικείας σαρκὸς, ἀλλὰ περὶ τῆς ὀ-
σθηματικῆς και περὶ αὐτῆς μόνον θὰ ἀνα-
λωμεν.

Τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν τὸν ἀποδεικνύει
ἡ κατωτέρω συγκεκριμένη περιπέτεια.

Ὁ Γεώργιος εἶχε κατὰ τὴν νεότητά του
ἐρωμένην, ἥτις τὸν ἐλάτρευε και ἦτο
ἐφαινόταν, οὔτε ὑπόπτευε, ὅτι ὁ νεώτερος
ξένος τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἦτο ὁ Βασιλεὺς τῆς
πατρίδος τῆς. Καὶ τὸ ἐπεισοδιον αὐτὸ τῆς
αἰσθηματικῆς ζωῆς τοῦ Γεωργίου ποὺ ἀπὸ
φνηγθῶμεν περαιτέρω ἀποτελεῖ ἓν ἀπὸ τὰ
ὀραϊότερα και συγκινητικότερα τοῦ ἀπο-
μνήστου ἐκείνου Βασιλέως.

Ὁ Γεώργιος ἦτο ἀπληλαγμένος τῶν ἐλ-
εινῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀφαινοῦν
ἀνεπηρέαστους τοὺς ἄνδρας.

Δὲν ἦτο οὔτε μέθυσος, οὔτε χαρτοπαίκτης
οὔτε χυδαῖος, οὔτε βοιωλόχος.

Εἶχεν ὅμως τὸ ὀραϊότερον και εὐγενέστε-
ρον τῶν ἐλαττωμάτων, ἂν μπορῇ νὰ καλεσθῇ
ὡς ἐλάττωμα, ἔτρεφεν ἀδυναμίαν πρὸς τὰς
ὀραῖας γυναῖκας.

Ὁ Βαλζάκ εἰς μίαν μελέτην του περὶ τῶν
ἀνδρικών ἐλαττωμάτων (vices) ἀποδεικνύει,
ὅτι οἱ δυστυχέστεροι δι' ἑαυτοὺς και διὰ
τοὺς ἄλλους εἶναι ἐκ τῶν ἀνδρῶν οἱ μέθυσοι
και οἱ χαρτοπαίκτης, οἱ εὐγενέστεροι και ὁ

Φωτογραφία ἐκκληρίου τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας τοῦ Γεωργίου ληφθεῖσα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπισκέψεως ἐν
Ἀθήναις τοῦ πατρὸς τοῦ Βασιλέως Χριστιανοῦ τῆς Δανίας

γαθότεροι και ἱπποτικότεροι εἶναι οἱ γυναῖ-
κες.

Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ γυναῖκας ἐκείνους ποὺ
κυλῶνται εἰς τὴν ἀκολασίαν τῆς σαρκὸς,
οὔτε τὰ πορνῶσκα ἄνθρωπινά γυνή,
ἀλλὰ τοὺς αἰσθητικὸς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι
συνκινεῖνται και παθαίνουνται ἐνὸς μίαν
γυναικὸς ὀραίας, και οἱ ὁποῖοι διὰ νὰ κατα-
κτῶσιν τὴ γέλιπ τῆς σφάνου μέχρι θυσί-
ας και αὐτῆς τῆς ζωῆς των.

Ἀν προσκενθῶμεν δὲ ὅτι και ὁ Χάινε,
ὅτι δηλαδὴ δὲν μπορεὶ νὰ ὑπάρξῃ ἄνδρας
χωρὶς ἓνα ἀπὸ τὰ τοῖα ἐλαττώματα τὸ προ-
τιμώτερον εἶναι ἀσφαλὲς τοῦ φίλου τῶν γυ-
ναϊκῶν.

Ὁ Γεώργιος εἶχε τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ και
ἦτο τὸ μοναδικὸν του ἐλάττωμα. Αὐτὸ δὲν
τὸν ἠμποδίσεν νὰ ἀναδειχθῇ σύζυγος πολίτι-
μος, πατὴρ ὑπέρτοχος και Βασιλεὺς ἀληθινὰ
μέγας.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἄς παρακολουθήσωμεν ἤδη τὰ ἀπομνημο-
νεύματα τοῦ αὐλικοῦ.

Ἡ πρώτη συνάντησις τοῦ Γεωργίου Α'
μετὰ τῆς Λουκίας Μ. ἐγένετο εἰς τὸν χορὸν
τῆς πρώτης τοῦ ἔτους τοῦ 1889.

Ἡ Λουκία εἶχε παρουσιάσθαι προηγουμέ-
νος εἰς τὴν Βασιλικὴν, διότι κατὰ τὸ πρω-
τόκολλον τῆς ἐποχῆς τὰ κορίτσια, τὰ ὁποῖα
ἐντεμπουτάριζαν εἰς τὴν κοσμικὴν ζωὴν, τὰ
κορίτσια τῆς ἀριστοκρατίας ἔκαμαν ἑναρξιν
ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν χορὸν τῆς πρώτης τοῦ
ἔτους.

Ἡ Λουκία ἐπαρουσιάσθηκε πρὸ τῆς Βα-
σιλικῆς ὡς μνηστὴ τοῦ Μ. και τὴν πρωτο-
χορονία εἰς τὸν χορὸν ὡς κυρία Μ.

Ὁ Γεώργιος τότε τὴν ἐγνώρισε διὰ πρῶ-
την φορὰν.

Ὁ σύζυγός τῆς κατεῖχεν ἐπιφανὴ θέσιν
μεταξὺ τῆς συγχρόνου ἀριστοκρατίας συνε-
πὺς εὐρέθ τὸ ἴδιον θράδυ μεταξὺ τοῦ Βα-
σιλικοῦ κύκλου.

Ὁ Γεώργιος εἶπε διότι τὴν ἐπρόσεξε πολὺ,
εἶπε διότι δὲν τὴν ἐπρόσεξεν ἰδιαίτερος ἐχό-
ρευσος μαζί τῆς ἓναν ἀπὸ τοὺς τελευταίους
χορούς. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐδίστασε νὰ τῆς
ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμὸν του διὰ τὴν εὐμορ-
φίαν τῆς.

Ὁ αὐλικὸς Α. σημειώνει εἰς τὰ ἀπομνη-
μονεύματά του, ὅτι ὁ Γεώργιος τῆς εἶπεν,

Ἡ κυρία Εὐγενία Καστάλλη. Ἡ
πρώτη Ἑλληνὶς αἰσθηματικὴ φίλη
τοῦ Γεωργίου Α'

Ἡ περίφημος Ρέζα Φαχίμππερυγ
ἡ εὐγάτηρ τοῦ γραμματέως τῆς Αὐ-
στριακῆς πρεσβείας

θὰ ἀπενέμετο εἰς αὐτήν.

Και ἐκείνη τοῦ ἀπήντησε τοιμηρῶς:

— Ἰσὺς Μεγαλειότητε...ἐὰν τὸ ἀπενέμεν
ἡ Μεγαλειότης Σας.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια περὶπου ὅταν ἡ
ὀραία ἐκείνη και ὑπέρτοχος Ἑλληνὶς ἐπὶ τῇ
ἀναλήθει εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Φαλήρου ἀπὸ
τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τὸ κόττερό του εἰς μίαν
παρὰκενασμένην και τραγικὴν ἐκδίκησιν,
οἱ ψιθυρισμοὶ ἔλεγον πὺς ἐδρέθη κάποια μυ-
στικὴ ἀλληλογραφία εἰς τὴν ὁποῖαν περιεί-
μετο ζωρὰ ἀνάμνησις τοῦ ἀνακτορικοῦ ἐ-
κείνου χοροῦ.

Τὸ φθινόπωρον τοῦ ἰδίου ἐκείνου ἔτους
συνέβη ἡ ἀγορά και ἡ ἐπισκευὴ τοῦ πύργου
τοῦ Χασάνι και εἰς τὸν πύργον ἐκείνον συν-
ηγήθη ἰδιαίτερος διὰ πρώτην φορὰν ὁ Γε-
ώργιος μετὰ τῆς Λουκίας Μ..

Α...

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ : Αἱ
ὑπεφίκα. — Ἡ πρεσβεία. — Ἡ ἐκδίκησις
τοῦ Μ. — Ἡ ἐπαυλὶς τῆς Καστέλλας. —
Τὸ κότερο τοῦ Μ. — Ἡ μακάριος ἐκ-
δοσις εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Σκαρανικοῦ. —
Τὸ τραγικὸν ναυάγιον. — Ὁ πνιγμὸς.

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΓΩ

Στὴν ζωὴ τοῦ Βικτωρος Οὐγγῶ ὑπάρχει
ἓνας ἔρωτα ποὺ ἐκράτησε μισὸν αἰῶνα. Πρὸ-
καλεῖται περὶ τῆς Γιουλιέττας Ντρονέ, μιᾶς ὀ-
ραίας ἡθοσοῦ, ποὺ περιεφρόνησε τὰ πάντα
γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ποιητοῦ και ἀπεσθῶν σ' ἑ-
να μικρὸ σπίτι, ὅπου ἔζησε μαζί του. Ἐπὶ
δεκαετῶν χρόνια ἐδοκίμασαν μαζί ὄρεα τῆς
πῆρας και τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, ἀγάπην και
τὴν ἔσοιαν. Ἐβλέποντο καθημερινῶς και καθὴν
μερινῶς αὐτὴ τοῦ ἔρωτα και ὁ ποιητὴς παρ-
θλως τὰς ἀσυχλίας του, τῆς ἀναντοῦσε ταπτι-
κά. Κάθε βράδυ και κάθε πρωὶ ἀπὸ τοῦ 1873
(ὅταν ὁ ἔρωτα τὸν εἶχε πειὰ ἓνα μακρὸν πα-
ρελθόν) μέγος τοῦ θανάτου τῆς, ἡ Ντρονέ ἔ-
λεγε τὴν ἑξῆς προσέγγιση : «Θεέ μου, κάνε
νὰ ζήσωμε μαζί γιὰ πάντα. Εἰσακούστε τὸν
καὶ μένα και εἰσακούστε με γι' αὐτὸν. Νὰ μὴ
λείπῃ οὔτε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, οὔτε
μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν αἰωνιότητά μου. Σ' αὐτὴ
τὴν ζωὴν και στὴν ἄλλη νὰ εἶμαι γι' αὐτὸν ὡ-
σέλιπην και ἀγαπημένη. Δὲν ἔχω πάσά νὰ
ἀσέτε τὴν ψυχὴν μας και νὰ μὴς ἐνώστετε γιὰ
πάντα. Ἡ τρυφερὴ και φλογερὴ αὐτὴ προ-
σευγὴ, γραμμένη ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν Γιουλιέ-
τα, διατηρεῖται ἀκόμη εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Βί-
κτωρος Οὐγγῶ, σὶν Παρίσι.

ΟΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Ο Κ. ΣΠΥΡΟΣ ΣΙΜΟΣ ΚΑΙ Η "ΠΑΤΡΙΣ"

Από τον πετροπόλεμον εις την δημοσιογραφίαν.—Η πρώτη του εφημερίς.—Μία δολοφονική επίθεσις εναντίον του. Εις Κωνσταντινούπολιν και εκείθεν εις Ρουμανίαν.—Η εξορία του και η έλευσίς του εις την Ελλάδα.

Ο Κ. Σπύρος Σίμος είναι ίσως ο μόνος Έλληνας δημοσιογράφος, ο οποίος άρχισε το σπάδιόν του απ' εθελίας ως διευθυντής, ενώ όλοι οι άλλοι, πριν αναλάβουν διευθυνσιν εφημερίδος, έπέρασαν διαδοχικώς από όλας τας διαβαθμίσεις της δημοσιογραφίας, αρχίζοντας οι περισσότεροι από το άπλοιν ρεπορτάζ.

Είπε άληθές ότι ο Κ. Σίμος διεξήγαγεν άγώνας σθεναρούς και ήρωικούς ήμπορει κανείς να πη. Καί το θάρρος του έδοξαμάσθη πρώτα κατά τους...πετροπολέμους, οι οποίοι διεξήγοντο εις τον Πειραιά μεταξύ της νεολαίας, όπως και εις τας Αθήνας. Διότι, ως θα ένοιωθούνται, όχι μόνον οι γεροντότεροι, αλλά και πολλοί νέοι άκόμη μέχρι πρό όλίγων έτών, ή νεολαία κάθε συνουσίας, συνήπτεν αίματηρούς μάχας εις τα περίεξ των Αθηνών και του Πειραιώς άνοικτά πεδία. Ός όπλα έχρησιμοποιούντο ή πέτρες, με της όποιες οι πασιόχοι έσπαζαν πα κεφάλια των αντιπάλων των και τα τέμματα των σσιπών της...έχθρας της συνουσίας. Οι άγώνες αυτοί, οι οποίοι συχνά ήσαν αίματηροί, κατέπαυον μόνον διά της επέμβασης της έπίσημης χωροφυλακής, ή όποια έστέλλε τότε χρέη. Κοινωνίας των Έθνών κατά τους έμφυλίους σπαραγμούς των νεαρών.

Σήμερον όμως, όποτε τα ήθη μας εξηγενίσθησαν, δεν μάχονται πλέον οι μικροί της μάχης πρὸς τους μικρούς της άλλης, αλλά ή μικροί και οι μεγάλοι των Αθηνών πρὸς τους Πειραιώτας. Δηλαδή οι όπαδοί του Παναθηναϊκού πρὸς τους όπαδούς του Ολύμπιακού.

Εις τους άγώνας αυτούς λοιπόν, τους πετροπολέμους δηλαδή, ήγωνίσθη πρὸς πρώτον ο Κ. Σίμος, διά να περάσει, νεώτατος, εις τους πολιτικούς άγώνας.

Εις ήλικίαν 20 μόλις έτών, μετά τας πανεπιστημιακάς σπουδάς του, έξέδωσεν εις τον Πειραιά την πρώτην του εφημερίδα, υπό τον τίτλον «Αττική». Η έκδοσις αυτής έγινε εις τα 1890 και δεν διήρκεσε παρά μικρόν μόνον χρονικόν διάστημα, διότι παρ' όλίγον ο Κ. Σίμος να έληθον με την ζωήν του το θάρρος της πολιτικής του γνώμης.

Τούτο συνέβη υπό τας εξής περιστάσεις: Κατά το έτος εκείνο, το 1890, έπρόκειτο να διεξαχθούν εις τον Πειραιά δημοτικά έκλογαί. Υποήλκυ δέ, διεκδικούντες την έπιτυχίαν, ήσαν δύο: Οι Ρετινάς και Μουτσούποιος. Ο Κ. Σίμος με την «Αττικήν» είχε ταχθί με το μέρος του πρώτου, τον όποιον και φανατικώς ύπεστήριζε. Αλλά οι αντίπαλοί του, οι όπαδοί του Μουτσούπουλου, δεν ήσαν διατεθειμένοι να του συγχωρήσουν τούτο. Απεφάσισαν όθεν να τον «καθαρίσουν» διά ν' άπαλλάγουν ενός αντιπάλου, ο όποιος τους έβλαπτε πολύ. Αι διλοφονικά επίθεσεις έβλαψαν δέ ήσαν μέσα πολιτικά σιγή άσυνήθη κατά την εποχήν εκείνην. Μίαν νύκτα λοιπόν, κατά τας παραμονάς των εκλογών, ενώ ο Κ. Σίμος έβιάζετο άμέσως, μεταβαίνων εις τα γραφεία της εφημερίδος του, έδέχθη αίφνης την δολοφονικήν επίθεσιν τεσσάρων από μων, άνηκόντων εις παράταξιν Μουτσούπουλου και όπισθενών δια περιστροφών και μαχαρών. Τού έφρικαν 11 εν όλω πυκνολομούς, ενώ άλλος τού έπετίθετο διά μαχαίρας. Εδύωχος όμως, ίσως διότι οι έπατεδόντες εναντίον του δεν ήσαν περιφημοί σκοπευταί, ο Κ. Σίμος έγλύτωσε φθηνά. Όλες ή σφαίρες ήσότησαν. Έπ' όπλέον ο ύποστάς την δολοφονικήν έπίθεσιν δημοσιογράφος κατόρθωσε να άφραπλήσιν τον διά μαχαίρας εναντίον του έπατεδόντα, άρπάσας την μαχαίράν του. Η δεξιά

Ο Κ. Σπύρος Σίμος

χείρ του Κ. Σίμου, αν και παρηλθον 40 όλόκληρα χρόνια από τότε, φέρει άκόμη τα ίχνη τα όποια τού άρπασεν ή μάχαρά, που τον έτραυματίσε κατά την πάλην πρὸς τον δολοφόνον. Η δημοτική άστυνομία, έπευδάσα έγκρίτως, συνέλαβε και πους τέσσαρας ήρωας.

Τό έπ'όσον έκείνο έγινετο άφροσύνη να άρχισιν νέος πόλεμος μεταξύ Κρητών και Ήπειρωτών. Η ζωή του Κ. Σίμου ήπείλειτο καθημερινώς. Καί διά τούτο ο σημερινός διευθυντής της «Πατρίδος» ήναγκάσθη να εγκαταλείψη τον Πειραιά και την «Αττικήν» και να άναχωρήσιν εις Κωνσταντινούπολιν, όπου μετέβη μετά της Σοφίας Τρικούρη. Είχεν άπαφασίσιν να συνεχίσιν εκεί το δημοσιογραφικόν του στίδιον. Αλλά πολύ γρήγορα παρητήθη και από την σκέψιν αυτήν, διότι ήτο αδύνατον να εργασθί και νάάγωνισθί κάτω από τή άφόρητον τρομοκρατικόν καθεστώς του Χαμήτ.

Και τότε κατέφυγεν εις την Ρουμανίαν. Έκεί, επί ένα έτος, έκαμε τον καθηγητήν εις ένα έλληνικόν λύκειον. Καί κατόπιν, άφού έφώτισεν επί ένα έτος τους μαθητάς του, άνέλαβε την διευθυνσιν της εκδομένης εκεί ελληνικής εφημερίδος «Πατρίς», ή όποια ήτο έικοιμυριάνας. Πολύ γρήγορα δέ ή «Πατρίς» υπό την σιθεράν διευθυνσίν του, άνεξωγορήθη και απέκτησεν εύροντήν κυκλοφορίαν, όχι μόνον μεταξύ τού ελληνικού σιτοχόου της Ρουμανίας, αλλά και μεταξύ των Έλλήνων της Ρωσσίας, της Σερβίας, της Τουρκίας και της Ράλλοδος.

Αλλά και από την Ρουμανίαν ήναγκάσθη μετά τρία έτη να φύγη, λόγω...άνωτέρας βίας. Έξ άφορμής μάς διενέξεως μεταξύ των Έλλήνων και των Κουρσοβλάχων και ενός έπεισιδίου μεταξύ τού άειμνήστου Έλληνος πολιτικού Ράλλη και τού πρεσβευτού της Ρουμανίας εις τας Αθήνας, έκλήθη να πληρώσιν τα στασιμένα ο Κ. Σίμος. Έξωρίσθη λοιπόν μετ' άλλων 100 Έλλήνων εκ Ρουμανίας και ήλθε κατά το έτος 1905 εις τας Αθήνας, δ

που τον Δεκέμβριον τού ίδιου έτους έξέδωκε την «Πατρίδα», ή όποια και έξακολούθη να εκδίδεται μέχρι σήμερον.

Ο Κ. Σίμος, εκτός της δημοσιογραφίας, άνεμίσθη και εις την πολιτικήν. Το 1910 έβλήθη βουλευτής και όταν ήλθεν ο Βενιζέλος ήτο εκ των πρώτων 16 φίλων, τον οι όποιοι τον ήκολούθησαν εις την Βούλην. Η «Πατρίς» συνεταύτισε την τύχην της με τον Κ. Βενιζέλον. Καί ο Κ. Σίμος τον ήκολούθησε εις το κίνημα της Θεσσαλονίκης κατά το έτος 1916 και μετέσχε της επαναστατικής κινήσεως, αναλαβών το ύπουργείον Περιφέρειας, το όποιον αυτός πρώτος ίδρυσε. Το έπ'όσον τρωτικό «Ιδρυμα» και το «Έμπειρότατον έργο» του.

Κατά το 1920, όταν έπρεσεν ο Βενιζέλος, ο Κ. Σίμος τον ήκολούθησε και ή «Πατρίς» έξεδόθη υπό άλλην διεύθυνσιν. Τέλος το 1922 ο Κ. Σίμος έπανεξέδωσε την «Πατρίδα» ως σημασφόρον της επανόδου τού Βενιζέλου εις την πολιτικήν, ή όποια ήπύρξεν έργον του.

Ας σημειωθί ότι ο Κ. Σίμος έπωροπάσθη εις την άνομήν της Δημοκρατίας. Όλοι δέ οι πρωταγωνιστήσαντες εις την άνομήν αυτήν συνεκκεντρώοντο εις το γραφείον τού διευθυντού της «Πατρίδος», όπου και ήγίνοντο αι δημοκρατικά...συνωμοσία.

Η «Πατρίς» κατά την επανέκδοσιν της ήντησε σφοδρότατον δημοσιογραφικόν άγωνα γωνισμόν, εκ τού όποιου έδημιουργήθη ή έξ «ελοβιότατος» και ή όμνώντος σατυρική εφημερίς.

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΑ

Είπαν τη γνώμη τους πολλοί μεγάλοι:—σοφοί διάσημοι, γιατροί μεγάλοι—τάχα ή γυναίκα με τί να μοιάζει και να το δορύνε βάλλαν μαράζι.

Κι' όμως συμπέρασμα, δεν έχουν όγναι, αν κι' εινε ζήτημα πολύ κοινόν, μοιάζει ή γυναίκα, μικρή μεγάλη, μ' αυτό το κλίμα των Αθηνών.

Σήμερα λάμπει μ' εινε λατρεία, αν' ένα δεινρο μετ' ζωγραφιά και...σε δευτεροβάττα μονάχα τρία, χαλά τα μούτρα—ή συννεφιά.

Υστερα πάλι, μάς μουμπουνίζει και πότε-πότε χαμογελά, ύστερα κλαίει — μάς ψιχαλίζει και σε λιγάκι γλυκομιά.

Την άλλη μέρα γίνεται άλλη εινε ξεροτάτη, εινε θερμή, λιώνει όποιον σφίγγει μέσ' την άγκαλιά από τη λαύρα κι' απ' την όρημ.

Και πάλι—άλλοίμονο!—γίνεται κρύα, κανένας πλέον δεν την άντέχει, κι' όταν θυμώσει πολύ ή κυρία, τότε άγριεύει και...μ' ας της βρέξει... ΧΡΟΝ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΠΕΘΕΡΟΦΟΒΙΑ

Τα ενόματα που της έχουν δώση.—Ποία γνώμη επικρατεί περί πεθεράς.—Τι τραβούν οι γαμβροί αλλά τί τραβούν και ή πεθερά απ' τους συγγραφείς.—Ο σύλλογος των πεθεροπλήκτων

Το τελευταίον πρωτοφανές εις άγριότητα έγκλημα, που συνετάραξε την Ελλάδα όλόκληρον, έφερε και πάλιν επί τάπητος το ζήτημα της πεθεράς.

Τί εινε λοιπόν ή πεθερά:

Οι χαρακτηρισμοί που της έδόθησαν εινε άπειροι, και τρυφερότατοι: Τίγρις, θάνα, άποφώλειον τέρας, θηρίον άήμερον κτλ.κτλ.

Πώς ετοιμάζονται ή πεθερές διά την περιποίησιν του γαμβρού

Δεν έχει μείνει όνομα άγρίου θηρίου, από τα κατοικούντα εις τα παρθένα δάση της Αφρικής, που να μην έχει χρησιμοποιηθί διά τον χαρακτηρισμόν της πεθεράς. Αλλά, το συνηθέστερον όνομα με το όποιον έχει βαπτισθί ή πεθερά εινε «φώκια». Δεν γνωρίζομεν κατά τί έπαισαν εις τους ανθρώπους το άσδοκτον αυτό άμφίδιον ώστε να τού πάρουν το όνομα και να το δώσουν εις την πεθεράν. Ο παραλληλισμός αυτός όμως εινε άδικος. Διότι, ή φώκια, εις την θέαν τού ανθρώπου, τρέπεται έντρομος εις φυγήν. Πράγμα θεδαίως που δεν συνήθίζουν ή φώκιες της Ήρας, δηλαδή ή πεθερές.

Όπωσδήποτε, όλοι έπίστευαν, ότι οι άνδρες—διότι εις αυτούς όφείλεται ο καταρτισμός τού ανωτέρου πλουσίον ονοματολογίου—άδικούσαν τις πεθερές και οι χαρακτηρισμοί που τούς έδωσαν, έχουν κάποιαν υπερβολήν. Αλλά το παράδειγμα της πεθεράς τού άτυχούς Αθανασοπούλου, υπερβαίνει κάθε όριον και φέρει εις δύσκολον θέσιν τους άσκολομένους περί την πεθερικήν ονοματολογίαν. Τί όνομα να της δώσουν; Καί το άγριότερον θηρίον της Αφρικής, παραβαλλόμενον πρὸς την κυρίαν Κίστρον, εινε υποχρεωμένος να παραδώσιν τα όπλα...

Με την πεθεράν, έχουν άσχοληθί πολλοί. Οι αστυρικοί συγγραφείς μάλιστα, το έχουν παραμένει. Δεν υπάρχει θεατρική έπιθεώρησις, ή κωμωδία, εις την όποιαν να μη έμφανίζεται, με τα άπασιώστερα χρώματα, ή πεθερά. Το πνεύμα εις βάρος της, εινε εύκολον, και το φιλοθεάμον κοινόν, αποτελούμενον, ως επί το πλείστον, από πεθεροπλήκτους, χειροκροτεί με ένθουσιασμόν.

Ποιός δεν ένθουμείται το άλησμόνητο τρα

γούδακι από τα παλαιά «Παναθήναια»:

«Γνωρίζετε την πεθερά μου έστω και από μακριά; Αχ! τί τραβάω συμφορά μου μ' αυτή την τρομερή γρηά... Νάγης γυναίκα άγαπημένη λουλούδι μες στο σπήτι σου και σαν κουνούπι να σου μπάινη ή πεθερά στη μύτη σου.» Καί την ώρα που νομίζω πως δεν θα ξαναφανή συμφορά μου την άντικρύζω σαν και πρώτα ζωντανή.

Και τα άτυχη θύματα της μανίας των έπιθεωροσσογράφων, ή... πεθερές, τραβούσαν το διάβολό τους. Έν τούτοις, κάποιος προσεκτικός παρατηρητής, έκαμε μίαν σπουδαία διαπίστωσην επ' αυτού.

Βρέ άδερφέ, — ελπε — εγώ παρατηρώ, ότι κανείς από όσους γράφουν εναντίον της πεθεράς, δεν έχουν πεθερά. Τί τα βάζουν λοιπόν μαζύ τους;

—Ακριβώς γι' αυτό γράφουν εναντίον τους—άπληνησεν άλλος. Αν είχαν πεθερά, νομίζεις, ότι θα τολμούσαν να γράφουν εναντίον τους, έστω και μιιά λέξη; Θα πέθαιναν την ίδια στιγμή...

Όλος ο κόσμος όμως, ο άποτελούμενος από πεθεροπλήκτους, και μη τολμών να ύψωση, όχι την χείρα, αλλά άπλην φωνήν διαμαρτυρίας, εινε κατενθουσιασμένος με τους συγγραφείς αυτούς, οι όποιοι άναλαμβάνουν έστω και εκ τού άσφαλούς, να βγάλουν το κοινόν «άχτι» διά ξένον λογαριασμόν, και με μόνην άμοιβήν τα συγγραφικά ποσοστά, τα όποια εισπράττουν κάθε βράδυ.

Από που παράγεται ή λέξις «πεθερά»; Ίδου ένα ζήτημα επί τού όποιου υπάρχουν διαφωνίαι. Μερικοί ύποστηρίζουν ότι το όνομα προέρχεται από την λέξιν «πατήρας». Ο μακαρίτης Μιστριώτης, ο όποιος έσυνείσθε να έμβιβάζη εις την όνοματολογίαν των λέξεων, ύπεστήριξεν, ότι ή λέξις «πεθερά» προέρχεται από τις δύο λέξεις: «πάν θηρίον». Φαίνεται όμως, ότι και οι δύο...έχουν δίκαιον.

Τό γεγονός, πάντως, εινε ότι οι έχοντες πεθεράν εινε άνθρωποι δυστυχείς. Οι έχοντες άπλως σύζυγον, εινε όλυγότερον δυστυχείς. Καί οι στερούμενοι άμφοτέρων, εινε οι εύτυχέστεροι των ανθρώπων...

Έν πάση όμως περιπτώσει, οι πεθεροπλήκτοι, ζούν ζωήν μαρτυρικήν, όταν εινε ύποχρεωμένοι να έχουν εις το σπιτί, πλην της χρεωμένης και τη «μαμά». Όποιον ψυχικόν σθένος, αλήθεια, χρειάζεται να έχη κανείς, αλλά και τί δύναμιν ύποκρισίας, για να άποκλήψη την γυναίκα, τον θάνατον της όποιος επικαλείται ένδομῶχος κάθε στιγμήν, «άγαπητή μαμά»!

Οι μόνον που εινε καλοί και άγαθοί άνθρωποι, εινε οι πεθεροί. Αλλά και αυτοί διασπίνονται όχι όλίγον από την συμβίαν τους και πεθεράν τού γαμβρού των. Γι' αυτό δέ και πολύ συχνά, γαμβροί και πεθεροί, συνάπτουν συμμαχίαν και έπιμαχίαν εναντίον τού κοινού έχθρού: Συζύγου και πεθεράς.

Μία συνεννόησις πρὸς...συνδικαλιστικήν ένωσην των άριστομένων τα πεθερικά βασανιστήρια, έχει γίνει εις τον Πειραιά, όπου

τελευταίως συνεστήθη ο «σύλλογος των πεθεροπλήκτων». Ο πρωτότυπος αυτός σύλλογος έχει συμβούλιον τα μέλη τού όποιου εύρίσκονται άντιμέτωπα όχι μόνον πρὸς τις δικές του πεθερές, αλλά και πρὸς τις πεθερές όλων των μελών τού σύλλογου! Φαντασθήτε ήρωισμόν και αὐτοθυσία...

Ο Σύλλογος αυτός, έχει εκτυπώσει και άδείας διανυκτερεύσεως, αι όποιαί άναγράφουν τα εξής:

«Παρέχομεν άδειαν διανυκτερεύσεως εις τον σύζυγον και γαμβρόν...μετά δικαίωματος εις τα νυκτερινά κέντρα.

Έν Πειραιεί τη.....193

Έθεωρήθη Η σύζυγος

Η πεθερά

Αλλά, για να γράψη κανείς και να άφηγηθί όλα τα μαρτύρια που ύφίστανται οι καύμενοι οι πεθεροπλήκτοι, θα έχρειάζοντο τόμοι όλόκληροι, ίσως περισσότεροι από όσους έχρησιμοποιήσαν για να γράψη ή ιστορία της Ίσρας Έξετάσεως. Λι' αυτό, τελειώνομεν το παρόν σημείωμα, με ένα έπιτύμβιον, το όποιον πολυβασανισμένος πεθεροπλήκτος, ένεχάραξεν εις τον τάφον της

Η ύποδεχη όταν άρχει να επιστρέψη ο σύζυγος στο σπίτι.

πεθεράς του, που είχε την καλωσύνην ν' άποθήναι εγκρίτως:

«Ένθάδε κείται ή πεθερά μου Μαριγώ ήσυχασεν εκείνη, ήσυχασα κι' εγώ...»

Επίσης, όχι τελείως άποτυχημένον, δύναται να θεωρηθί και ένα άλλο έπιγραμμα-έπιτύμβιον τού ύποφαινομένου, δημοσιευθέν εις το πρώτον φύλλον τού «Τικ-Τακ», το όποιον και άναδημοσίευομεν, λόγω έπικαιρότητος.

«Εδώ, σ' αυτό τον τάφο εινε θαμμένος Ο Περικλής ο φίλος ο καύμενος που μόλις πέθανε ή πεθερά του έπέθανε κι' αυτός απ' τη... χαρά του.»

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΡΕΚΟΡ ΠΤΑΡΝΙΣΜΑΤΟΣ

Ο Τζάιμς Λάνγκερ, από το Έδιμβούργον της Αγγλίας, έπαρνήσθη τῷ 1927, 690 φορές διαδοχικώς.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ

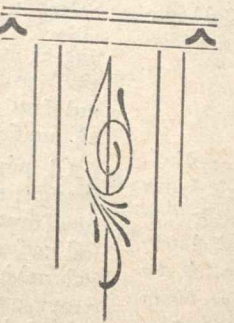

Άνω αριστερά.
Η έκλεγεϊσα
την περελδ. Κυ-
ριακίην εις τὰ
«Ολύμπια» ὡς
«ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ»
ὠραιότατη Δις
ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΓΟ
ΔΗ, ἐξ Αἰγίνης.

Κάτω αριστερά.
Η Δις Ντόζια
Καραϊσκάκη, ἀπὸ
τὰς Ἀθηναϊκὰς
καλλονὰς τὴν ὁ-
ποῖαν μεγάλη με-
ρίς ἤθελεν ὡς
«Μίς Ἑλλάδα».

Κάτω δεξιὰ. Ἡ
Δις Παυλίδου, ἡ
ἐκλεγεϊσα «Μίς
Θεσσαλονίκη».

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΑΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗΣ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

5ον

Όταν ὁ Μουρούζης συνήλθε τὴν ἐπομένην ἡσάβη, ὅπως τοῦ συνέβαινε πάντοτε πικρὰν καὶ βαθυτάτην μεταμέλειαν, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς Παπαγγελῆς ὅταν συνήλθε καὶ ἐπληροφόρηθ' ἵ ἐκανε, ἀπεφάσισε... νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Καὶ ὁ μὲν Μουρούζης ἐξηκολούθησεν ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα νὰ κυριεύεται ἀπὸ τὸ φόβον ἐλάττωμα τῆς μέθης, ἀλλ' ὁ Παπαγγελῆς οὐδέποτε πλέον ἔβαλε κρασί στὸ στόμα του μέχρι θανάτου του.

Ἡ πρότασις τοῦ γάμου ἐνανάγησεν κατὰ τὸν πρωτοφανῆ αὐτὸν καὶ πανηγυρικὸν τρόπον, διεδέχθη δὲ τὸ ἐπεισόδιον μία μονομαχία.

Ἡ μονομαχία ἦτο ἀποτέλεσμα ἐνὸς ἀνωνόμου γράμματος, τὸ ὁποῖον ἐστάλη εἰς τὸν Μουρούζην τὸ ἴδιο πρωὶ τοῦ ἐπεισοδίου μετὰ τὸν Παπαγγελῆν, ἀλλ' ὁ Μουρούζης δὲν τὸ ἐπρόσεξε, συνεπὶς δὲν ἔλαβε γνῶσιν αὐτοῦ.

Τὸ ἀπεφράγισε μετὰ δύο ἡμέρας καὶ ὅπως ἔλεγεν ἡ φήμη εἰς τὸ γράμμα αὐτὸ κατηγγέλετο ὅτι εἶχεν ἐμπνεύσει ἔρωτα καὶ εἶχεν ἀνάνδρως ἐκμεταλλεῖσθαι τὴν ἀδυναμίαν, τὴν ὁποῖαν ἔτρεφε πρὸς αὐτὸν ἡ δεσποινὶς Κ. τοῦ κατηγγέλετο δὲ εἰς τὴν ἐπιστολήν, ὅτι ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ Ι. Γ. ἦτο εἰς θέσιν νὰ δεβαιώσῃ τὴν ἀνανδρίαν του ἀπέναντι τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης κόρης.

Ὁ Μουρούζης ἐγένινεν ἔξω φρενῶν.

Δὲν ἐγνώριζεν οὔτε ὑπόπτενε τίποτα διὰ τὸν ἔρωτα τῆς δεσποινίδος Κ. ἡ δὲ καταγγελία ἐπὶ ἀνανδρίᾳ τὸν ἐξόργισεν.

Ἐκράτησε μυστικὴν ἐντελὴ τὴν ἐπιστολήν καὶ δὲν ἀνέφερε περὶ αὐτῆς λέξιν, οὔτε εἰς τοὺς δύο ἐπιστηθίους φίλους του, τὸν Πέτρον τὸν Μάνον, καὶ τὸν Γεώργιον Κολοκοτρώνην, ἀλλὰ μέσα του ἔπνευ μένεα ἐναντίον τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ τοῦ πυροβολικοῦ, τοῦ ὁποῖου τώρα ἐξηγοῦσε τὴν παράδοξον κάπως συμπεριφορὰν εἰς ὠρισμένας συναντήσεις πρὸς τὴν δεσποινίδα Κ., τὴν ὁποῖαν αὐτὸς οὐδέποτε εἶχε προσέξει ἰδιαιτέρως.

Ἀφελὴς καθὼς ἦτο καὶ σχεδὸν ἐπιπόλαιος, συνελήφθη εἰς τὴν παγίδα, καὶ εἰς τὴν πρώτῃν συνάντησιν, τὴν ὁποῖαν εἶχε μετὰ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Γ. τὸν ἐπείραξε διὰ νὰ τὸν προκαλέσῃ.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Γ. εἶχε μεγάλους μύστακας καὶ κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς πυκνοστριμένους πρὸς τὰ ἑπάνω ὥστε ἐσχημάτιζον δύο χονδρὰ ἀγγίστρα. Πρὸς ἐπίμετρον ἡ πομάδα καὶ ἡ μπριλαντίνα, τῆς ὁποίας ἔκαμε χρῆσιν ἐκονικαλῶνα τὰ ἀγγίστρα καὶ προκαλοῦν ἔαμα, τὸ ὁποῖον σήμερον δεδαίως θὰ ἦτο φαιδρὸν ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπές...

Ὁ Μουρούζης ἄρχισε νὰ τὸν κυττάῃ ἐπιμόνως εἰς τὰ μoustάκια.

Ἐκεῖνος ἐπίστευσεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι τὸ ἐπίμονον κύτταγμα προήρχετο ἀπὸ θαυμασίου, ἀλλ' αἰφνυδῶς ὁ Μουρούζης τοῦ εἶπεν :

— Θὰ ἦμουν εὐτυχὴς κύριε συνάδελφε ἂν μποροῦσατε νὰ μοῦ δώσετε μίαν πληροφορίαν.

— Τί πληροφορίαν; ἤρώτησεν ἐκεῖνος ἀπαθῶς.

— Θὰ ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω ἂν ἔχετε ποτὲ δοκιμάσει πόσες ὁκάδες βλακείας μποροῦν νὰ κρατήσουν τ' ἀγγίστρα τῶν μουστακιῶν σας...

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἐγινε καταπόρφυρος καὶ ἐνῶ ὁ Μουρούζης ἐξεργάγη εἰς γέλωτας τοῦ ἀτήνησεν ἐπιθετικῶς.

— Πολὺ λιγότερες ὁκάδες ἀπὸ τὴν ἀναί-

Ὁ Παπαγγελῆς ἔπινε στὰ γερὰ...

δειαν ποὺ ζυγίζει ἡ φράσις σας.

Ὁ Μουρούζης ἐσπικνωσὶ τὸ ματίγιόν καὶ οἱ δύο ἀξιωματικοὶ θὰ συνεπλέκοντο ἂν δὲν ἐπενέβαινον οἱ συνάδελφοί των.

Ἀλλὰ τὸ γάντι εἶχε ριφθῇ, καὶ κατὰ τὰς ἀντιλήψεις καὶ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἡ μονομαχία ἦτο ἀπαραίτητος.

Μάρτυρες διορίσθησαν ἀμέσως καὶ ἐνῶ ἡ ἀφορμὴ τῆς μονομαχίας ἐφαίνετο ὡς ἐντελὴς τυχαία καὶ ἐκ μίας πειραστικῆς φράσεως τοῦ Μουρούζη, τὰ πραγματικὰ αἰτία τὰ θαυότερα παρέμειναν ἀπόρητα καὶ οὔτε οἱ μάρτυρες οὔτε κανεῖς ἄλλος, πλην τῶν μεμνημένων εἰς τὸν ἀπόρητον ἔρωτα τῆς δεσποινίδος Κ., ἦτο δυνατόν νὰ ὑποπτεύουν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς μονομαχίας.

Όταν ἡ δυστυχὴς ἐκείνη νεάνις ἔραβε, ὅτι ὁ ἀνὴρ τὸν ὁποῖον ἐλάτρευε θὰ ἐμονομαχοῦσε τὴν ἄλλην ἡμέραν καὶ μάλιστα μετὰ τὸν ἀνθυπολοχαγὸν ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος τὸν μυστικὸν τῆς ἐρώτα, περιήλθε εἰς τραγικὴν ἀγωνίαν.

Ἡ μονομαχία ἦτο ἀναπόφευκτος, διότι ὅχι μόνον ἡ προσβολὴ ἦτο βαρεία ἀλλὰ καὶ ἡ πρόκλησις ἐκ μέρους τοῦ Μουρούζη καθαρὰ καὶ καταφανής. Κάθε συμβιβασμὸς ἀπεκλείετο, ἀπεκλείετο δὲ πρὸ παντὸς αἰτήσεως γνώμης ἐκ μέρους τοῦ προσβολόντος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ χωρὶς νὰ προη-

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

γηθὴ κανένας θόρυβος καὶ καμμία διαφήμι-σις οἱ ἀντίπαλοι καὶ οἱ μάρτυρες συνηντήθησαν εἰς μίαν ἐρημικὴν θέσιν παρὰ τὸ Γαλάτσι.

Ἡ μονομαχία ἐγινεν μετ' ἐπὶ-ντὲ-κομβά. Οἱ μάρτυρες ἐπροτίμησαν τὸ σπαθί, διότι καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἦσαν λοχυροὶ εἰς τὸ παίξιμο τοῦ ἐπὶ-ντὲ-κομβά, καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲν ὑπῆρχον μεγάλοι φόβοι νὰ συμβῇ κανὲν τραγικὸν ἀποτέλεσμα, ἐνῶ τὸ πιστόλι ἦτο πλέον ἐπικινδυνώτερον ὅχι διότι μποροῦσαν νὰ ἀστοχήσουν οἱ ἀντίπαλοι, ἀλλὰ διότι ὁ Μουρούζης ἦτο παρὰ πολὺ δεξιὸς σκοπευτής.

Τὸ ρεπορτάζ τότε τῶν ἐφημερίδων ἦτο λίαν ἀτελές, ἡ δὲ μυστικότης τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἀντιπάλων συνέτεινεν ὥστε ἡ μονομαχία νὰ μαθευτῇ μόλις τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐγένετο.

Εἰς τὴν πρώτην συμβολὴν ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἐφάνη ὀρμητικώτατος καὶ ὁ Μουρούζης ἐκράτησε μόνον ἄμυναν. Ὁ εὐπατρίδης ἐκεῖνος δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ καταφέρῃ ἀποτελεσματικὸν κτύπημα κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του. Ἐφάνη ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτην συμβολὴν ψυχραῖμος καὶ ἐπεικὴς, ἀπ' ἐναντίας ὁ ἀντίπαλός του τοῦ ἐπετέθη μετὰ ὀρμῆν καὶ μετ' ἔξαιρην ἡ ὁποία ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐφανερώσκει τὸ μῖσος του κατὰ τοῦ Μουρούζη, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν ἐθετο νὰ ὑπομεινετικώτητα ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς ψυχραιμίας.

Κατὰ τὸ θραχὲν διάλειμμα μετὰ τῆς δευτέρας συμβολῆς, ὁ ἕνας ἐκ τῶν μαρτύρων τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ πυροβολικοῦ τὸν ἐπλησίωσε καὶ τοῦ ἐμψύχωσε κάτι. Τοῦ ἐμψύχωσεν νὰ εἶνε πλέον ψυχραῖμος, νὰ εἶνε κύριος ἑαυτοῦ.

Κατὰ τὴν δευτέραν συμβολὴν ὁ Μουρούζης ἀπεδείχθη ὅτι ἀπεκόπει νὰ κούρῃ τὸν ἀντίπαλόν του καὶ δι' ἐνὸς διαύου κτυπήματος νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσεν, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἐξακολούθησεν τὴν ὀρμητικὴν τοῦ ἐπίθεσιν κατόρθωσε καὶ ἐγκαταστῆναι μετὰ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους τοῦ τὸν Μουρούζην εἰς δύο σημεία. Εἰς τὸ ὅρος τοῦ δεξιοῦ ὤμου καὶ ὀλίγον παρὰ κάτω εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ θραχίου.

Εἰς τὴν δευτέραν γὰρ ὁ δισταγμὸς, γνωστὸς τότε ὡς ἡσυχία καὶ περιφραγμὸς ξιφομάχος ἐπενέβη μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ θεωρηθῇ ἡ μονομαχία λήσασα.

Ὁ Μουρούζης διεμαρτυρήθη.

— Ἀ μὰ, εἶπεν ἀπαθῶς, δὲν πρόκειται οὔτε γιὰ γράτσονιες ἀπὸ γατάκι.

Καὶ πράγματι αἱ δύο ἀμυχὰι ἦσαν ἀνεπίσθητοι.

Μοιραίως ἐπανήρχισεν ἡ τρίτη συμβολή, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Μουρούζης ἀπεδείχθη δυνατώτερος καὶ δεξιώτερος τοῦ ἄλλου.

Τώρα ἤρχισε νὰ ἐπιτίθεται αὐτὸς μετὰ μίαν

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΑΠΑΤΑΙ

Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΙΔΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΤΑ

Μία ώραία μέθοδος άπάτης.—Ο Μενιδιάτης με της φτηνές κόττες.—Ο κρυμμένος θησαυρός και η άπληστία ενός παντοπώλου.—Και τέλος η άποκάλυψις.

άδεβαίβητα, ή όποία ήνάγκασε τόν αντίπαλόν του νά τεθή υπό άμυνας.

Προσέπαθησε δις με δίαινα κτυπήματα νά τόν άφοπλίση, αλλά δέν κατόρθωσε τούτο, άλλ' ευρέθη και έκτεθειμένος και έκανόνυνε να κτυπηθή. Τότε άπεφάσισε νά τόν τρυπήση και μετά μιάν όρμητικήν έπίθεσιν έπέτυχε νά καρφώσει τό έπ' του εις τόν δεξιόν ώμον τού αντίπαλου του.

Ο διαιτητής επενέβη και ή μονομαχία έκρίθη λήξασα από τούς μάγρυρας.

Τό τραύμα δέν ήτο βαρύ, αλλά δέν ήτο ανώδυνο.

Τό έπ' έτρύπησε διαμπαξέ τόν μύν του ύψους τόν δεξιόν βραχιόνος και έξηλθεν όπισθεν περι τήν μίαν πιθαμήν.

Αλλά τό χαρακτηριστικόν της μονομαχίας εκείνης ήτο ότι ό ήττηθείς άξιωματικός δέν έδόχθη νά συμφιλωθή, ως συνήθως εις τās μονομαχίας, μετά τού αντίπαλου του.

Οί δύο αντίπαλοι άπήλθον τού πεδίου της μονομαχίας, όπως είχαν προσέλθει, δηλαδή έχθροί.

Όταν ή μονομαχία διεδόθη άπέτελεσε θέμα θαυμάσιον κουτσομπολιάς εις τούς άριστοκρατικούς κύκλους της πρωτεύουσας, διότι από τήν κακογλωσσία ιδίως της δεσποινίδος Τζούλιας Α. είχε γίνη κοινόν μυστικόν ό έρως της λεπτής και περιπαθούς θυγατρός τού διαπρεπούς αρχιτέκτονος πρός τόν Μουρούζην και άφ' έτέρου ή άγάπη άν όχι ό ύπολογισμός τού άξιωματικού τού πυροβολικού Γ. πρός τήν ιδίαν μονογενή και πολύφερρον παρθένον, ήτις ήτο ή μόνη ή όποία έπασχε και ήγωνία έν συγγ' εις όλην εκείνην τήν αίματηράν περιπλοκήν, της όποιās δέν έφερε καμμίαν ευθύνην.

Η δυστυχής εκείνη κόρη έξέτιθετο εις τήν κοσμοκουσούριά και τήν κακογλωσσία μιας κοινωνίας πολύ άυστηράς, όπως ή της εποχής εκείνης και συνήθως αι άυστηραί κοινωνίαι εινε και χαίρεσκαοι.

Έκλείσθη εις τό σπίτι της άρρώστησε σοβαρά και έπίστευσεν, ότι δι' αυτήν ή ζωή πλέον δέν παρείχε κανένα θέλητρον.

Αλλά μετ' ολίγας ήμέρας της επεφυλάσσοτο ένα βαρύτερον και όδυνηρότατον κτύπημα.

Ένας συγγενής τού Μουρούζη με μεγάλο όνομα της Μάνης, ανώτερος τότε υπάλληλος τού ύπουργείου των Έξωτερικών συνδέομενος μετά της δεσποινίδος Κ. άπεφάσισε νά προτείνη εις τόν Μουρούζη νά νυμφευθή τήν ώραίαν εκείνην κόρην.

Μετέβα και τόν συνήντησεν εις τό σπίτι του ένα άπόγευμα, χωρίς δέ περιστροφάς τού έπρότεινε τό συννικέσιον και τού έδειξεν ότι ό γάμος αυτός θα ήτο άξιοπρεπής και έπωφελής δι' αυτόν.

Ο Μουρούζης ό όποιος ήτο νηφάλιος τόν ήκουσε μετά προσοχής, κατόπιν τού έδωσε μίαν απάντησιν ή μάλλον τού άπηύθυνεν τό έρώτημα τό όποιον παρ' όλην τήν άφέλειαν και τό μειδίαμα της διατυπώσεως άπέτελει βαρυτάτην ύβριν.

—Μήπως θείε μου έκάματε λάθος.

—Πως λάθος; ήρώτησεν ό άφελής γέρον έκκλητικός.

—Σας έρωτώ μήπως έκάματε λάθος και πρόκειται περι τού καμαριέρη μου...

Ο γέρον Μ. ό θεός τού Μουρούζη εις τήν άποσοδόκητον και κατηγορηματικήν απάντησιν δέν ειπε λέξιν.

Εθεώρησε ότι δέν τού έπετρέπετο νά προσθή ηέξιν, ήγέρθη και έφυγεν. Προτού φύγει όμως από τό μέγαρον ειπεν εις τήν μητέρα τού Μουρούζη.

—Αυτό τό παιδί θα πάη χαμένο, εινε λυ-

“Όπως όλα τά επαγγέλματα και αι έπατήμας έχουν τούς άσους των, έτσι και τό λαποδυτικόν επαγγέλμα έχει τούς ιδιούς του άσους. Τήν πρώτην θέσιν μεταξύν των διασημοτήτων τού έγκληματολογικού πανθέου άσφαλώς τήν κατέχει ό Λογιοτατιδής, όστις, σύλληφθείς πρός τετραμήνου, έπρωτίμηση νά αυτοκτονήσιν, παρ' όν έγκλεισθή εις τās φυλακάς. Διάσημος άπατεών και περιφημος άρχαιοκάπηλος, έδρα από δεκαπενταετίας και πλέον. Πολλάς ήλθεν αντιμετώπος με τās διατάξεις τού Ποινικού Νόμου, αλλά πάντοτε νάτ' ήρθονε νά διαφεύγην τήν σύλληψιν ή νά άθνούται. Η ειδικότης του κυρίως ήτο με τās άρχαία. Ητο ειδικός εις τό νά κατασκευ-

Κρατούσε τά δύο κισούπια χαρούμενος

άζει όμοιώματα τού Έρμού τού Πραξιτέλους και νά τά πωλή ως γνήσια άγάλματα.

Πρό 15 έτών και προτού άκόμη άνοξη δασοληγίας με τήν άστυνομίαν, έδιερχάτο τήν πόλιν ήλάτην εις βάρος ενός παντοπώλου της όδοις Αισίων.

Μία μέρα, φέρον Μενιδιάτην περιβολήν, ένεφανίσθη πρός τόν παντοπώλου, τού όποιον ό μπρεζιτζής τού είχε κινήσει τό ενδιαφέρον, και κρατών εις τά χέρια του δύο ζευγάρια κόττες έφώναζεν έξω τού παντοπώλου :

—Κόττες, καλές κόττες ! Άφεντακό, θέλεις κανένα ζευγάρι, εινε φτηνές.

τηρόν αλλά δέν μπορεί νά τόν σώση κανένας άνθρωπος εις τόν κόσμον.

Μετ' ολίγον από μίαν μοιραίαν συνάντησιν συνέβη τό εξής :

Ο θεός τού Μουρούζη μετέβη άγανακτισμένος δια νά άνακοινώση εις τήν μητέρα της δεσποινίδος Κ. ότι δέν της έπετρέπετο νά έλπίη τίποτε από αυτό τό «χαμένο παιδί» όπως συνειθιζε νά όνομάη τόν άνεψιόν του. Αλλά κατά τήν συνάντησιν εις τό σπίτι της κυρίας Κ. ίσως από άγανάκτησιν, ίσως από έπιπολαιότητα, άναρμοστον δια διπλωμάτην, όπως έκείνη, της άνεκοίνωσε και τήν βαρυτάτην και προσβλητικήν φράσιν τού Μουρούζη.

(Η συνέχεια εις τό προσεχές)

Και τού ειπε μίαν τμήν τόσον έξυπνότητος, ώστε ό παντοπώλης χωρίς παύσην της έπληρωσε.

Όταν ό Λογιοτατιδής έθετε τά χρήματα έντός της τσέπης του, άφησε νά τού πέσουν επί τού έδάφους μερικά κωνσταντινάτα. Ο ήχος των προσείλκυσε τήν προσοχήν τού παντοπώλου, όστις ήρώτησε τόν Λογιοτατιδή τί εινε.

—Ξέρω κα' εγώ, απήντησεν άρτελίστατα ό Λογιοτατιδής. Νά, στό χωριό τά βοήκα και δέν ξέρω τί νά τά κάνω. Για δέ τά και σέ. Ο παντοπώλης, πέρνον στα χέρια του τά κωνσταντινάτα, τά περιεργάσθη, αλλά δέν άπεφάνθη, άρκεσθείς νά κινή ένα μορφασμόν άνοιός.

—Κράτησέ τα, τού ειπε ό Λογιοτατιδής, και ρώτησε τί εινε και όταν ξαναπαράσω μού λές. Και τού έδωσε όκτώ κωνσταντινάτα.

Ο Λογιοτατιδής έφυγε και έπαύθη με τās πέντε ήμέρας, κροτών πάλιν εις τά χέρια του κόττες, της όποιās άγόρασε εις έξυπνότητην τμήν ό παντοπώλης. Όταν έπληρε τά λεπτά για της κόττες και ήτο έτοιμος νά φύγη, ειπε τού παντοπώλη :

—Δέν μού λές, αυτά που σούδωσα προχθές, τί ήτανε; μήπως ρώτησες κανένα;

—Ναι, ρώτησα, απήντησεν ό παντοπώλης, όστις είχε μπει τήν άξίαν των. Δέν εινε τίποτα. Δέν έχουν μεγάλην άξίαν. 30 έως 40 λεπτά τά καθένα.

—Κρίμα, κα' εγώ νόμιζα πως θα είχαν μεγάλη άξία και θα γινόμουναι πλούσιοι...

—Έχεις πολλά τέτοια;

—Άκου λείπει... Δύο κουτιά. Πρό ενός μη νός έσοχα στό χωράφι μου με έναν άλλον και τά ήφραμε.

—Μπορείς νά μου τά φέρης νά τά πωλή σουμε;

—Σού τά φέρνω.

Πράγματι, μετά δύο ήμέρας επανήλθεν ό Λογιοτατιδής, χωρίς όμως τά κωνσταντινάτα.

—Πού εινε; τόν έρώτησε ό παντοπώλης.

—Ξέρεις, τού απήντησεν ό Λογιοτατιδής, δέν μπορώ νά τά φέρω όλα, γιατί ό σημερινός μου με τόν όποιον τά ήφραμε έπώλησε τό μερίδιό του άντι 20.000 δραχμών εις κάποιον άλλον, έντός εάν θέλεις ν' αγοράσω με τό μερίδιό τού σημερινού μου...

Ο παντοπώλης χωρίς διαταγήν έδέχθη και έστειλε τόν Λογιοτατιδήν νά φέρη τόν σημερινό τού για νά αγοράσουν τό μερίδιό του.

Τήν επομένη ένεφανίσθη ό Λογιοτατιδής συνοδευόμενος από τόν σημερινό τού.

Ο παντοπώλης μόλις τόν ειπε τόν περιπαήθηκε και φανταζόμενος ότι ούτος ήγνοει τήν άξίαν των κωνσταντινών, κατέβαλεν εις τόν συνεταίρον του Λογιοτατιδήν τό ποσό των 20.000 δραχμών δια τήν εξαγοράν τού μεριδίου του.

—Και που τά έχετε τώρα;

—Στό Μενίδι, απήντησαν και οι δύο. Νά πάσουμε ένα άμάξι νά πάμε.

Και πράγματι, επιβάντες και οι τρεις πολύ τελοής βικτωρίας, κατηνθύνθησαν εις τό Μενίδι, όπου και παρέδωσαν εις τόν παντοπώλην τά δύο κουτιά με τά κωνσταντινάτα.

Ο παντοπώλης, χωρίς νά άνοξη τά κουτιά, τά έβαλε εις τό άμάξι και έπέστρεφεν εις τās Άθήνας.

Ότοία όμως ήτοζεν ή έκπληξις του όταν ειπεν ότι τά κουτιά ήσαν γεμάτα από μικρούς ντενεκέδες, άπομμιμής κωνσταντινών...

Είς τήν άστυνομίαν δέν έτόλμηση νά καταγγείλη τό πάθημά του, διότι έφοβείτο τās συνεπειάς τού νόμου. Έπληρε δηλαδή νά μάλλαι και βγήκε κουρεμένος...

Ο ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΝΤΕΒΟΥ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ

Ο πόλιμαν της περιφέρειας εδάδιζε στη λεωφόρο επιδεικτικά. Η ώρα ήταν πάνω-κάτω 10 της νύκτας, παγωμένες όμως σπηλιές άέρος μαζί με χιονόνερο είχαν έρμηώσει τούς δρόμους.

Δοκιμάζοντας της πόρτες, καθώς εδάδιζεν, ό άστυνόμενος με τό ήληλό του άνάστημα και τη σιμική περπατησιά του άποτελούσε μία ώραία εικόνα τού φύλακα της ειρήνης. Η γεστονά ήταν από κείνες που τά μαγοζιά της κλείνανε νωρίς. Όταν έφτασε στα μισά περπάτησε ένός τετραγώνου, ό πόλιμαν έξαφνα έκοψε τό γρήγορο βάδισμά του. Στη σκοτεινή είσοδο ένός κλειστού σιδηροπαλείου ένας άνθρωπος στέκονταν μ' ένα σιμικό πορτο στό στήμα. Καθώς ό πόλιμαν τόν έλίσσόνισε, άνθρωπος άρχισε νά τού μιλή γρήγορα.

—Έν τάξει, πόλιμαν, τού ειπε θαρετά. Παρμένο εδω έναν φίλο μου. Εινε ένα παντεβού που έχουμε δώσει από δω και είκοσι χρόνια. Σας φαίνεται λιγάκι παρμένο, δέν είν' έτσι; Θα σας εξηγήσω τό πράγμα. Απο δω και είκοσι χρόνια σ' αυτό εδω τό μέρος που εινε σιδηροπαλείο, ήτανε ένα έστιατόριο — τού Μπικ Τζω Μπράντι.

—Και πρό πέντε άκόμα χρόνων ήταν εδω, ειπε ό πόλιμαν. Τότε τό ρίξανε τό χτίριο.

Ο άνθρωπος στη σκοτεινή είσοδο άναγνε ένα σιμικό και τήρεσε στό πορτο του. Τό φως έδειξε ένα γλοιώ, τετράγωνο πρόσωπο με διαπεραστικά μάτια και μ' ένα μικρό σημάδι κοντά στό δεξί του φρύδι.

—Από δω και είκοσι χρόνια, σαν άπόψε, ειπε ό άνθρωπος, έφαγα εδω, στό ξενοδοχείο τού Μπικ Τζω Μπράντι, με τόν Τζέιμς Γουέλς, τόν καλύτερο φίλο μου και τόν καλύτερο άνθρωπο τού κόσμου. Αιτός κα' εγώ είχαμε μεγάληση εδω στη Νέα Υόρκη μαζί, σαν δυο άδελφια. Ήμουν δεκαοχτώ και ό Τζέιμς ήταν είκοσι. Τό άλλο πρωί θάρεγα για της Δυτικής Πολιτείας νά δομασώ τήν τύχη μου. Κανένας δέν μπορούσε νά πείσει τόν Τζέιμς ν' άφήση τη Νέα Υόρκη. Έκείνη τη βραδείά λοιπόν συμφωνήσαμε νά συναντηθούμε εδω, στό ίδιο μέρος, άκριβώς είκοσι χρόνια ύστερα από κείνη τη βραδείά και τήν ίδια ώρα, αδιάφορα ποιά θα ήταν ή κοινωνική μας θέση ή ή άπόσταση από τήν όποια θα είχαμε νάφθοιμε. Έλογαφισάμε πως σε είκοσι χρόνια ό καθένας από μās θα είχε πιά ιδή τήν τύχη του, όπουδήποτε κα' άν ήταν.

—Πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία, ειπε ό πόλιμαν. Άν και μού φαίνεται πολύ μεγάλο τό χρονικό διάστημα που ώρίσατε. Δέν έμάθατε τίποτε για τό φίλο σας από τόν καιρό που χωρισθήκατε;

—Α, ναι, για λίγο καιρό άλληλογαρούσαμε, ειπε ό άλλος. Ύστερα όμως από ένα-δυο χρόνια χάσαμε ό ένας τά νερά τού άλλου. Ξέρω πως ό Τζέιμς θα με συναντήση εδω άν ζή, γιατί ήταν πάντα πιστός στό λόγο του και καλός φίλος. Ποτέ δέν θα ξεχάση. Ήθα από χίλια μίλια μακριά για νά βρεθώ σ' αυτήν εδω τήν πόρτα άπόψε, και άξίζει τό ταξίδι μου τόν κόπο, άν ό παλός μου σύντροφος φανή.

Ο άνθρωπος που περιμενε στην πόρτα έβγαλε ένα ώραίο χρυσό ρολόι, από τήν τσέπη του, τό καπάκι τού όποιου ήταν στολισμένο με διαμαντινάτα.

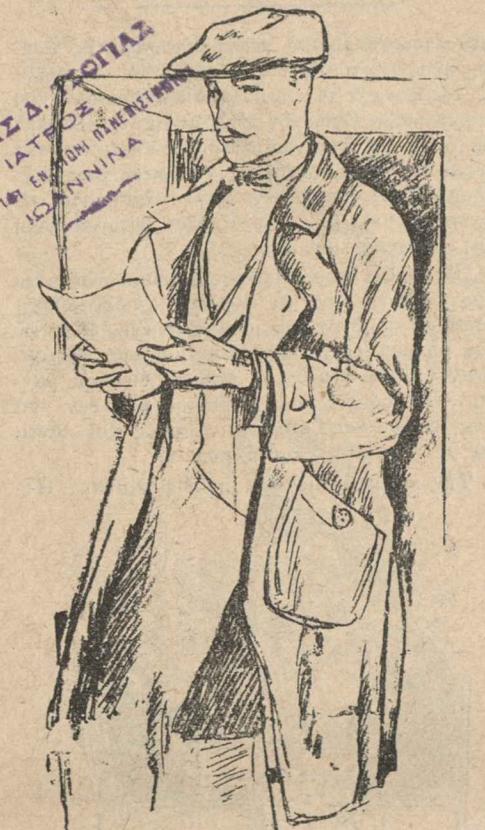
—Δέκα παρ' τρία λεπτά, ειπε. Ήταν ακριβώς δέκα ή ώρα όταν άποχωματήκαμε εδω στην πόρτα τού έστιατορίου.

—Θα κέρδισες κάμποσα στις Δυτικές Πολιτείες; ρώτησε ό πόλιμαν.

—Μάλιστα. Και είχαμε ό Τζέιμς νάκαμε τά μισά από μένα. Ήταν εργατικός νέος. Έ

γώ είχα νά παλαίωω με τετραπέρατους ανθρώπους εκεί κάτω. Ένας άνθρωπος, μένοντας στη Νέα Υόρκη, κολάει στό βούρκο. Κάτω, εκεί στης Δυτικές Πολιτείες, εινε που ξυπνάη κανείς...

Ο πόλιμαν έστριφογύρισε τό κλόμπ στο

Η σημείωσις είχε λιγα λόγια

χέρι του και έκανε δυο βήματα.

—Πηγαίνω στό γύρο μου. Έλπίζω πως ό φίλος σου θάρη νά σε συναντήση. Καληνύχτα σας, κύριε, ειπε ό πόλιμαν, τραδώντας τόν δρόμο του.

Έπεφτε τώρα ένα φίλο τσιντρερό χιόνι νερο και ό άέρας είχε γίνη δυνατότερος. Οι λίγοι διαδότες που βρισκόταν στους δρόμους της συνοικίας εκείνης περπατούσαν βιαστικά και σιαπηλά. Και στην είσοδο τού σιδηροπαλείου ό άνθρωπος που είχαν έρθε από χίλια μίλια άπόσταση για νά κρατήση ένα ραντεβού, αδέσμως μέχρις άνοσιās για τό φίλο της νεότητός του, έκάπνιζε τό πορτο του και άτερόμενε. Για είκοσι πάνω — κάτω λεπτά της ώρας περιμενε, και τότε ένας ήπιος άνθρωπος μ' ένα μακρόν έπανοφόο, με τόν γιαντά του σηκωμένο ως τ' αυτιά, ήρθε βιαστικός άπό τήν άπέναντι μεριά τού δρόμου. Έπαύθησε και' ευθείαν στον άνθρωπο που περιμενε.

—Είσαι σέ, Μπόμπ; ρώτησε με κατόπι άμφιβολία.

—Είσαι σέ, Τζέιμς Γουέλς; φώναζε ό άνθρωπος που ήταν στην πόρτα.

—Όλος κα' όλος! ειπε ό άλλος, σπρίγγοντας και τά δυο χέρια τού άλλου στο δικό του. Ήμουν βέβαιος πως θα σε εύρισκα εδω, άν ήσουν στη ζωή. Α! είκοσι χρόνια εινε με γάλα διάστημα...

Τό παλιό έστιατόριο δέν ό πάσχει πιά, Μπόμπ. Έπαυμένο να ήταν εδω άκόμα, όποτε νά τρώγαμε άλλη μία φορά δώ μέσα. Πως τά πέρασες λοιπόν στης Δυτικές Πολιτείες;

—Έξοχα. Μούδωσαν δια κα' άν τούς ζήτασα. Άλλάξες πολύ, Τζέιμς. Νομίζω πως

είσαι ψηλότερος δυο — τρεις ίντσες από τότε. Τόσο ψηλό δέν σε θυμάμαι.

—Ω, ναι, ήμύλωσα λιγάκι μετά τά είκοσι.

—Τά περνάς καλά στη Νέα Υόρκη, Τζέιμς;...

—Άρκετά καλά. Είμαι διορισμένος σε μία θέση τού Δήμου. Έλα, Μπόμπ, πάμε σ' ένα μέρος που ξέρω, για νά μιλήσουμε για τά παλιά.

Οι δύο άνθρωποι τραβήσανε πάνω στο δρόμο, άκριβώς. Ο άνθρωπος από της Δυτικής Πολιτείας, με τόν έγωισμό τού έξογκωμένου από τήν έπιτυχία που είχε κινή, είχε άκριση νά τού λήη τήν ιστορία της ζωής του. Ο άλλος, χαμένος μέσα στο παλτό του, άκουγε μ' ενδιαφέρον.

Στη γωνία ήταν ένα φαρμακείο που έλαμπε από τά φώτα. Όταν φτάσανε στο φωτισμένο μέρος του, ό καθένας άπ' αυτούς έγύρισε τήν ίδια στιγμή με τόν άλλον νά ιδή τό πρόσωπο τού ανθρώπου με τόν όποιον συνεβάδιζε.

Ο άνθρωπος από της Δυτικής Πολιτείας σταμάτησε έξαφνα κα' ετράβηξε τό χέρι του από τό μπράτσο τού άλλου.

—Εσύ δέν είσαι ό Τζέιμς Γουέλς, ειπε γρήγορα. Είκοσι χρόνια εινε μεγάλο διάστημα, όχι άρκετό όμως για ν' αλλάξουν μία ροή μαζική μύτη σε συνδλερή.

—Μερικές φορές ό χρόνος άλλωξη έναν καλό άνθρωπο σε κακό, ειπε ό ήπιος άνθρωπος. Βρίσκεσαι υπό κράτησι από δω και δέκα λεπτά τώρα, Σίλβιν Μπόμπ. Τό Σικάγο ύποθέτει πως βρίσκεσαι στα νερά μας και μās τηλεγράφησε νάκαμε τό νού μας, γιατί σε θέλει. Δε θα φέρης αντίτασι, πιστεύω; Προ τού όμως σε πάω στό τμήμα, πάρε μία σημείωσι που με παρακάλεσαν για σου δώσω... Μπορείς νά τήν διαβάσης εδω στο παρτίκυο. Εινε από τόν πόλιμαν Γουέλς.

Ο άνθρωπος από της Δυτικής Πολιτείας έξεδιέλωσε τό κομμάτι τό χαρτί που τού είχε δώσει. Τό χέρι του ήταν σταθερό όταν άρχισε νά διαβάη, έτρεμε όμως τόν καιρό που τό τελείωνε. Η σημείωσις είχε λιγα λόγια.

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ

Ήμουν στην ώρα μου στη θέση που ώρίσαμε για νά συναντηθούμε. Όταν άναγνε τό σιμικό για τό πορτο σου, είδα τότε πως ήταν τό πρόσωπο κείνου που ή άστυνομία τού Σικάγου μās ζητάει. Όπως κα' άν ζήη τό πράγμα εγώ ό ίδιος δέν μπορούσα νά τό κάμω, γ' αυτό πήγα στό τμήμα και σου στέλνω έναν με πολιτικά ντενεκέ, νά σε σπυλάβη.

ΤΖΙΜΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Τι σούλεγε αυτός ό ψεύτης;

—Μόλινε ότι είσαι ό τιμωρότος άθροπος τού κόσμου.

—Μου ειπε ότι προτού γνωρίση ήμεις ή κόσμος ήταν γι' αυτόν μία έρημος.

—Τώρα καταλαβαίνω γιατί χορεύει σαν κομψή...

—Η έλπίδα, αγαπητέ μου, εινε σπουδαίοτερο από τήν πραγματικότητα. Η πραγματική έπιτυχία εινε νά άπολυθής ένα σκοπόν και όχι νά τό επιτύχης.

—Πόσον φαίνεται ότι δέν έστρεψες ποτέ νά φθάσης ένα τραύ σε ώρα βροχής!

—Με συγχωρείς, άν άπάνω στη συζήτισι σε είπα βλάκα.

—Τι λές καλέ! Μεταξύ μας...

ΚΙ' ΑΥΤΗ ΣΑΝ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ

Εκείνο το βράδυ η Δόλα μου είχε φερθεί πολύ πρόστυχα. Έπειδή το κολλίε που της είχα πάρει της είχε φανεί μάλλον φτηνό, τσπα-σε και μου πέταξε της χάντρες στα μούτρα. Μ' έλυνε βότερα μ' ένα σωρό βρισές και στο τέλος έφυγε φρονιάζοντας πως είχε βρή καινούργιον έρσοτή, με πολλά λεπτά, με ωραίο αίσθημα—τι χροιάζονταν αλήθεια τα ασημένια, άμα υπάρχουν τα λεπτά ;—και μ' έβα μονόκλ από δεξιά μάτι—Θεέ μου !... τί σκ. τύπος...

Μάζεψα της σκόρπιες χάντρες που κολλιέ, σιγά - σιγά, της πέταξα σ' ένα τασάκι ανάμεσα σε δυο οβυσσώδη τσιγάρα κι' ύστερα άρχισα να σκέπτομαι : Αλήθεια, η Δόλα είχε δικαιο. Τι ήταν αυτή η ένα κομμάτι, άψυχο κομμάτι, με γυάλινα μάτια, που δεν πέφταναν από το παρό μόνο σαν αντιφύγαν ένα άκριβό κόσμημα, με μία καρδιά που δεν χτυπούσε παρά για να δίνη αίμα στις άσπιδες, με ένα σώμα ύπεροχο και μιά ψυχούνη που ανόητη... Δεν με πείραζε ποδυργε. Καλύτερα έτσι. Είχε άρχισον να γίνεται πολύ απαιτητική, τα δυο μας δωματία δεν την φθάνανε, ήθελε καινούργια τουαλέττα κάθε δεκατέντε μέρες, και τελευταία είχε άρχισον να μιλάει συχνά για κάποια μυρωδιά με την έξευρεσινιστική όνομασία «νουμερό σέκ» και την έξευτελιστική τιμή των δεκαπέντε χιλιάδων. Ύστερα, η Δόλα δεν ήξερε ούτε στήσι σιγμές του μεγαλειότερου της ένδοξου να φερθεί σαν έρωμένη λιγάκι αίσθημα. Η ήδονες της ήσαν άταράχες. Είχε μια πείρα διαβολεμένη αυτή η κατελλίττα των δεκαοκτώ χρόνων. Μά η νύχτι της ήταν έντελως άδεια. Και γι' αυτό, ένθ' η σχέση της μου έξουραζε ολοκληρωτικά το σώμα, την ψυχή μου την άφηνε δυναμμένη, και τα φίλα της, που μου άναβαν τρικυμίες πόθου, δεν ήταν ικανά να μου δώσουν έκείνη που ζητούσα...

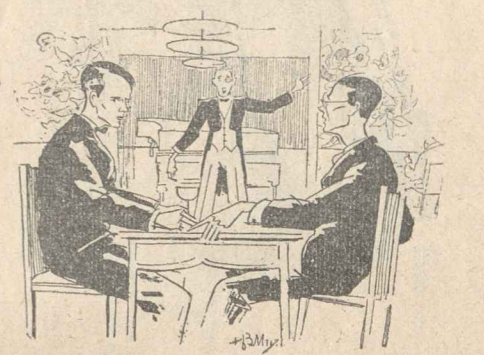
Και τώρα, ήμουν πάρα μόνος... Όπως ήμουν μόνος και πριν γνωρίσω την Δόλα, όταν μ' άφησε η Νάντια, η λεπτοκαμμένη ντανσέζα του εφους, για να φύγει μ' ένα ντιζέρ. Όπως όταν μ' άφησε η Μπέμπε, για να γίνω τρίτης τάξεως κακόττα στο Παρίσι... Για όλους αυτούς τους χωρισμούς δεν είχα πονέση. Όπως είχαν έρθει όλες αυτές η έρωμέ-νες, έτσι κι' είχαν φύγει : άθροισμα, διακριτικά, χωρίς να ένοχλήσουν διόλου την ψυχή μου, γεμίζοντας χάδια το ντιζάν κι' άφίονοντας το απούτωμα του γυνικού κορμού τους στα πουπουλάκια μαξιλαράκια. Όλες είχαν έλθει για την ίδια άφορη, έλαφρά διάσκευα-μένη κατά την περίστασι : η μία ήθελε αυτοκίνητο, η άλλη ήθελε να της έπιτρέψει να άγαστή έκτός από μένα κι' ένα φίλο μου, διατηρώντας το δικαίωμα της έκλογής, η άλλη να με άπαισι με όλον τον κόσμο, και να μου δημιουργεί σκηνές φοβηχτές όταν μ' έβλεπε να χαϊδεύω έστω και μιά γάτα θηλυκή...

Κι' όμως, κάποια ξεχώριζε μέσ' στής άναμνήσε μου... Πέντε χρόνια από τότε... ήταν μικρούλα, άζεβγαλτη, καρθενική, κι' ήμουν ο πρώτος της έρωας... Τι μέρες άζεχαστες !... Άφου και σήμερα άκόμη, βότερα από τόσα χρόνια χωρισμού, προβάλλει άναλλεί-

ωτο μπροστά μου το γλυκό μοντάκι της Λούσης μου, με τα ξαννα ματάκια που διακρύ-νε τόσο συχνά τότε... Ήταν κοριτσάκι πολύ χαρις πείρα... Έγώ την είχα μάθει να φιλάει... Η ψυχή της άπας και το σώμα της μέσο στα χέρια μου είχαν πάση τη γυναικεία τους διάπλαση. Στην άρχή δεν ήθελε νάρθη ούτε σε φαντεβού μαζί μου... Στο τέλος ζητούσε μόνη της το χεϊλή μου...

Ήταν ένα πραγματικό είδωλο... Καί είχε βαστάξει όσο όλα τα είδωλα : πολύ λίγο... Ύστερα η Λούση μιά μέρα χάθηκε... Είχε φύγει μακριά μου... Το τελευταίο της γράμμα ήταν γεμάτο σπαραγμό. «Θα σε θυμάμαι πάντα... Τα δάκρυα του χωρισμού μας δεν θα στεγνώσουν ποτέ στα μάτια μου... Και πάντα να με περιμένεις, χρυσά μου...»

Την περιμένα άρκετά, πολύ μάλιστα... Πέ-

—Τη λέγανε Λούση...
(Σκίτσο του κ. Μπέζου)

ρασαν μήνες, πέρασε ένας χρόνος... Κι' ύστερα, σιγά - σιγά, η Λούση έπανε να μου γράφει... Ήταν πάλι φουκό... Δεν την άδικούσα. Μπορούσε να ξεχάσει μ' όλο της το δίκαιο... Μπορούσε και ν' άγαστή άλλον... Έμενα μούφτανε ότι για λίγο καιρό μου προσέφερε τα χάδια της χωρίς ύποπτο, άποκλειστικά σε μένα, με μιά ένκαταλήψη και μιά τρυφερότητα που θα την θυμάμαι αιώνα... Δεν μ' ένοιαζε αν η Λούση θ' άγαστοσε άλλον ύστερα από μένα... Μ' ένοιαζε ότι όσο μ' άγάτησε ήταν μόνο δική μου... Κι' αν σήμερα δεν την αγαπούσα πια κι' έγώ—όλα τελειώνουν—μέσα μου ένοιωθα έναν άπέραντο σεβασμό για κείνη που ξεχώριζε απ' όλες της άλλες...

Η έλλειψη της Δόλας μ' έκανε να βρεθώ εκείνο το βράδυ μόνος σ' ένα ύπόγειο μπαρ. Ή άρκετο τον από την πρώτη στιγμή μού-δωσε στα νεύρα, τα πράσινα και ροζ λαμπα-νά του ταβανιού που μου ζάλισαν τα μάτια κι' η μ' αμεθυσιμένη πάρεξ μοδάκια έντι-μοσι άποκριντική. Χωρίς δρεξί ρούφηξα μιά μισοκαδύκρη μουκάλια κρασί και έφαγα λίγα φρούτα. Κατά τα μεσάνυχτα είδα να μπαί-νι στο μπαρ ένας νέος φίλος μου, που τον είχα γνωρίσει στο σπίτι μιάς παλιάς θεατρίνας. Ήταν ένα παιδί πολύ ένθαρστο, που απ' την πρώτη φορά το είχα συμπαθήσει έξαιρετικά.

Ήθελε και κάθισε στο τραπέζι μου.
—Πώς άποψε μόνος ; μ' έρώτησε.
—Η Δόλα έφυγε... το άπαρήχηκα με μιά άδιαφορία διόλου προσωποική.
—Δεν μου φαίνεται περιεργό... την είχα

10Υ κ. ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

δη προχθές να θαυμάζω ένα πανάκριβο έπι-κονομ αιν λούτρε σε μιά βιτρίνα... Δεν μου φαίνεται όμως να σου κόστισε...

—Ε, όχι και πολύ... Ήταν όμως μιά σ-νήθεια... τρεις μήνες τώρα ζούσαμε μαζί... Ο φίλος μου φωνάωνε σαν να ήθελε να μου έκινιστη... θηέ κίτι. Στο τέλος, άφου έ-πε δυο - τρεις γουλιές κρασί και δάγκωσε λίγο μουστάριν, με έπλησίασε και μου είπε τα πιστευτικά :

—Ας είνε, όλες η γυναίκες είνε ίδες... Πρόστυχες, άμαρές, περδοσκόπες. Καμιά δεν έχει το έρωτικό τάκτ, ποθών τόσο άπαρη-τητο σε μιά σχέση κι' άνόμια δυο έρωτών που θέλουν να σεβόνται ο ένας τον άλλον... —Ναι, αλήθεια... του άπάντησα, μιλών έ-φημεμένα.

—Κι' η δικιά μου όλες η σχέσεις ήταν ίδιες... Χωρίς κανένα ένδιαφέρον, χωρίς κα-νένα χτύπο της καρδιάς, χωρίς έλκινση... Κι' όμως, κάποτε, πάνε πολλά χρόνια από τώ-πε, ήθελα τον έρωτα, το μουσικό και τον έ-σύγκριτο σε μιά άβγαλτη μικρούλα...

Κι' ταξα το φίλο μου προσεχτικά. Στα π-λευταία του λόγια τα μάτια του έλαμπαζαν π-ράξενα. Παράγγειλε μιά δεύτερη ποικιλία στη σερβιτόρα και συνέχισε, ένθ' το βάλι έ-την άρχίστρα συνάδευε «όν ντιζέρ σε με π-ριζάνικη καντοσένττα κουτή.

—Την γνώρισα κοριτσάκι και την άρ-γαζα... Μέσ' στην άγκαλιά μου πήρε το φόρμα της. Στην άρχή δεν μ' άφανε να την φιλήσω, στο τέλος ζητούσε μόνη της τα χέ-λια μου... Την λέγανε Λούση...

Αισθάνθηκα πως άπότομα μου άνέβηκε ένα το αίμα στο κεφάλι. Για να κοφώ την κα-κανίλα μου, κατέβασα ένα δόλωλο ποτήρι κρασί...

—Αισθάν ; ρώτησα το φίλο μου, άνά-ταξ ένα τσιγάρο μ' ένα σπάρτο πούτρεμο σε χέρια μου.

—Πάνε πέντε χρόνια από τότε... Ένα έ-πόγεμα θεαμό του Ίουλιού ήρθε να με βρή-πως πάντα, στην γκαρσονιέρα μου, μετά τις δέκα. Α, ξεχάσα να σου πω ότι τρεις μήνες που βαστάτηξε αυτή η δουλειά, δεν είδα ούτε μιά φορά τη Λούση άπόγευμα...

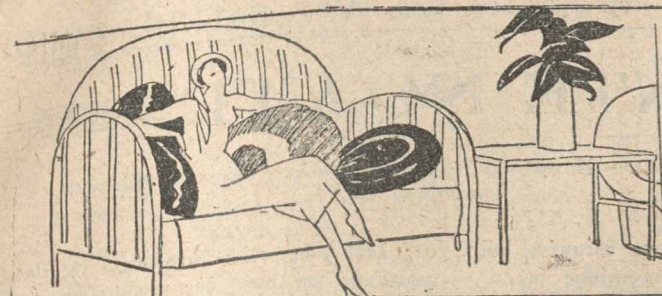
Δεν μου φάνηκε παράξενο... όλα τ' άπογεύ-ματα η Λούση ήταν μαζί μου...

—Ήθελε λοιπόν κι' ήταν χαρούμενη... έ-πε στην άγκαλιά μου, ύστερα πέταξε το φο-στονιστικό της—έκανε πολύ έξοτη κείνο το βρά-δυ—κι' άρχισε να με φιλάει σαν τρελή... Ήταν τόσο άνυπόκριτος, τόσο παιδικός ό έν-θουσιασμός της, ώστε ήταν η μόνη φορά που πείσθηκα ότι μ' άγατούσε γυναίκα μόνο έ-μένα...

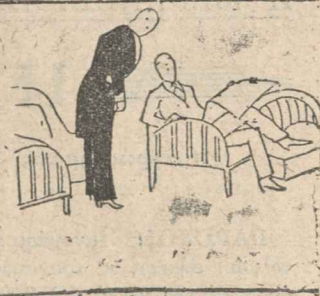
Μιά καρδιακή μέσοση γέλασε απ' το δακλάνο τραπέζι. Ένοιωθα προστά μου τα πράγματα να γυρίζουν. Παρηγγείλα τριπ-μπουνάλα στη σερβιτόρα, κάνοντάς της ένα χοντρό κομπλιμέντο.

—Εκείνη τη νύχτα, έξακολούθησε ο φίλος μου, δεν θα την ξεχάσω ποτέ, όσα χρόνια κι' αν περάσουν... Θυμάμαι με τί λαχάρια της φιλούσα μιά μικρή έλχτρα κάτω από την ά-μασάλη... Είχε ένα στηθάμιο ύπεροχο...

Ήθελε η Σόνια, η σερβιτόρα, κι' έφερε τη

Ο ΓΟΗΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Τα τελευταία χρόνια, όλα τα γυναικεία χεϊλή παλίζουν δυο μικρές λεξούλες, που αποπολεμικώς δεν έλεγαν άπολύτως τίποτε, και μεταπολεμικώς άποτελούν τους άξονας, γύρω από τους όποιους στρέφεται η ψυχή της σύγχρονης γυναίκας : «Μωρίς Ντεκομ-πρά»... Δεν είνε άνθρωπος, δεν είνε συγ-γραφέας, δεν είνε φίμα. Είνε ένδωλα, είνε ό-πτασία, ή όποια γλυκιά της όρεξ της μο-νώσεως κάθε γυναίκας, είνε όραματισμός ζωηρότερος από τους όραματισμούς της κο-καίνης ή του όπιου.

Μωρίς Ντεκομπρά... Ο σύγχρονος γόης που έχει ταξιδέψει παντού, από τα ύπερβόρεια φιντόν της Νορβηγίας ως τις μυστηριώδεις κι' άπόκρυφες συνουκίες της Κίνας. Ο γόης που, χωρίς κόπο, χωρίς ίδιαίτερη προσπά-θεια, άνατέμνει την καρδιά της γυναίκας, φέρνει τις πιο σκοτεινές της σκέψεις, φέρ-νει στην επιφάνεια τους πιο θαθείς της στο-χασμούς, και την παραδίδει — κουρελάκι ά-σημαντο—στον άναγνώστη.

Γι' αυτό, η γυναίκες δεν έπρεπε να είνε διόλου ευχαριστημένες. Ο Ντεκομπρά τις δείχνει τέτοιες που είνε : Απλάδη άσημαν-τες κοκέττες, κουτοπόνηρες, μοχθηρές, πει-σματάρες. Η περίφημος του «Ιστορίες γυ-ναϊκών» δεν είνε τίποτ' άλλο από άνηλεή μαστιγώματα της γυναίκας στα πιο εύπαθα της σημεία. Κι' όμως : Ο μεγάλος αυτός σκεπτικιστής που δεν έχει πάρει τη γυναίκα παρά για ένα κομφοτέχνημα διακοσμτικό, είνε ο άγαπημένος του γυναικείου φύλου. Πράγμα που άποδεικνύει άκόμα μιά φορά την αλήθεια που άνέπτυξε δογματικά κάποιος μεγάλος Ρώσος συγγραφέας : «Η γυναίκα, όπως και κάθε άνυπόταχτο ζώο, θέλει κνου-

το άλύπητο. Τότε μόνο δαμάζεται και πηδάει πάνω από το σκονί που της τεντώνετε...»

✽

Το κνούτο στα χέρια του Ντεκομπρά είνε άλύπητο. Δεν είνε το κνούτο της βρισιάς ή του νοσηρού ρομαντισμού. Ο Ντεκομπρά δέ μιλάει για τη γυναίκα, ούτε με βρισές, ούτε με πόνο : μιλάει με ειρωνία. Είνε ο μόνος τρόπος για να σκυλιάζουν όλες η γυναίκες, όπως είνε κι' ο μόνος τρόπος για να κατα-κλίζονται ή βίλλες του μεγάλου καθηγητού της γυναικείας ψυχολογίας από γοάμμα-τα φλογερά γυναικών που τον έρωτεύθηκαν μέσ' από τις σελίδες του.

Ο Μωρίς Ντεκομπρά πριν από το 1920 ήταν ένας από τους τόσοσους άγνωστους λογι-

Ένα σκίτσο του Μωρίς Ντεκομπρά

ους που κατακλύζουν το Μονπαρνές περιφέ-ροντες χειρόγραφα που έχουν άπορριφθή ά- όλους τους εκδότας, και ζητώντας δαινεκά. Ο νέος συγγραφέας, ύστερ' από πολλά και διάφορα διαδύματα μάλλον έξευτελιστικά, είχε κατορθώσει να εκδόσει ένα τόμον σοβα-ρών ποιημάτων του, τα όποια διάδασαν έλα-χιστοί, και περί των όποιων συζητήσαν μάλ-λον κολακευτικά για λίγο τρεις-τέσσερες πέμπτης ποιότητας παριζιάνοι κριτικοί. Η άρχή δεν ήταν κακή, κι' ο νεαρός λόγιος ώ-φειλε να μείνει ευχαριστημένος. Γιατί άμέ-σως μετά, κατορθώσας να εισπράξη στη δη-μοσιογραφία, ή όποια στη Γαλλία, όπως και σ' όλα τα μέρη του κόσμου, άποτελεί το ό-νειρο όλων άνεξαιρέτως των νέων. Ο Ντε-κομπρά όμως είχε καταλάβει δυο πράγματα : Ότι ή σοβαρή τέχνη ήταν πολύ άχάριστη για ένα φιλόδοξο συγγραφέα, κι' ότι ή δημοσι-ογραφία δεν ήταν γι' αυτόν παρά μέσον. Δια- της δημοσιογραφίας μπήκε στα σαλόνια, και από τα σαλόνια ύστερα πήδησε στη Ν. Ύ-δρη, παριζιάνος άνταποκριτής. Έκεί, στην πόλη των ούρανοφυστών και των παραδόξων, στην πόλη με την τύρθη και με τους έρωτες όλων των ειδών, ο Μωρίς Ντεκομπρά ένε-πνεύσθη το πρώτο του μυθιστόρημα της περιφνης σειράς που δεν άργησε να τον κά-νι διάσημο : «Η καρδιά μου, άργά...» Ποίος δεν θυμάται την άρχή του μαγευτικού έκείνου διβλίου ; (Το ύπερκοκάνειο πριόνιζε τα κύ-ματα, και πετούσε δεξιά κι' άριστερά τα πρι-ονίδια του λευκού άφρου... Ήταν μιά άρχή συναρπαστική. Το κινόυν—το γυναικείο ι-δίως...—έμεινε γοητευμένο. Ο συγγραφέας πήρε τον τίτλο του στιλίστα, και διαδύστησε

άπληστα. Τα παρακάτω είνε γνωστά. Το «Καρδιά μου, άργά...» συνεχίστηκε με τη σειρά «Γόνδολα των χιμαρών», «Η Πανα-γία των Σλήπικ», «Βελούδινες φλόγες», έκ των όποιων, το δεύτερο ίδιως, γνώρισε τρο-μερές δόξες και άπέφερε μυθώδη ποσά στον συγγραφέα του. Ο Ντεκομπρά ήταν πιά διά-σημος. Είχε βίλλες, έκκεντροκότες, έρωμέ-νες όλων των χροιάτων κι' όλων των φυλών και διαρκώς ταξίδευε.

Γιατί, αυτό το τελευταίο, είνε ή πραγμα-τική μανία του μοντέρνου συγγραφέως : Τα-ξιδεύει διαρκώς, προς όλα τα σημεία της γής, δημιουργών νέες έντυπώσεις, νέες σκέ-ψεις, νέες έρωμένες. Τη μιά μέρα βρίσκεται στη Βιέννη, την άλλη στη Σαγκάη και την άλλη στο Μοντεβιδέο της Νοτίου Αμερικής. Όργώνει τη γή σαν ένας εύσυνείδητος γε-ωργός, και από το δργωμα αυτό φυτρώνουν νέα βίβλια.

✽

Να πούμε, ότι ο Ντεκομπρά είνε κατακτη-τής ; Δεν χρειάζεται άσφαλώς... Κάποιο γαλ-λικό περιοδικό δημοσίευσε τελευταία μιά στα-τιστική των διαζυγίων που έχει προκάλεσει ο μάγος συγγραφέας. Άνέρονται από το 1922 ως το 1930 σε 700!!! Ας μη νομίσουμε ότι και τα 700 αυτά διαζύγια ο Ντεκομπρά τα προκάλεσε μόνος του. Τα περισσότερα από αυτά, προεκήλθησαν έν άγνοία του και υπό ύπερβολική ζήλεια των συζύγων. Οι ό-ποιοι έβλεπαν τις γυναίκες τους έωτενιέ-νες με το συνασπεία μένει θανάτου ! Από τα 700 αυτά διαζύγια, 358 έξεδόθησαν στη Γαλλία, 190 στη Γερμανία, 87 στην Αυστρία, 114 στην Αμερική, 7 στην Ιαπωνία, 23 στην Κίνα και 2 στην Ελλάδα ! Γιατί δε μη νο-μίστη ότι κι' η Ελλάδα έπαινε άποδοτική ; Όταν πού δύο έτών ο Ντεκομπρά έπεσε έφω-την Ελλάδα όπου έμεινε έλκοντάς τους μόνον όρεξ, άφισε πίσω του δυο οικογενεια-κές εύτυχίες κατεστραμένες. Και έπρόκειτο περί όνομάτων έξαιρετικά γνωστών, τα ό-ποια ή κοινική στήλη των έφημερίδων άνυ-φέρει συχνότατα...

✽

Ο Ντεκομπρά τόσο ήσυχάζει. Μέσα στην κοινή βίβλια του, της όποιας το γραφείο είνε διασκευσιστόν ως έσπερτοχόν... ύπο-βρινόυν, μάλιστα, και άνοίγει με ειρωνική μείδισμα τις έκατοντάδες των γυναικείων έ-πιστολών που πέφνι από τα τέσσερα σημεία της γής. Πολλές από αυτές τις έπιστολές του δημοσιονούν όμοια θέματα για διηγή-ματα : Αυτές τις βλέπει γοηστικά, σ' ένα ει-δικό γκροσέ και σε καιρό τις ξαναδιαβάσει και γράφει άπάνω σ' αυτές όμοια πάλινματα. Όσοιες που κυρίες και άρκελές δεσποινι-σούλες που πάνε τόσο συχνά την πέννα για να εκδηλώθωτε στον λαοευνό σας συγγρα-φέα, σκεσθήτε το καλά αυτό που σκεσθήτε να κάνετε. Γιατί μπορεί σε καιρό να δώτε όλα τα άποκριντικά σας συνασθήματα τυπωμέ-να σ' ένα διήγημα με το γενικό τίτλο : «Ι-στορίες γυναικών»...

ΧΑΙΡ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΝΤΕΣΣΑ ΝΤΕ ΝΟΑΪΤ

Η άρρωστημένη ζωή της έπάνω σ' ένα χρυσοκίτρινο κρεβάτι.—Η όμιλία της.—Τι ψάλλει για την Ελλάδα.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Ιανουάριος.—Ποιά γυναίκα τολμάει σήμερα να τραγουδήσει μόνη της την όμορφιά της με τα πιάθεμα, τα πιάθεμα ενθουσιώδη λόγια :

Ποιά από μας μπορεί να λέει, χωρίς να γίνω γελοία, πως :

«Η στάχτη μου σαν πεθάνω θάνα πιά ζεστή από τη ζωή των μελλομένων γυναικών...» Η «Θέλω οι νέοι που θα βρουν στο μέλλον να με προτιμούν έμένα, νεκρή ένδοξη, από τις γυναίκες που θα ζουν τριγύρα τους...»

Ε, λοιπόν, μια τέτοια γυναίκα υπάρχει. Είναι η Άννα ντε Νοαί, η μεγαλομάτα, η «θεία» γαλλίδα ποιήτρια.

Ενθουσιώδης, φλογερότατη, χωμένη διαρκώς στο μεγάλο της χρυσοκίτρινο κρεβάτι, έρχεται τα μάτια της όπως ο ψαράς τα δίχτυα και πιάνονται όλοι, μικροί και μεγάλοι, ψυχροί και θερμάμοι, ένθουσιώδεις και είρωνες.

Ός κι αυτός ακόμα ο μεγάλος ύπερ-είρων, ο Άνατολ Φράνς πιάστηκε. Τι τρομερά παρατσούκλια είχε δώσει σε όλους τους συγχρόνους του! Μα για την μικρή, ανατολίτισσα κοντέσσα διάλεξε τα πιο χαϊδευτικά του λόγια. Η Άννα ντε Νοαί ήταν πάντοτε για κείνον η «θεία, μελωδική κοντέσσα»...

Πόσα λέν γι' αυτήν οι καλές κ' οι κακές γλώσσες! Τι θρύλοι έχουν τυλίξει το ζωντανό, μικροκαμωμένο κορμί της.

Χρόνια και χρόνια τώρα είναι άρρωστη. Έχει μεταβάλει σε θρόνο το μεγάλο της χρυσοκίτρινο κρεβάτι. Εκεί γράφει τα φλογερά ποιήματά της, εκεί υπαγορεύει τα μυθιστορήματά και τ' άρθρα της. Εκεί απαντάει στην άλληλογραφία της, εκεί τρώει, εκεί δέχεται τους θαυμαστές της, εκεί ζωγραφίζει. Όλα, στο μεγάλο χρυσοκίτρινο κρεβάτι της.

Την κάμαρά της την έχει φοδράει με δάτες, για να μην την ένοχλει κανένας θόρυβος. Μ' ένα κουμπί κάτω από το μαξιλάρι της αλλάζει εκείνη, όπως θέλει τον φωτισμό. Πάντοτε τρυφερότατος. Και ανάλογος με τις ψυχικές διαθέσεις της. Κίτρινος... μωβ... θαλασσιός...

Για να κοιμηθί τη νύκτα πρέπει η νοσοκόμος να της κάνει ένεση. Για ν' αναπαυθί το μεσημέρι θέλει να της κρατάς το χέρι, να σέ νοιώθει κοντά της άγρυπνη, ώκινητη, μέσα στο σκοτάδι.

Είπε το πιο πειραχτήριο που γνώρισα. Πρέπει να την ακούσετε να σάς μιμείται την γριάν «άντιπαλο» που τη ζηλεύει ή τον σπουδαίο κριτικό με τα ταρταρούγνια ματογυάλια, που είχε «έπιφυλλέξει»...

Θυμώνει όταν της ύμνουν την εδαισθησία της γιατί μια φορά κάποιος τεχνουργός που δεν ήξερε τί να πη, έγραψε πως η εδαισθησία της ξεπερνά την κρίση της. «Α! δεν θα το ξεχάσει ποτέ!

Είπε ή κατ' έξοχην γυναίκα! Δεν ένδιαφεται για τα σπώ και τον φεμινισμό, νικάει με άλλα όπλα τον άντρα. Είναι γεμάτη καλωσύνη και χαριτωμένη άφέλεια :

«Όταν είμουν μικρή, έκλαιγα με το τίποτα. Για μια πεταλούδα, για ένα λουλούδι, για ένα σκαρβαίο. Δεν έξερετε τί θρήνο έστεινα τα Χριστούγεννα που έβλεπα τη γε-

μανίδα κουβερνάντα μου νάναι θλιμμένη και να νοσταλγί τα χρόνια της πατρίδας της...»

Γεννήθηκε στο Παρίσι, σ' ένα από τα παλιά άρχοντικά του Βουλεβάρτου ντε λα τούρ-Μπουαζόρ. Την παιδική της ηλικία όμως την πέρασε στο Βόσπορο, στο κονάκι της μητέρας της, κόρης του Μουσούρου-πασά.

Είπε τρομερά υπερέφηνη που ή μητέρα της κατάγεται από την Κρήτη και που στην οικογένεια Μπιμπέσκο-Μπραγκοβάν (ή οικογένεια του πατέρα της) οι γυναίκες ήταν Μαυροκορδάτοι και Ύψηλάντες.

Είπε ακόμα πιο υπερέφηνη που μοιάζει με «άρχαική κόρη», ή με κινεζική πριγκίπισσα. Ο Ροντέν μου το έλεγε συχνά. Μου είχε

Η Κοντέσσα Ντε Νοαί

κάνει καμιά τριανταριά προτομές...Μα στο τέλος το παραξήλωσε...

Στα τραγούδια της ψάλλει διαρκώς την Ελλάδα, τον Βόσπορο, την Ανατολή. Γι' αυτήν τα πορτοκάλια, τα σόκα, τα σταφύλια, οι ντομάτες, οι μελιτζάνες, είναι εξοτικοί, θείοι καρποί...

«Η καρδιά μου είναι πλασμένη με το αίμα της κρητικής άρογιαλιάς». Είναι όλη πάθος. Δεν πολυσκοτίζεται για την ήθική. Σε κάποιον που την πείραζε για την «ήθική» που έχουν τα βιβλία της, απάντησε :

«Μην ξεχνάτε πως ανάμεσα σε όλους τους Έλληνες προγόνους μου, είναι κ' ένας δάχλος. Όταν γράφω αυτό ή εκείνο, αυτός ο δάχλος με κάνει και φωνάζω».

Είχα την εύτυχία να καθίσω πλάι της, στη δροσερή μισοσκοτεινή κάμαρά της και να την ακούω να μιλάει για όλους και για όλα.

«Θέλε καλά και σώνει να μάθω τί απέγινε ή μίς Εδρώπη».

«Ήξερα πως την είχε πάρει υπό την προστασία της, της άλλαξε το χτένισμα, και την παρουσίασε στο πιο άριστοκρατικό σαλόνι του Παρισιού».

«Πήτε μου, πήτε μου σάς παρακαλώ με ελιγκρίνια. Είναι οι συμπατριώτες σας τόσο κακοί : Είναι αλήθεια πως άκοναν τόσες μιζέριες στην καίμενη την Άλίκη ; Δεν ήξερα τί ν' απαντήσω. Της είπα πως στην Άθήνα οι κακές γλώ-

σσες λένε πως στον διαγωνισμό της Πανερωπαϊκής καλλονής δεν κέρδισε μόνο ή δεσποινίς Διπαράκου, μα ή Περικλής, ή Μιστοκλής, ή κοντέσσα ντε Νοαί, κ' ή... Άλίκη».

Κατσούφιασε. —Είχαν δίκιο που μου το έλεγαν. Την ζηλεύουν λοιπόν την καίμενη την Άλίκη. Την ζηλεύουν !

Μιλάει και ξαφνικά το φως από κτενοπύλινετα μπλάβο.

Κ' ή δαντελένια ρόμπα της αλλάζει κι αυτή χρώμα.

Γέρνει λίγο στο πονιουλένιο μαξιλάρι της, κλίνει με νοχέλια τα έσκατα μάτια της, να ξανανοίγει, άναστενάζει...

«Ανασκήνεται» χτυπάει το κορδάκι. Μπαίνει ή ελληνίδα γραμματέας της.

—Τί θα τρατάρομε την συμπατριώτισσάς, ούζο, Μαυροδάφνη : Η μπάς παραμύει ένα ελαφρότερο κρασί του τόπου :

—Έξω περιμένει ή νσηφ σάς...Τώρα μάλιστα ήρθε από το ταξίδι και θέλει πολύ να σάς δει.

—Ω, να περάσω, να περάσω! Τώρα όμως, σ' ένα λεπτό...

Λάμπει από χαρά και μοιάζει περισσά παραπομπή μ' ένα μικρό, μικρό κοριτσάκι που το χάρισαν το πρώτο του παιχνιδι.

—Βλέπετε πόσο με αγαπούν! Δεν με ξεχνούν ποτέ !

Ποιός θα έλεγε πως αυτή ή χαριτωμένη, ή όλο νάζι «ψευτοάρρωστη» είναι μάλιστα για γιγιά :

Τίποτα δεν μπορεί να την καταβάλει. Όσο ή άρρώστεια, ούτε ή κουρασση, ούτε ο πόνος. Όλοι περιμέναν, σαν πέθανε ο Μπαρζές, να τη δούν να λυγίσει και να μαραθί. Μια Άννα ντε Νοαί, δεν είναι μια κοινή φωνή. Δεν κινείται μέσα στα όρια των κοινών έντων. Δεν την όρίζουν φυσικοί νόμοι.

ΕΛΕΝΗ ΣΑΜΙΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΔΕΗΣΙΣ

Στόν ήπιο, πώδεια ή βροχή ή γυναικωνυγλήνης ρίχνει χάιδεμα το δειλό σ' όλα πάρα τ' άνεμοπόντι πέρας κ' έχει διαβή κ' ή μάση κ' ή σιάλες σιάζουν της βροχής—σαν δάκρυ— (έδω κ' έχει)

Σάν μάτια κ' αποστάσανε να κλαίν, να κλαίν (πολύπονη) τ' άνθη—τόρα που πέρασε της μπόρας ή όρμη κάποιο γαλήνης χάιδεμα, λές τ' άνασταίν τ' άνθη κ' υπόμονα λογίζοντες στη βραδυή αγή

«Όσα ματάκια άπόψε κλαίν—μπροστά τους— (συλλογισμα) κ' όπου καρδούλα αισθαντική, που θλίψη την (βαράνη) αθέλητά μου ό σιοχασμός κ' ό νους μου με (πηγαίνει)

Κι' εγώ σε κάποιο βάσανο, κρυφό, που τυρανν (οδημα) τώρα, που σ' όλα άναπαυμό κάποια γαλήνη χύνη—Θεέ μου, λίγη δόξα, στείλε κ' έμε γαλήνη Γ. ΠΕΛΛΕΡΕΝ

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ο κόσμος έλλοτε ήτο χειρότερος.—Η πολυφαγία του Βενετού Διοικητού.—Πώς ένας έσκότωσε μίαν γυναίκα διότι άγαπούσε μίαν άλλην.—Μία άμαρτωλή παπαδιά.—Ένταφιασμός μιάς ζωντανής και τοκετός μέσα εις το μνήμα !

Από το ήμερολόγιον ενός παππά.

«Όλοι μουμυρίζομε δια την διαφθοράν της σημερινής κοινωνίας, άλλ' αν θέλωση κανείς να ψάξη εις τα περασμένα, θα ιδί ότι ό κόσμος ήταν πάντοτε ό ίδιος και ότι το κακό έπαίξε τον ίδιο ρόλο που παίζει και σήμερα. Με την διαφοράν ότι τότε δεν έβγαιναν έφημερίδες και τα σκάνδαλα έκτυλοφόρου εν στενών οικογενειακών κύκλω».

Ακούσατε επί παραδείγματι, μερικά πράγματα που συνέβαιναν εις ένα Έλληνικό νησί πρό ένός και ήμισιως αιώνας. Ο παπά Γρηγόρης Λογοθέτης, από τα Κύθηρα, μαζί με τας φροντίδας της έφημερίας του, ήσχολετο και εις την τήρησιν σημειώσεων των συμβαινόντων εις το νησί του. Και φυσικά, σαν πνευματικός πατήρ, ήξευρε όλα όσα συνέβαιναν. Εύτυχώς το χρονικόν του εσώθη έως σημερον και έτσι, μαζί με πολυτίμους ιστορικάς πληροφορίες, γνωρίζομεν και μερικά σκανδαλικά χαρακτηριστικά, τα όποια άποδεικνύουν ότι ό κόσμος ήτο πάντα ό ίδιος, αν μη χειρότερος άπ' ότι είναι σήμερα.

Ας άρχισωμεν με ένα θύμα πολυφαγίας. Ο άποθανών ήτο ό Βενετός διοικητής. Ο εύλογημένος άκούσετε πως άπέθανε :

«1792, Αύγουστου 27. Άπέθανεν εδώ εις το Τσιρίγο ό πρεσβευτός Άντώνιος Δάνδουλος. Ήτον πολυφάγος και χορτασμένος από το συνήθη γεύμα, έφαγε μέλι σάκερο (με την κυρήθραν) άρκετό και έλύθη ό άφάλος του και άπέθανε και τον έθαψαν εις το κάστρο, διατί έδρωμήσε πολύ και δεν ήμπορούσαν να τον θάψουν εις το νεκροταφείον το έθνικόν».

Οι Βενετοί Διοικηταί της Έπανήσου ήσαν άρρωστοί ξεπεσμένοι, οι όποιοι ήρχοντο εις την Έπανήσον να χορτάσουν, άλλ' ό εύλογημένος ό Δάνδουλος το παράκαμ...και έσκασε.

Και έρωτικά σκάνδαλα ούν όλίγα μās διέσωσεν ό πρωτότυπος αυτός παπās-χρονολόγος των Κυθήρων. Την 22 Μαρτίου, Μεγάλην Δευτέραν «ό Ιωάννης Παπαλιάς από τα Λογοθετιάνικα έσκότωσε τη νόμιμη γυναίκα του, επειδή άγάπα μία χήρα γετόνισσά του, τη Μαλίταινα, την όποιαν έπηρε ή Κρίσις, την έκάθισε εις το γαϊδούρι, την έγύρισαν εις το φόρο και την έπόμπευσαν με τούς στρατιώτες, με περικεφαλαία από χαρτί εις το κεφάλι».

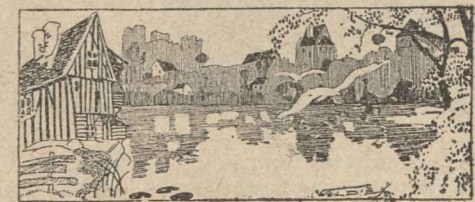
Δεν θα ήτο άσχημον αν και σημερον έφημοζέτο παρομοία τιμωρία εις τας γυναίκας του είδους της Μάλιταινας. Άλλ' ό σημερινός...πολιτισμός δεν έπιτρέπει τέτοια πράγματα.

Σοβαρώτερο ήτο το σκάνδαλον του Παπα-Παναγιώτη Διοικήση, από τούς Καθουνάδες. Ακούστε τί συνέβη την 24 Μαρτίου 1809 :

«Ο Παπās έπιάσθη από την Κρίσιν επειδή είχε τη γυναίκα του Πέτρον Μασέλου και άμάρτανε και την Μεγάλην Τεταράχη του έκωφαν τα γένεια άπέξω από την έκκλησία του Έσταυρωμένου εις τη Χώρα. Και πάλι τον έβαλαν εις την φυλακήν και εις τας 25 Μαρτίου έπήραν την Παπαδιά και την έκωφαν καθώς τη Μαλίταινα. Έπηρε δέ έξορι-

στος ή Μαλίταινα καθώς και ή άνωθεν Παπαδιά, ό δέ Παπās έγινε άργός πάσης ιερατικής πράξεως επί ζωής του και έλευθερώθη από τα δεσμά. Ένας από τούς παρευρεθέντας εις την ώραν όπου έκωφαν τας τρίχας του ιερώς, λεγόμενος Τζανίδς Χαθαλάς, του είπε : —Τί κλαίεις ; Άν ήθελες να ήσαι ιερεύς, δεν έκανε τοιαύτες παρανομίες. Καί έπηρε τα γένεια και τα έδεσε εις το λαιμό εις τον κυνηγετικό του κύνα, τον όποιον πολύ ήγάπα, άλλα το πρωί τον εδρε ψόφιον».

Και έτσι έπεσε ό σκύλος θύμα των έρώτων του παπά ! Όλος διαφορετικόν είναι το άλλο έρωτικόν σκανδαλίον, το όποιον διηγείται ό χαριτωμένος παπās-χρονολόγος. Είναι πολύ μωδερνο και θα μπορούσε να συμβή και...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Μ' ΑΡΝΗΘΗΚ' Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Μ' άρνήθηκ' ή άγάπη μου ; Η πολυκαταπνένη, άπόψε δεν προσμένει, σαν κάθε δειλινό, στο δρόμο το στενό.

Μ' άρνήθηκ' ή άγάπη μου ; Και θα με δέχουν πόνοι, γιατί σάν σουρουπώνει δεν θά ξεαναπαή —μάταιη προσμονή—

Μ' άρνήθηκ' ή άγάπη μου ; Του πεπρωμένου ό νόμος, κ' ό άγαπημένος όρόμος—σοκάκια σκοτεινά—δεν θα μās δι' ένα.

Μ' άρνήθηκ' ή άγάπη μου ; Ή μ' αγαπās ; Ποιός έξερε ! τ' άγαπημένο χέρι δεν θα το σφιξώ πιά. Θάρρη κανούργια ; Ποιά ;

Μ' άρνήθηκ' ή άγάπη μου ; Ρωτώ σας ένα — Ένα, δεινότακα άγαπημένα, και δρόμοι σκοτεινοί, γιατί δεν με πονεί.

—Σ' άρνήθηκ' ή άγάπη σου ;... —Εσά ρωτώ. καρδιά μου—φρίγεις τον έσωτά μου ; Πρέπει ν' άπελπιστώ ; Καρδιά μου, σε ρωτώ...

—Σ' άρνήθηκ' ή άγάπη σου ;... Το πιστέψω ποτέ σου ;... Δεν σβίβω οι έσώτες σου. Ναι ! Έχεις γελαστή, χλωμή τραγουδιστή....

σήμερα...με διαφορετικόν ίσως τέλος.

«1814, Άπριλίου 8. Ο Γεωργάκης Τραβασάρος, από τες Άλεξαντράδες, ήταν άνθρωπος πολύ χρήσιμος και ως άνθρωπος του χωριού άληθινά ευγενής. Αυτός έκλεψε μίαν χρήσιμον γυναίκα από την χώραν Σοφούλα το όνομά της, Λουρεντζοπούλα το έπωνυμιον. Δεν έφάνη εις εκείνην εναντίωσις, ότι την έκλεψε. Ήλθε ή ώρα να μείνουν μαζί. Έκείνη του είπε : «Εγώ συνηθώ, Γεωργάκη μου, να καθαρίζωμαι από τούς ψύλλους. Πέσε του λόγου σου και εγώ εύθως έρχομαι.» Την άκουσε εκείνος και ήσύχασε. Εκείνη δέ με μεγάλην ήσυχία έφυγε. Όταν έπέρασε άρκετή ώρα, έσηκώθη και την έζήτησε, άλλα και δεν έκατεδέχθη να τρέξη να την φτάση».

Πρακτικός άνθρωπος, έκατάλαβε ότι το καλλίτερο που είχε να κάμη ήτο να την άφήση να καθαρίζεται από τούς ψύλλους εις όλην την ζωήν της.

Και τελειώνω με ένα παράδοξο φαινόμενον, το όποιον ένδιαφέρει ιδιαίτερος την επιστήμην και τούς ασχολουμένους με την νεκροφάνειαν :

«1789, Δεκεμβρίου 20. Έπέθανε ό Δημήτριος Καράδης Γλατζός και άνοίγοντας τον τάφον εις τον Άγιον Άθανάσιον διά να τον βάλουν έγνωρίσαμε και καλώς έκατάλαβεν ότι την νύφη του την παπαδιά όνόματι Μαρία, που πέθανε εις τας 1785, Δεκεμβρίου 27, την ένταφίασαν ζωντανή, διατί μέσα εις το μνημείον εγέννησε το παιδί και ήταν συρμένο το κάτω μέρος του μνημείου και έφαινετο το κεφάλι του με τα μαλλιά και όμοίως και το συντρόφι του και άλλα άκόμη σημεία».

Και με το μακάβριον αυτό έπεισόδιον, που, εις την άπλότητα της άφηγήσεως του χρονολόγου, γεννά φοβήσασιν, τελειώνω το σημείωμα μου αυτό.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

Οι γάτοι αυτοί κάτι κυττάζουν με περιέργειαν και χαρά. Θέλετε να το μάθετε και σεις ; Τότε άρχιστε από τον αριθμό 1, σύροντες εύθειας γραμμές, από άριθμό σε άριθμό, μέχρις ότου φθάσετε στον τελευταίο στο 38. Θα καταλάβετε τότε διατί είναι λανθασμένοι.

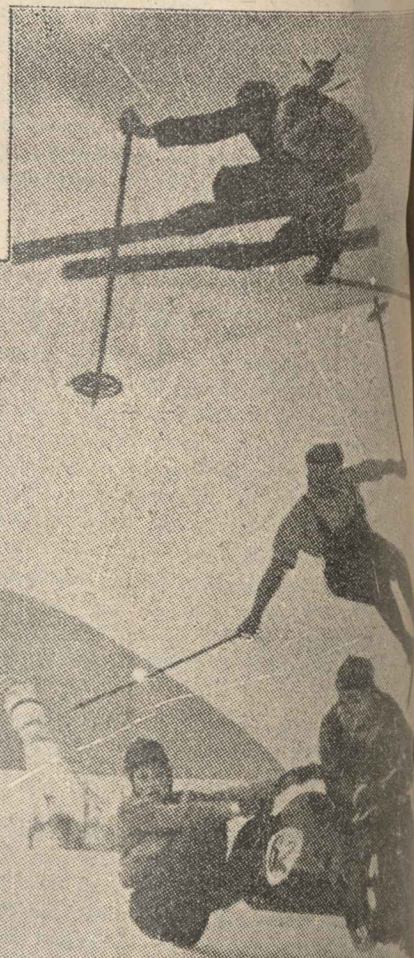

Εἰς τὴν Φλωρίδα ὁ χειμὼν πολὺ ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τὸν ἀττικὸν χειμῶνα. Καὶ ἡ νεαρὴ Ἀμερικανίδες ἐπωφελεῦνται τῆς καλοκαιρίας διὰ νὰ κάμουν καλοκαιρινὰς ἐκδρομὰς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἀσχολοῦνται εἰς τὸ ψάρεμα, μὲ μεγάλην μάλιστα ἐπιτυχίαν.

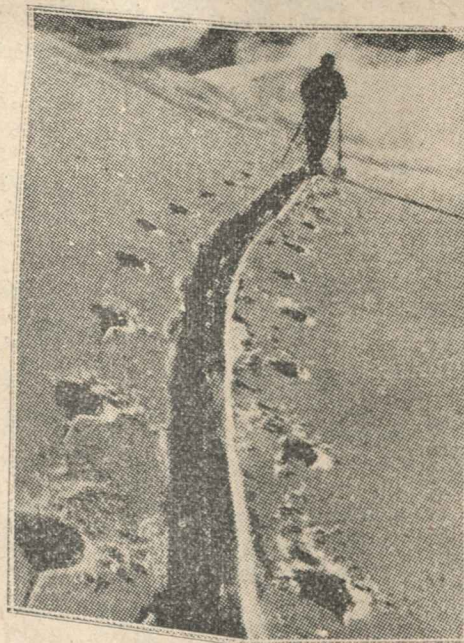
ΤΑ ΣΠΟΡ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

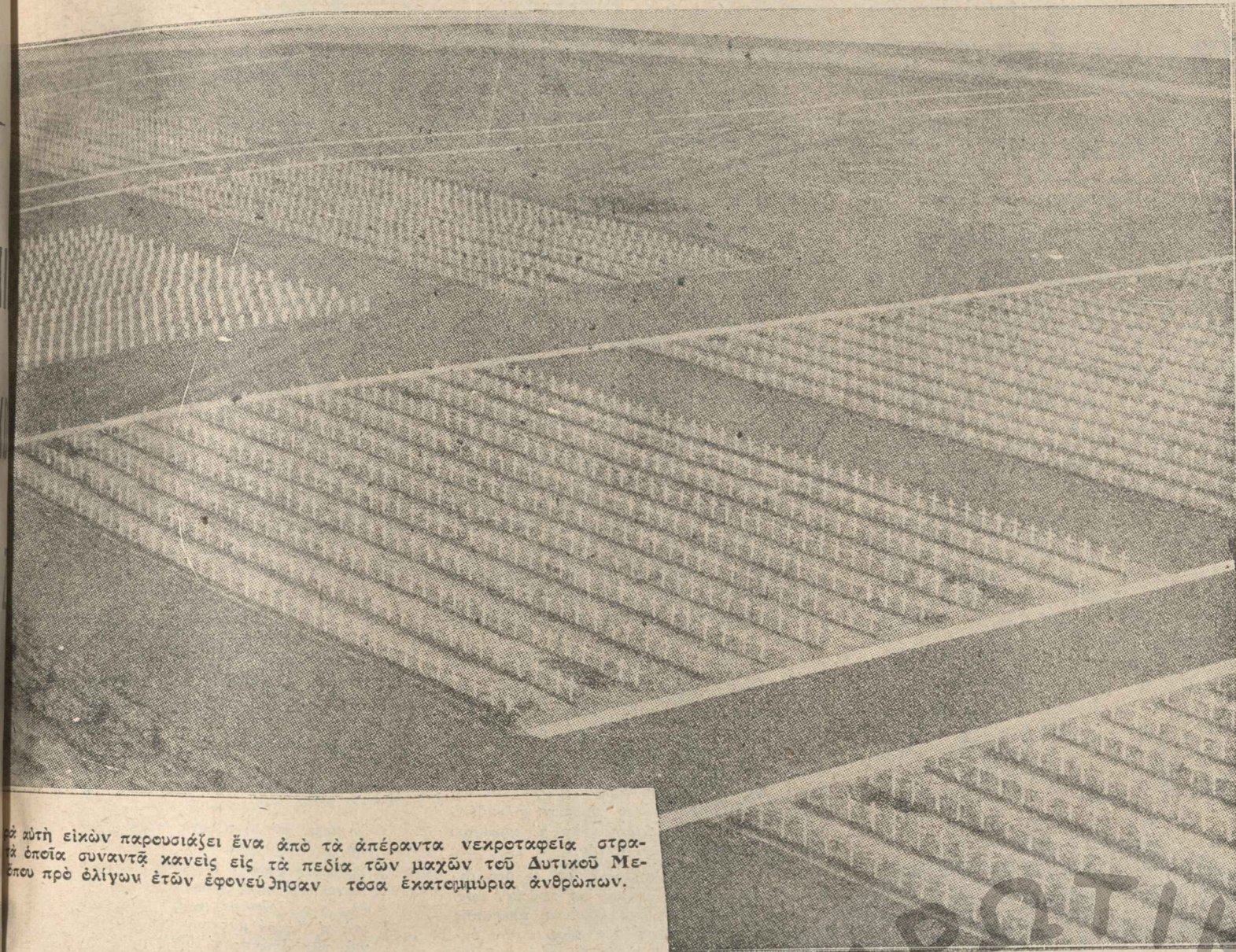
Οἱ Γερμανοὶ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου συνειθίζουν νὰ διασκεδάζουν μὲ τὰ χειμερινὰ σπορ εἰς τὰς Ἀλπεις. Ἴδου οἱ πρὸ ἀγαπημένοι «σπάρ» Βίλλυ Φρίτς μὲ τὴν σύζυγόν του Λίλιαν Χάρβεϋ εἰς ἓνα βουνὸ τῆς Ἑλβετίας.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ ΑΛΛΟΥ

Ἐνῶ ἐδῶ ὁ χειμῶνας περνᾷ σάν καλοκαίρι, ἀλλοῦ τὸ χιόνι ὑπερβαίνει εἰς ὕψος τὸ μέτρον. Εἰς τὴν εἰκόνα βλέπει κανεὶς τὸ βάθος τοῦ χάνδακος τὸ ὁποῖον ἀνοίγει εἰς το στρῶμα τῆς χιόνος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ «σχί».

Ἡ αὐτὴ εἰκὼν παρουσιάζει ἓνα ἀπὸ τὰ ἀπέραντα νεκροταφεῖα στρατῶν ὁποῖα συναντᾷ κανεὶς εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐφονεύθησαν τέσσα ἑκατομμύρια ἄνθρωπων.

ΕΝΑΣ ΜΕΡΑΚΛΗΣ ΚΙΝΕΖΟΣ

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ Κινέζοι δὲν βγάξουν μεγάλα μουστάκια. Ἴδου ὁ μὴ καὶ ἓνας Κινέζος, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους «μουστακαλῆδες» τοῦ κόσμου.

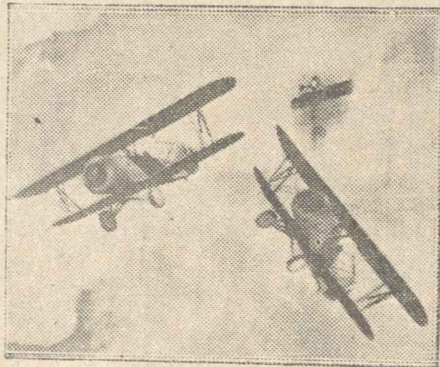
ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΤΡΑΓΙΚΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

Μία βιαία προσθαλάσσις εις τὰ Δαρδανέλλια.—Η νυκτερινή εξαγληπτική πορεία.—Η πτώσις δύο άλλων αεροπόρων.—Πώς έφρονεύθησαν κατά λάθος από τους συμπατριώτας των, έκληφθέντες ως Γερμανοί κατάσκοποι.

Κατά την αποτυχούσαν έκστρατείαν, την οποίαν κατά τὰς αρχάς του 1915 επεχείρησαν οι Τούρκοι, οδεύσαντες διά μέσου της αραβικής ερήμου έναντιον της διώρυγος του Σουέζ, πέντε γαλλικά υδροπλάνα ενήργουν καθημερινάς κατοπητεύσεις προς παρακολούθησιν των κινήσεων των τουρκικών στρατευμάτων.

Ένα εξ αυτών, με πιλότον τον Γάλλον Γκαρλ και παρατηρητήν τον "Αγγλον Στρίλινγκ, κατά την κατόπτευσιν της 31ης Δεκεμβρίου πίπτει και κατασυντρίβεται, λόγω βλάβης του μοτέρ, εις βάθος 30 χιλιομέτρων από της ακτής. Οι δύο έκπαικτοι, τραυματισμένοι εις διάφορα μέρη του σώματός των, όχι καιρώς, αποφασίζουν να κατέλθουν προς την

Μία άγρια αερομαχία

παράλιαν, όπου γνωρίζουν ότι τους αναμένει το αγγλικόν πολεμικόν «Μινέρβαν».

Δεν έχουν παρά ένα παγοῦρι νερό και ένα κομματάκι σοκολάτα. Το μέρος είναι έρημον και ασημένιον, το έδαφος ανώμαλον και δύσβατον, επί πλέον οι πληγαί των και η κόπωση των καθιστούν την πορείαν των μαρτυρικήν. Βαδίζουν επί 24 ώρας και μόλις έκτώ χιλιόμετρα έχουν κατορθώσει να διανύσουν. Την 3ην απογευματινήν ο Γκαρλ, σοβαρώτερον τραυματισμένος, πίπτει εξητλημένος και δεν είναι εις θέσιν να συνεχίσω τον δρόμον. Ο Στρίλινγκ αποφασίζει να τον αφήσει εκεί και να κατέλθη μόνος προς την θάλασσαν διά να του σταλείν ενέκαιρος βοήθεια.

Τού αφήκει το παγοῦρι με το νερό και απομακρύνεται. Καθ' οδόν διακρίνει τουρκικάς περιπολίας και αναγκάζεται διά να μη γίνη αντιληπτός να προχωρεί έρπων επί ώρας ολόκληρους εις τὸ πετρώδες εκείνο έδαφος.

Τέλος, ἀργά μετά το μεσονύκτιον, φθάνει εις την παράλιαν, διακρίνει την «Μινέρβαν», αλλά δεν έχει την δύναμιν να φωνάξῃ και καταιπτει λιπόθυμος εις την άμυν. Εὐτυχώς, από την «Μινέρβαν», της οποίας οι ισχυροὶ προβολεὶς σαφώνουν την παράλιαν, τὸν αντιλαμβάνονται και τὸν παραλαμβάνουν επί του σκάφους.

Τους αφήγειται την περιπέτειάν των και οργανοῦται κατά τὰς οδηγίας του ἀποστολῇ προς ἀνέφεσιν του συντρόφου του. Η ἀποστολή ἀναχωρεῖ λίαν πρωί. Έν τῷ μεταξὺ όμως ο Γκαρλ, ἀφού ἐκοιμήθη επί δωδεκάωρον, και ἀνέλαβεν ἀποδοῦντες δυνάμεις, κρίνει προτιμώτερον να συνεχίσω μόνος του την πορείαν προς την θάλασσαν, ἀντὶ να ἀναμείνῃ την βοήθειαν της «Μινέρβας». Καί τοῦτο, διότι δέχοιτο και αὐτὸς την παρουσίαν Τούρκων στρατιωτῶν εις τὰ περὶ και ἐφοβήθη μήπως πὸν ἀνακαλύψουν ἂν μείνῃ περισσότερο. Ξεκινᾷ λοιπὸν και συρόμενος μᾶλλον παρὰ βαδίζων προχωρεῖ, προχωρεῖ βραδύτατα.

Η εξαγληπτική πορεία του συνεχίζεται καθ' ὅλην την ἡμέραν της 1ης Ἰανουαρίου.

Κατὰ τὸ ἀπόγευμα διακρίνει μακρὰν ἀνθρώπους σκορπισμένους και ἐρευνώντας προς πᾶσαν διεύθυνσιν. Νομίζει ότι εἶνε και πάλιν Τούρκοι και προχωρεῖ κρυπτόμενος.

Εἰς την παραλίαν φθάνει την νύκτα εις ἀρκετὰ προχωρημένην ὥραν. Φωνάζει εις βοήθειαν, αλλά με ἀπογνοσίν τον βλέπει την «Μινέρβαν» ἀποπλέονσαν. Η πόρς ἀνεύρεσίν του ἀποστολή έχει ἐπιστρέφῃ ἀρκετος, παρὰ την ὀλοήμερον ἐρευνάν της, ο κυβερνήτης νομίζει ότι ο Γάλλος πιλότος ἔπεσον εις χείρας των Τούρκων και θεωρεῖ περιττὴν πλεόν την παρουσίαν του εις την παράλιαν εκείνην. Έν πλὴ όμως μετανοεῖ και ἀπορροαίνει να ἐπιστρέφῃ διά να ἐρευνήσῃ ἐπὶ μίαν ἀκόμη ἡμέραν προς ἀνακάλυψιν του Γκαρλ.

Καί όταν η «Μινέρβαν» ἀναχωροῖται ἐκ νέου την αἰγὴν παρὰ την ακτήν, οι ἄνδρες του πληρωματός της διακρίνουν τὸν Γάλλον πού ἦταν ἡμιθανὴς ἐπὶ της άμμου και σπεύδουν να τὸν παραλάβουν.

Μετά τρεῖς ἡμέρας ἄλλο υδροπλάνον, με παρατηρητήν τὸν "Αγγλον ἀξιωματικὸν Πάρτριτζ, και πιλότον τὸν Γάλλον ἀξιωματικὸν Λεγκάλ, ἀναγκάζεται, συνεπεία βλάβης του κινητήρος, να προσθαλάσσωσθῃ βορείως του Σουέζ, εις μικροὺν ἀπόστασιν ἀπὸ της ακτής, οἱ οὗτοι οι δύο έκπαικτοι τον φθάνουν κολιμβώντες. Σιωπηλοὶ και τρέμοντες ἀπὸ τὸ κρύο, προχωροῦν εις την ἔρημον ακτήν.

Μετ' ὀλίγον έχει νυκτώσει και οι δύο ἄνδρες συνεχίζουν μετὰ κόπου την πορείαν των. Ἀλλά, λόγω της ἀναμενόμενης τουρκικῆς ἐπιθέσεως, κατὰ μήκος ἀποφθερόν των ὀχθὺν τῇ διαδρομῶς του Σουέζ έχουν σκαφῇ χαρκαῖματα, εις τὰ ὁποία ἀγκυρῶν Ἰνδοὶ στρατιῶται.

Καί όταν οι δύο αεροπόροι φθάνουν ἐνὸς ποὺ πρὸς του χαρακώματος, μία φωνὴ τοὺς σταματᾷ :

— Ἄλτ, τίς εἶ ;

— Ἀξιωματικᾷ.

— Προχωρεῖτε εις τὸ παρασύνθημα.

Ἀλλά τὸ παρασύνθημα δεν τὸ γνωρίζουν

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

(Ἐξυπνα και κουτά)

Δύο κυνηγοὶ ἀναπαύονται κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο και συζητοῦν. Ένας λαγὸς, κρυμμένος στοὺς θάμνους, λέει σ' ἕνα σύντροφό του :

— Αὐτοὶ οι κυνηγοὶ εἶνε πρώτης τάξεως ἄνθρωποι. Οι μόνοι ἴσως ποὺ φροντίζουν γιὰ τὴ ζωὴ μας.

— Γιατί ; Τί λένε ;

— Μιλᾶνε γι' ἀφοπλισμό.

Ἡ γυναῖκα, τρομαγμένη, στὸν ἄντρα της :

— Έχω παχύνῃ ὑπερβολικά. Μόλις ἐξυγίστικα και εἶμαι 90 ὀκάδες.

— Πού ἐξυγιστικες ;

— Στὴν πλάστιγγα ποὺ δίνεις τὰ κάρουνα.

— Μείνε ἡσυχὴ τότε. Δεν εἶσαι παρὰ 68 κάδες.

— Ἀνδρούλη μου, χρυσέ μου, θησαυρε

ου..

— Φόρεμα ἢ καπέλο ;

οι ἀξιωματικοί, διότι, μη φανταζόμενοι την περιπέτειάν των, δεν ἐφρόντισαν να τὸν ζήτησον κατὰ την ἀναχώρησίν των.

—Τὸ παρασύνθημα ἢ πυροβόλῳ, φωνάζει ο σκοπὸς στρατιῶτης, καλὸν και τοὺς ἄλλους συναδέλφους του.

Οι Ἰνδοὶ στρατιῶται ὑπακούουν τρυφῶς εις τὰς αὐστηράς διαταγὰς ποὺ ἔχουν λάβει, λόγω της ἀφθονίας των Γερμανῶν κατασκόπων. Ο "Αγγλος παρατηρητὴς διὰ τὴν πείσιν, ότι πρόκειται περὶ φίλων, σφυρίζα ἐν ἀγγλικὸν ἐμβαστήριον.

Εἰς ἀπάντησιν εἰκοσι λάμπει μέσα εις τὴν νύκτα, εἰκοσι ἐκτυροσκοροτήσεις...

Δύο νεκροὶ εις τὸν δρόμον... Δύο ἀξιωματικοὶ της γαλλικῆς και της αγγλικῆς ἀεροπορίας τουφεκισμένοι ως Γερμανοὶ κατάσκοποι.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ

Ἀπόψε ποὺ ἡ σελήνη ὀχρεῖ,
σὲ μὴ παράξενη χροιά,
κιτρίνων ῥόδων, κα' ἔτσι ὀκνᾷ
ἀργοκυλάει στὰ χόρτα,
ἔλα να κλάμουμε μαζί,
γιὰ τ' ὄνειρό μας ποὺ δεν ζεῖ,
γιὰ τὴς ἀγάπης τ' ὄνειρο,
π' ἐχάθηκε και πάει.

Ἦταν γραμμένο ἀπὸ καιρὸ,
μέσ' τὸ βιβλίο τὸ ζαφερό,
τὴς μοῖρας τὴς ἀσιγήτης,
ἡ ἀγάπη μας νὰ ὀδύσῃ,
κα' ὁ, πᾶνε τώρα πᾶ ἡ βραδιά,
ὅπου μεθοῦσαν τὴς καρδιές,
τοῦ σοῦρουποῦ τὸ οἶμασμα,
τὴς νύχτας τὸ μεθύσι.

Ἡ βάρκα μας στὴν ἀμμουδιά
ποὺ στὸν ἔρωτάν πῃ βραδιά,
μᾶς ἐνανοῦριζε ἀπαλά,
στὴ χῶρα τὸν ὄνειρον,
κα' ἡ ἀβρὴς νυχτὴς τοῦ κολασμοῦ
μέσ' τὰ φίλια τοῦ μαρμαροῦ,
πέρα, στὴ νῆσο τὴ γλαυκῇ,
στὸ σκίασμα τὸν φιλύρον.

Ὡ, πᾶνε, πᾶνε πᾶ ἡ βραδιά,
και μένον ἔρμες ἡ καρδιά,
ἀπὸ τὰ χάρδια ποὺ γλυκεῖα
κα' ὥραία κάνουν τὴ ζῆση,
και τὰ ὄνειρά μας τώρα πᾶ
μοιάζουν τὴ βάρκα ποὺ κοιτά,
πανά, τιμὸν, τὸ τρελλὸ
δρολάπα ἔχει τσακίσει.

Γι' αὐτὸ κα' ἀπόψε ποὺ ὀχρεῖ
σὲ μὴ παράξενη χροιά,
τ' ὥραίο φεγγάρι κα' ἔτσι ὀκνᾷ
ἀργοκυλάει στὰ χόρτα,
ἔλα να κλάμουμε μαζί,
γιὰ τ' ὄνειρό μας ποὺ δεν ζεῖ,
γιὰ τὴς ἀγάπης τ' ὄνειρο,
π' ἐχάθηκε και πάει...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Η ΤΡΕΛΛΑ

ΤΟΥ ΔΡΚΤΕΡΟΣ
ΒΑΡΛΙΓΚ

ΑΚ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Να κρίνῃς! Καλύτερα να μὴ κρίνῃς καθόλου, νέε μου, και ν' ἀφήσῃς να τὴν ἔχουν ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν. Ἐπειδὴ ὅμως φαίνεται ἐξυπνότερος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὴς τάξεώς σου, θὰ σοὺ εἰπῶ ἕνα μυστικὸ ποὺ τὸ γνωρίζουν μόνον οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες. Ἡ αἴσθησις αὐτὴ τοῦ ὅτι εἶσαι καλά, δεν εἶνε παρὰ μὴ ἀνταπάτη, χωρὶς καμμιὰν σημασίαν γιὰ τὴν ἐπιστήμην. Δεν εἶνε παρὰ μὴ ἐσφαλμένη ἐκδήλωσις τὴς φύσεως, ἀφοῦ κανεὶς καὶ αὐτὰ τὰ σφάλματά της. Ἐάν λοιπὸν κατορθώσουμε ν' ἀνακαλύψουμε τὸ σφάλμα αὐτὸ και συμπληρώσουμε τὸ κενὸν, τότε ὁ ἄνθρωπος γίνεται τέλειος, δηλαδὴ θεός.

— Αὐτὸ ἀποτελεῖ μίαν μεγάλην ἀνακάλυψιν.

— Καὶ θὰ γίνῃ αὐτὸ. θὰ γίνῃ! Ἐγὼ εἶμαι μάλιστα. Ἡ ἐπιστήμη βρίσκεται εις τὸν δρόμον τὸν μεγάλων ἀνακαλύψεων. Μπέβεργτον.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Ο Θεὸς τοῦ μέλλοντος θὰ διορθώσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν σωρείαν τὸν ἐνεργειῶν τὴν ὁποίαν ἐσυνειθέσαμε να ὀνομάζουμε ζώην.

— Εἶδα ἕναν ἄνθρωπον εις τὸ παράθυρο τὴς γωνίας, προχθές, τοῦ εἶπεν ἀποτόμως ὁ Μπέβεργτον.

— Ἐναν ἄνθρωπον; Ποιὸν; ἐφώνησεν ὁ γιατρὸς με θυμωμένην φωνήν, ἐνῷ τοῦ ἔρριχνε ἕνα ὑποπτον βλέμμα. Θὰ ἦταν ἡ φαντασία σου. Τώρα δεν ὑπάρχει πειὰ.

— Ἐν τοῦτοις, γιατρέ, θὰ μπορούσα να πιστέψω στὰ μάτια μου. Ἄλλως, τί μοὶ χρειάζεται ;

— Καὶ ὅμως, ὁ ἄνθρωπος δεν θὰ ἔπρεπε να ἔχῃ ἀπόλυτον ἐπιστοσύνην στὰ μάτια του. Ἐπειδὴ στὸ μυαλὸ βασιλεύει πάντα ἀταξία, τὰ μάτια δεν ποὺ παρουσιάζουν πάντα πιστὰ τὰ ἀντικείμενα, τὸ δημιουργοῦν αὐταπάτες, ἐφιάλτες και ἄλλες ἀπατηλὲς ἀποδηλώσεις. Δεν σοὺ δόθηκε ποτὲ ἐνκαιρία να παρατηρήσῃς ὅτι ὁ κόσμος δοῖται ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὲ κατάστασιν παραφροσύνης ;

— Κάποτε, ναί.

— Συμβαίνουν ἐμπλοκὲς και στὸ μυαλό, Μπέβεργτον, πιστέψέ με. Ἀφῆσε τὴν ἐπιστήμην να διορθώσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ἀταξία, και θὰ ἴδῃς πὼς θὰ εἶνε ἡ νέα γεννέα.

— Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ὁ καθένας ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον του ὅσο μπορεί καλύτερα.

— Ὅσο μπορεί καλύτερα! εἶπε ὁ γιατρὸς με ὀϊκτο. Οι ἄνθρωποι προχωροῦν στὴ ζωὴν σὺν σμῆνος ἀσυνειδήτων παιδιῶν και χινποῦν τὸ κεφάλι τους ἀπάνω στὴν ἀλήθεια χωρὶς να τὴν βλέπουν. Δεν ἐσκέφθηκα ποτὲ γιὰ να μάθῃς τί εἶνε αὐτὸ ποὺ λέμε «νοῦς» ;

— Πολλὲς φορὲς.

— Καὶ τί συμπέρασμα ἐβγαλεις ;

— Κανένα. Ἐμεῖνα σαστισμένος.

— Ἐπειδὴ τὸ ἤθελες.

— Δεν ὑπάρχουν στὸν κόσμον τόσα πράγματα ποὺ δεν μπορούμε να τὰ ἐξηγήσουμε ;

— Πιστέψέ με, Μπέβεργτον, ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ νοῦ λύεται ποὺ εὐκόλα. Διαφορετικὰ δεν θὰ ὑπῆρχε τέτοιο πρόβλημα. Δεν ἤλθαμε στὸν κόσμον τυχαίως. Ἄν και ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται ἀκόμη σὲ νηπιώδη κατά-

στασι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνάπτυξίν του, ξέρουμε ὅμως ὅτι κάποτε ἡ διάνοια θὰ ἐκδηλωθῇ σὲ ὅλην τὴν ἑκτασίον της. Ὅταν δοῇ κανεὶς τὸ κεντρικὸν κύτταρον. Τότε θὰ ἔχῃ ὅλον τὸν κόσμον στὴν διάθεσίν του.

Ἐπλησίασε τὸν Μπέβεργτον, τὸν ἐκύτταξε καλά στὰ μάτια, κα' ἐβύθισε τὰ χέρια του στὰ πικνὰ μαλλιά τοῦ νέου.

— Ἐδῶ, ἐσυνέχισε, ἐδῶ εἶνε κρυμμένο τὸ σημεῖον. Δεν θὰ μείνῃ ὅμως κρυμμένο πολλὸν καιρὸν ἀκόμη.

Ἐξαγογέλασε αἰνιγματικά, και χωρὶς να προσθέσῃ ἄλλο τίποτε, ἔφυγε.

Ὁ Μπέβεργτον ἠσθάνθη ἐκπληξιν και τα-

ραχῇ. Αὐτὸς ὁ γιατρὸς ἦτο ὀμολογούμενος

Ὁ Δόκτωρ Βάρλιγκ

πολὺ παράξενος τύπος. Πάντως, ἦταν ἀρετὴ ἐκκεντρικὸς και ἴσως κατὰ περισσότερον.

Ὁ γιατρὸς ἔδειχεν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον γι' αὐτὸν, πράγμα ποὺ δεν τὸν εἰσέχρηστοσε καθόλου. Ἡ μεγάλη μάλιστα ἐπαφὴ

μαζί του τοῦ προκαλοῦσε τὴν ἀποστοφῇ. Καὶ δεν μπορούσε να διώξῃ ἀπὸ τὴν ἀέψυτον ἕνα αἶσθημα σοβαρᾶς δυσπιστίας ἀπέναντί του. Μιὰ δεύτερὴ δόση ἀπὸ τὸν περίφημο φάρμακο, δεν ἔκαμε παρὰ να μεγαλώσῃ τὴς ὑποψίες του. Ἡ δόσις μάλιστα εἶχε μεγαλώσῃ. Γιατί ;

Ἐπειδὴ δεν μπορούσε να λύσῃ αὐτὰ τὰ αἰνίγματα, ἀπεφάσισε να ρωτήσῃ τὴν κυρίαν Φέλντερ, τὴν νύκτα ποὺ τὴν ὤδηγησε στὸ Σαλισμουρό. Ὅταν ἐφθασαν λοιπὸν στὸν σταθμὸ, τὴς εἶπε :

— Θὰ ἤθελα να μάθω μερικὰ πράγματα, κυρία Φέλντερ, τὰ ὁποία μοὺ εἶνε ἀδύνατον να καταλάβω.

— Τί δεν μπορείτε να καταλάβετε ;

— Τὰ ὅσα συμβαίνουν μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, ὅπου μένουμε.

Ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἦταν ἀκόμη καθισμένη στὸ βάθος τοῦ αὐτοκινήτου, στὸ σκοτάδι, ὁ νέος δεν εἶδε τὴν τρομαγμένην ἑμφρασιν τοῦ προσώπου της. Δεν μπόρεσε ὅμως να τοῦ διαφύγῃ ὁ τόνος τῆς φωνῆς της.

— Τί λέτε! Δεν σὰς ἄκουσα ποτὲ να μιλάτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο!

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία. Δεν γνωρίζω

καλὰ τὴς ἀγγλικῆς συνήθειες, ἀλλὰ εἶμαι στὴν Ἀμερική, θέλουμε πάντα να γνωρίζουμε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑπηρετοῦμε.

— Δεν ἀκούσατε ποτὲ στὴν Ἀμερική να γίνεται λόγος γιὰ τὸν δόκτορα Βάρλιγκ ;

— Ὁχι ποτέ.

— Καὶ ὅμως ἔχει μεγάλην φήμην. Εἶνε ὁ μεγαλύτερος φρενολόγος τὴς Ἀγγλίας.

— Ἀ! ...Ὅστε λοιπὸν ὑπηρετῶ μέσα εις ἕνα φρενοκομεῖον ;

— Μὴ λέτε βλακείες, Μπέβεργτον. Ὁ γιατρὸς ἔχει ἀποσυρθῇ τώρα και ἀναπαύεται στὴν ἐξοχῇ. Ἐχει τεραστίαν περιουσίαν και δεν ἐνδιαφέρεται παρὰ γιὰ σπάνιες μονάχα περιπτώσεις.

Ὁ νέος ἦταν ἔτοιμος να κάμῃ μίαν ἐρώτησιν, ἂν δηλαδὴ τὸ τρομαγμένο πρόσωπο ποὺ εἶδε στὸ παράθυρόν ἦναι σὲ μὴ «σπάνιας περιπτώσεως». Ἐπρότιμησε ὅμως να σιωπήσῃ, ἀφοῦ μάλιστα εἶχε ἀκούσῃ τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου.

Ἡ κυρία κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο κα' ἐπροχώρησε πρὸς τὸν σταθμὸ, ἀφίνονας τὸν Μπέβεργτον σὲ θαυεῖς σκέψεις.

Λίγο μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ τραίνου ἀπὸ τὸ Λονδίνον, φάνηκε πάλι ἡ κυρία Φέλντερ. Ἦταν μαζί της, τώρα ἕνας ἄνδρας και μὴ γυναῖκα ποὺ περιπατοῦσε με κόπο, ἐνῷ αὐτὸς τὴν συνκρατοῦσεν. Ὁ Μπέβεργτον τὴν ἐκύτταξε καθὼς ἔμπαινε σ' αὐτοκίνητο, ὅταν ὅμως ἔκαμε να τὴν βοηθήσῃ κα' αὐτὸς, ὁ ἄνδρας ποὺ τὴν συνόδευε τὸν ἔσπρωξε σχεδὸν ἀποτόμως.

— Στὸ σπίτι, διέταξεν ἡ κυρία Φέλντερ. Ἀσφαλὲς θὰ ἦταν μὴ ἄλλη ἀπ' αὐτὲς τὴς «σπάνιες περιπτώσεις», ὅπως τοῦ εἶχε πῇ ἡ κυρία Φέλντερ, και ἡ γυναῖκα φωνόνταν σ' ἐλευθὴν κατάστασιν.

Ὅταν ἐφθασαν στὸ σπίτι, βρῆκαν τὸν γιατρὸ ποὺ τοὺς περιέμενε στὴν ἐίσοδο. Ὁ ἄνδρας ἐπῆλθε κατὰ και μετέφερε τὴν κυρία μέσα. Ἐπειδὴ δεν τοῦ εἶπεν τίποτε, ὁ Μπέβεργτον ἐνόησε ὅτι δεν εἶναι ἐνδεχόμενον πειὰ και ὤδηγησε τὸ αὐτοκίνητον στὸ γκαράζ.

Οἱ ἄλλοι εἶχαν μεταφέρει ἐν τῷ μεταξύ τὴν ἀρρωστην εις τὸ γραφεῖον τοῦ Βάρλιγκ και τὴν ἐκάλωσαν με προσοχὴν σὲ μὴ πολλὴν βρόνχ. Ὁ γιατρὸς τὴν ἐκύτταξε με καλοσύνην και μετὰ ἐκαστήσας με μὴ ματιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ ἐφαίνετο ἀρκετὰ ἀνήσυχος.

— Πῶς εἰσθε τώρα; ἐφθόρσε ὁ γιατρὸς ;

— Ὁχι ποὺ καλά, γιατρέ μου, ἀπάντησεν αὐτὴ με σβυσμένη φωνή.

— Θὰ γίνετε καλά ποὺ γρήγορα. Τὸ ταξίδι σὰς ἐκαθάρσε. Ἴσως δεν ἔρρετε να ἐλθετε.

— Ἐνομίσαμε πὼς ἦταν ἀπαραίτητο, εἶπεν ὁ ἄνδρας ποὺ τὴν συνόδευε, ἀφοῦ δεν μπορούσατε σεις να ἐλθετε στὴν πόλιν.

Ἡ νέα ἐξαγογέλασεν ἐλαφρὰ και ὁ Βάρλιγκ τὴς ἔδωκε ἕνα φάρμακο ποὺ εἶχε ἐκτεμάσει σ' ἕνα ποτήρι. Ἐπειτα, σ' ἕνα νεύμα του, ἡ κυρία Φέλντερ ἔφυγε.

Τὸ πρόσωπο τὴς νέας ἐκοκλίνησε λιγάκι.

ΥΠΟ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΣΕΡ

Η ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Ξεπαι η άνατομή της έγινε πειδ κανονική, και όταν άνοιξε τὰ μάτια εφαινοντο φωτισμένα από νέα ζωή.

— Είσαθε καλύτερα τώρα ; έρώτησε ο γίατρος.

— Πολύ καλύτερα, ευχαριστώ.

— Εύτυχώς πού ήλθαμε, άγαπήτη μου, είπεν ο άλλος. Είχα άρχισή να φοβούμαι σοβαρά. Ο δόκτωρ Βάρλιγκ μου είπε ότι λίγη ανάπαυσις και ήσυχία.

— Αυτό άκριδώς χρειάζεται. Σε μία βδομάδα, ένα μήνα τὸ πολύ, θὰ ιδήτε! Μην άνησυχείτε, Κέντερ. Ξέρω τὸ ενδιαφέρον σας γιὰ τὴν υγεία τῆς δεσποινίδος Σούθερφρντ, και σὰς δεβαίω ότι ενδιαφερόμαι κ' ἐγώ.

— Δὲν άμφιβάλω, είπεν ο κύριος Κέντερ, τώρα πού η δεσποινίς βρίσκεται στὰ χέρια σας.

Η κυρία Φέλντερ ξαναφάνηκε. Έβοήθησε τὴν νέαν να σηκωθῇ και σ' ένα νεύμα τοῦ γιατροῦ, τὴν έπήρε μαζί της. Οί δύο άνδρες έμειναν μόνοι.

— Σὰς δεβαίω, είπεν ο Κέντερ, ότι τὶς τελευταίαις εβδομάδες ανησυχία πολλή, άφού καθημερινῶς αδυνάτιζε περισσότερο. Φαντασθίτε τὴν θέσι μου. Νὰ είμαι προστάτης και κηδεμόνας της, φίλος τοῦ πατέρα της, και όμως να μὴ μπορῶ να τὴν βοηθήσω! Ἦλθαν στιγμὲς πού εφοβήθηκα γιὰ τὴν διανοητικὴν της κατάστασι και έσπεύζοντο αν ο πρώτος φρενολόγος τοῦ κόσμου θὰ μπορῶσε να κάμῃ καλὴν διάγνωσι. Ἦ μεγάλη όμως φήμη σας, γιαιτρέ...

— Μὴν ανησυχείτε καθόλου. Είνε μία περίπτωση πολλὴ ενδιαφερόουσα και θὰ άφιερωθῶ ολόκληρος σ' αὐτήν.

Ο Κέντερ ύπεκλήθη.

Με τὸ φάρμακον πού είχε δώσῃ ο γιαιτρός εἰς τὴν δεσποινίδα Σούθερφρντ, έπέρσε τὴν νύκτα πολὺ καλά, ίσως τὴν καλύτερη από τὶς τελευταίαις αὐτῆς εβδομάδες.

Τὸ πρωὶ έκαμε ένα μικρὸν περίπατον με τὸ αὐτοκίνητον. Τὴν συνόδευε ἡ κυρία Φέλντερ. Ἦ νέα δὲν έδωσε καμμιά προσοχή στὸν σωφρέα, άφού άλλως τε δὲν ἦταν παρὰ ξυνας ύπνρετης. Αὐτὸς όμως τὴν παρατηροῦσε με προσοχή.

— Πηγαίνετε σιγά, Μπέδερτον, είπεν ἡ κυρία Φέλντερ.

Όταν κατέβηκαν εκείνος έδωσε τὸ χέρι γιὰ να τὴν βοηθήσῃ και ἡ νέα τοῦ έπίεσαν ελαφρὰ τὸ μπράτσο του με τὰ δάκτυλα. Δὲν έχασε χρόνον γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Ἐπὶ μίαν εβδομάδα εβγαίναν κάθε μέρα. Κάποτε έπήγαν εἰς τὸ Σούθαμπτον. Τέλος ἡ νέα έσυνεινέισε με τὴν παρουσία τοῦ σωφρέα και μίαν ἡμέρα τὸν εκάλυμέρισε.

Εἰς τὸ Σούθαμπτον ἡ κυρία Βέλμπερ έπῃκε σ' ένα κατάστημα γιὰ ν' αγοράσῃ κάτι. Ο Μπέδερτον, πού ἦταν στὸ πεζοδρόμιον, είδε εκεί σιμὰ ένα ανθρωπίδιον. Ἐξήτησε συγγνώμην από τὴν δεσποινίδα και άπομακρίνηκε γιὰ μίαν στιγμὴ. Ξαναγύρισε άμέσως με μίαν μικρὴ ανδοδέσμη από κόκκινα τριαντάφυλλα. Καὶ τὰ έδωσε, διστακτικὰ, εἰς τὴν νέαν.

— Γιὰ μένα ; είπεν αὐτὴ με χαρούμενον ὄφρος.

— Ἄν θέλετε να τὰ δεχθῆτε...

— Βέβαια, Μπέδερτον. Εἰσαθε πολὺ ευγενής. Τριαντάφυλλα! Τί ωραία πού εἶνε ! Ἐδύθισε τὸ πρόσωπον στὴν ανθοδέσμη. Ἐπειτα έσφύρισε τὰ μάτια πρὸς αὐτόν.

— Τὰ τριαντάφυλλα μου άρέσουν, είπε, Σὰς ευχαριστῶ πολύ.

Αὐτὸς κατὶ ήθελε να ψιθυρίσῃ, και τῆς είπεν μόνο :

— Εἰσαθε καλύτερα τώρα και αὐτὸ εἶνε πολὺ ευχάριστον.

(Ἦ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ἦ σκηνὴ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Προσπερ Λαμοῦρ, τοῦ γνωστοῦ μυθιστοριογράφου. Ο κ. Προσπερ Λαμοῦρ δμλεῖ στὸ τηλέφωνον. Ἐκλήθη από έναν άγνωστο, ο οποίος προβαίνει εἰς τὰς κάτωθι... δηλώσεις.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Κύριε, είμαι ένας από τούς πιδ τακτικούς σας αναγνώστας...Σὰς διαβάζω εδώ και είκοσι χρόνια.Διεξήλθα μέχοι τελευταίας γραμμῆς τὰ διβλία σας «Πάρε με», «Μέχρι αίματος», «Τὸ φίλημα τοῦ σκελετοῦ», «Ρόδα μέσ' στὸ κόκαϊλ», όλες σας τὶς έπιτυχιές...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Δὲν τὸ λέω αὐτὸ διὰ να περιαντολογήσω άλλὰ σὰς διαβεβαίω ότι έχετε πολὺ γούστο, μοντέρνο μάλιστα...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Λοιπόν...Λοιπόν... σκέφθηκα πὼς ὡς πιστὸς, τακτικὸς, ανελλιπὴς αναγνώστης σας έγὼ τὸ δικαίωμα να προστρέξω στὰ φῶτα σας, να σας ζητήσω μίαν μικρὰν συμβουλὴν...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Στὰς διαταγὰς σας κύριε, κατά διαταγὰς σας...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ἀπὸ τὰ διβλία σας φαί-

—Μὴ δεχθῆτε ποτὲ γυναίκα σπῖτι σας.

νεσθε πὼς γνωρίζετε τὶς γυναίκες κατὰ βάθος, ὅπως π.χ. τὸ χέρι σας γνωρίζει καλά τὴ τσέπη σας.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Θὰ προτιμοῦσα να λέγατε ὅπως οί γυναίκες γνωρίζουν τὴν τσέπη μας.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Θὰ σας εκθέσω τί μοῦ συμβαίνει. Είμαι πεπεισμένος πὼς θὰ μοῦ δώσετε μίαν καλὴν συμβουλὴν.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ (με ὄφρος μὴ επιδεχόμενον αντίρρησην).— Διῶξτε τὴν !

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ἐμμεντεύσαστε...είμαι τὸ θυμια. Ἄλλὰ δὲν εἶνε εύκολον πράγμα να διώξῃ κανεῖς μίαν γυναίκα. Όταν δὲν τῆς κάμω τὰ γούστα της με άπειλεῖ πὼς θὰ πέσῃ από τὸ παράθυρον ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Υπέροχα ! Ἄνοιξτε λοιπόν ὀρθάνοικτα τὸ παράθυρον και πέστε της: «Μὴ χάλὰς τὴ ζαχαρένια σου κοκλίτσα μου...τώρα μάλιστα πού τὸ πεζοδρόμιον εἶνε ολόκαθαρο.» Δὲν νομίζετε πὼς αὐτὸ θὰ τὴν πικάρῃ ;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Βλέπω κύριε, πὼς τὴ γνωρίζετε καλά. Εἶνε ικανὴ να πέσῃ, να γκρεμισθῇ από τὸ πέμπτον πάτωμα, μόνο και μόνο γιὰ να «μπῇ στὸ ρουθούνι»!

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Ὡστε σας άγαπᾶ τόσο ;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Μάλιστα, κύριε, τρελλάινεται γιὰ μένα. Γι' αὐτὸ άλλωστε καταγράφω τῆς καλωσύνης μου και με κάμνει να ύποφθώ...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Ἐπιμένω να τὴν αφήσετε να πέσῃ από τὸ παράθυρον. Στὸ πέμπτο

πάτωμα πού κάθεστε, δὲν υπάρχουν και πολὺς πιθανότερες να ζήσῃ....

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ἄδύνατον να τὸ κάμω αὐτὸ!... Γιὰ σκεφθῆτε!... τί σκάνδαλο!...Οί γείτονες...ὁ διευθυντῆς μου... Ἦ διαπόμψηση στὶς εφημερίδες...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Και πὼς αἶς είπε να κάμετε τὴν τρέλλα να δεχθῆτε τὴν έρωμένη σας σπῖτι σας. Τὸ σπῖτι πρέπει να εἶνε αποκλειστικὰ δικό μας. Ἦ φωνή μου δὲν πρέπει να παραβιάζεται από κανένα, έστω και από τὴν γυναίκα τῆς καρδιάς μας. Νὰ μὴ συμβοῦλῃ διὰ τὸ μέλλον : Μὴ δεχθῆτε ποτὲ γυναίκα σπῖτι σας, γιαιτὶ στερογγυλοκάθεται και τὸ θεωρεῖ πειὰ δικό της.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Τί θέλετε να κάμω άφού εἶνε παντρεμένη ;

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Νὰ τῆς νοικιάζετε ένα διαμέρισμα έπιλωμένο, ένα δωμάτιον όπου δῆστε άλλου ὅμως εκτός από τὸ σπῖτι σας! Τὸ καλύτερον πού έχετε να κάμετε τώρα εἶνε να τῆς κλείσετε τὴν πόρτα. Ἀπολοστα: Ὅταν κυνηγήσῃ τὸ κοινούνι, φωνάζει της μ' ὄλη σας τὴ δύναμη: «Δὲν είμαι εδώ!» Θὰ σας καταλάβῃ άμέσως πὼς...τῆς δίνετε τὰ παπούτσια στὸ χέρι...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ὁραία, άλλα θὰ σπῖνῃ τὸν κόσμο. Θὰ μὰς αναστατώσῃ ὅλο τὸ σπῖτι...Κι' ἐγὼ ξέρετε είμαι δημοσίος υπάλληλος...άποφεύγω τὶς φασαρίες, τὰ σκάνδαλα, τὶς παρατηρήσεις από τούς άνωτέρους.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Τότε ζητήσατε μίαν τρίμηνον άδεια και φύγετε κάπου χωρὶς να άφίστετε διεύθυνσιν...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Μιὰ άδεια, μιὰ άδεια... Εύκολα λέγεται με πὼς πέρνεται.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Διὰβολέ!... προσπαθήστε μιὰ άφρώστεια...Οί κυβερνητικοί γιαιτροί εἶνε τόσο βολικοί...Πέστε πὼς πάσχετε από ρευματισμοὺς πού άποκρίχαστε από τὴν ύγρασία τοῦ γραφείου...τὸ πράγμα δύσκολα εἰσέλγεται... ἡ άκόμη φανερώσετε...πῶς άμαρτίζε.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Ἄδύνατον, κύριε, άδύνατον...χαίρω κακοήθως υγείας... Ἄλλοις οί γιαιτροί μας έχουν έντολὴν να εἶνε ασιτηρότατοι και να μὴ χορηγοῦν άδείας παρὰ μόνον σὲ εξααιρετικῶς περιπτώσεις...Ἐγίνοντο τόσες και τόσες καταχρήσεις έως τώρα!...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ.—Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί να σας συμβουλεύσω...Μιὰ στιγμὴ, σταθίτε!...μιὰ ιδέα: Πηγαίνετε να δῆτε τὸν τιμητάβχη σας...Φαίνεται πὼς σήμερα μπορεί να νείε να συναντήσῃ στὸν άνωτερον δημοσίον καλλιπλὸν κόσμο ανθρωπῶν πού να μὴν έχουν χάσει κάθε ανθρωπίνον...θὰ τὸ άνοιχθῇτε...θὰ τοῦ εἰσηγήσετε τί σας συμβαίνει !

ὅλη τὴν ειλκρινεία, ἡ ὁποία είμαι βέβαιος, ότι σας διακρίνει... Θὰ συγκινήθῃ, θὰ προσφερθῇ να σας εξυπηρετήσῃ και θὰ σας χορηγήσῃ στὴ στιγμὴ μίαν άδεια έπ' άόριστον». Διὰβολέ κάθε ξυνητός ανθρωπος δὲν άφίνει να τοῦ ξεφεύγουν τέτοιες επικαρίες...

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Φυσικά...Εἶνε μιὰ θανμασία λύσις. Ἄλλὰ... ξέρετε...κι' εδώ κοκινύει...ὁ τιμηματάχης μου εἶνε οί άντρες της...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ άφού εἰσηγήσας ὅλα του τὰ επιχειρήματα, όλες τὶς δυνατές περιπτώσεις με τὶς ὁποῖες δὲν μπορούσε θανμάσει να «καρώσῃ» ένα διήγημα, μιηστούρημα, κομωδία ἡ δράμα, φουρκισμένος γιὰ τὴν άτυχία του αὐτὴ στὴν πραγματικότητα κρημαί άπότομα τὸ άκουστικὸ κλείνοντας τὸν διάλογό του με τὸν άγνωστο με τὴν κλασσικότητα φράση: —Ἐ τότε φίλε μου, πήγαινε να κόψῃς τὸν λαιμό σου!...

Τὸν βιεννέζικὸν συνθέτον ΦΡΑΝΤΣ ΛΕΧΑΡ

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΜΟΥ ΑΠΟΤΥΧΙΕΣ

Ο συνθέτης τῶν γλυκυτέρων ὁπερεττῶν Φράντς Λέχαρ άφηγείται τῆς πρωτότης και χαριτωμένες συνθήκης ὑπὸ τῆς ὁποῖας εἶνε συνθέτης.

Δὲν ἦμουν άκόμη δεκατέντε ετών όταν έμὰ θανα βολ εἰς τὸ Κονσερβατοριὸν τῆς Πράγας, ὅπου οί πατέρας μου ἦταν διευθυντῆς τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς. Μία μέρα μοῦ κατέδωκε να παρουσιασθῶ στὸν καθηγητῆ μου με μίαν μικρὴ σύνθεσιν μου, τὴν ὁποίαν είχα τιλοφορήσῃ «Παλιὰ Σονάτα».

Ο καθηγητῆς έράξε με μίαν ματιὰ στὴν παρτιτούρα κι' έφώνασε :

—Νὰ πετάξῃς τὸ βιολὶ και ν' άρχίσῃς να συνθέτῃς...

Ἦ καρδιά μου έφούσκωσε σάν φυσερὸ. Νὰ κάμω τὸν συνθέτην ! Ἦταν οί μεγαλειότερος πόθος μου. Ἐξ άλλου ἦταν συνθέτης και οί πατέρας μου, αν και ἡ άπερέττα μου, με τὸν τίτλον «Ἦ Μαγεμένη Μῦτη» είχε παρασταθῇ ὡς πρᾶγματὸν θέατρον, άλλὰ στὴ Λέσχη τῶν άξιωματικῶν. Αὐτὰ τὰ λέγαμε στὴν οικογένεια. Ἄρεσε και τὸν πατέρα μου ἡ σονάτα, δὲν τοῦ έπροκάλεσε ὅμως ένθουσιασμό. Ἦθελε πρὸ παντός να τελειώσω τῆς σπουδῆς μου στὸ βιολί.

Ἐπειδὴ ἦμουν συνεθισμένος να τὸν υπακούω, έτελείωσα τῆς σπουδῆς μου και έπειτα γιὰ να βοηθήσω τὴν οικογένεια πού δὲν έχολυμπούσε βέβαια στὸ χρυσάφι, δέχθηκα μιὰ θέσι πρώτου βιολιστοῦ με 150 μάρκα τὸ μήνα σ' ένα μικρὸ επαρχιακὸ θέατρο.

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως δὲν κατέφευγα πειὰ στὸ πατρικὸ ταμειο. Τὰ 150 μάρκα πού έπερνα άπαιτοῦσαν φυσικὰ αἰδάκαλη εργασία, νόχτα και μέρα, γιὰ τῆς εκτελέσεις και τῆς δαμῆς. Πού να βοῶ λοιπόν τὸν καρὸ γιὰ τὸν συνθέτη ; Τὴν εποχὴ εκείνη συνέθε εἶνα χαρτωμένο έπεισόδιον. Ἦμουν δεκαεξὴ ετών άκριδὼς, όταν οί ράπτῃς τῆς Αὐλῆς τῆς Βασιλσσης τῆς Ρουμανίας ἤλθε στὸν πατέρα μου και τὸν παρηγγέλει να συνθέσῃ ένα κομμάτι γιὰ τὰ γεννέθλια τοῦ Ρουμάνου Βασιλέως. Ο κύριος πατέρας μου έδωσε σ' έμένα τὴν παραγγελία και μοῦ είπε :

—Ἄν τὰ καταφέρῃς, θὰ πάρῃς ένα κοστοῦμ γιὰ ἀνταμιβή.

Τὴν έπομένη παρέδωκα τὴν παρτιτούρα θωραβενικῶς. Ἐπῆρα τὸ κοστοῦμ, άλλα οί πατέρας μου δὲν έμεινε ευχαριστημένος έπειδὴ τὸ σκεῖμα ἦταν κατασκευασμένο από ένα θρασιν και τὸ παντελόνι από άλλο, πλὺ διαφορετικόν. Ἐξήτησε εἰσηγήσεις από τὸν ρίκτη και αὐτὸς τὸ είπε :

—Εγὼ έκαμα ένκεινο πού μ' έδιέταξαν.Μοῦ είπαν να κάμω ένα κοστοῦμ ὅμοιον με τὴ μου σική πού έγραφε οί υἱός σας !

Εύτυχῶς δὲν έμεινα πολὺ σ' αὐτὴν τὴν πόλιν. Ἐκάλειον τὸν πατέρα μου στὴ Βιέννη. Καὶ έπειδὴ τοῦ χρειάστηκε ένα πρώτο βιολί, δὲν ἦταν καλύτερη εὐκαιρία να έπιστρέψω στὴν οικογένειά μου, πράγμα πού θὰ διόρθωνε κάπως τὸ οικονομικὸν μου. Ο διευθυντῆς ὅμως τοῦ θεάτρου ὅπου έπαζα δὲν έννοουσε να με άφήσῃ να φύγω. Ἐγραφα τότε στὸν πατέρα μου να προκαλέσῃ ένα διάταγμα γιὰ να

στρατολογηθῶ. Μετὰ τρεῖς μέρες φοροῦσα τὴν στρατιωτικὴ μου στολή κι' έχαιογελοῦσα στὴ σκέψη διὰ κατάρθωσα να εξαπατήσω τὸσο εύκολα τὸν επαρχιακὸν διευθυντή.

Ο «ΘΩΡΑΚΟΦΟΡΟΣ»

Μία μέρα κατάρθωσα κι' ἐγὼ ν' αναλάβω τὴν διεύθυνσιν μιᾶς στρατιωτικῆς μουσικῆς.

Ο Φράντς Λέχαρ

στὸ Λοσὸς τῆς Οὐγγαρίας. Γιὰ να βιανοποιήσω τῆς ελπιτήσεως τῆς Ιστορίας, προσθέτω οί ἦμουν οί πεπο νέος μάετρος στρατιωτικῆς μουσικῆς τῆς εποχῆς εκείνης. Καὶ εἶνε άκριτὰ μεγάλη βιανοποίησης να τὸ λέω τώρα πού είμαι εἰσητὰ γρονθὺν και πᾶν.

Τὸ νέο ὄφρον περιβάλλον μοῦδωσε δρεῖγνὰ εργασία και, εκτός από μουσικὸς χορὸς και ρακό μου έργο (φαντασθῆτε !), τὸ λιμπρέττο τοῦ ὁποῖον μοῦ είχε προμηθεύσῃ οί σταθμίστῃς τῆς Βιέννης, πού ἦταν τοῦλάχιστον συνεθισμένοι εἰς τὰ σφυριγματα. Τὸ έργον μου είχε γιὰ τίτλον «Ο Θωρακοφόρος». Ἄφού ὅμως έκαμα μερικῶς σονέες, οί θωρακοφόροι δὲν προχωροῦσε. Τότε τὸν ξανάστειλα στὸν σταθμὸ τῆς Βιέννης και τὸν έκαμα γιὰ πάντα.

Τὴν ἰδία εποχὴ, οί δοκίμοι τοῦ Κοβούργου Γκότα είχε προκηρύξῃ έναν διαγωνισμό γιὰ ένα λιρικό έργο σὲ μιὰ πράξιν, ελαττοντας δὲν προχωροῦσε. Τότε τὸν ξανάστειλα στὸν σταθμὸ τῆς Βιέννης και τὸν έκαμα γιὰ πάντα. Τὴν ἰδία εποχὴ, οί δοκίμοι τοῦ Κοβούργου Γκότα είχε προκηρύξῃ έναν διαγωνισμό γιὰ ένα λιρικό έργο σὲ μιὰ πράξιν, ελαττοντας δὲν προχωροῦσε. Τότε τὸν ξανάστειλα στὸν σταθμὸ τῆς Βιέννης και τὸν έκαμα γιὰ πάντα.

Εὐτυχῶς δὲν έμεινα πολὺ σ' αὐτὴν τὴν πόλιν. Ἐκάλειον τὸν πατέρα μου στὴ Βιέννη. Καὶ έπειδὴ τοῦ χρειάστηκε ένα πρώτο βιολί, δὲν ἦταν καλύτερη εὐκαιρία να έπιστρέψω στὴν οικογένειά μου, πράγμα πού θὰ διόρθωνε κάπως τὸ οικονομικὸν μου. Ο διευθυντῆς ὅμως τοῦ θεάτρου ὅπου έπαζα δὲν έννοουσε να με άφήσῃ να φύγω. Ἐγραφα τότε στὸν πατέρα μου να προκαλέσῃ ένα διάταγμα γιὰ να

Σὲ μιὰ στιγμὴ αὐτὴ ὑποσχέθηκε να γίνῃ φίλη τοῦ κακοποιου μονον αν εολεπε γιὰ μια τελευταία φορὰ τον Ροορίγιο. Ο κακοποιος, πού δὲν ἦταν πολὺ πονηρος, δέχθηκε να τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἄλλὰ οί Ροορίγιοι, νομίζοντας διὰ ἡ Ἄντζελα είχε άπαστησῃ, μολὺς τὴν βλεπε τὴν σκοτώνει. Ἐκείνη όμως, τὴν στιγμὴ πλὺ πεθαίνει, τοῦ λέει «Εὐχαριστῶ !»

Εἶνε αἰθήρεια διὰ δὲν εκέρδινα τὸ βραβεῖον άφελήθηκα ὅμως άρκητὰ από τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, γιαιτὶ εν τῷ μεταξὺ είχα μάθῃ καλά τὴν έννοχίστηρωσιν.

Τὸ πρώτον έργον μου, από τὸ ὁποῖον εκέρδινα κάτι παίζθηκε στὰ 1895. Εἰσεπραξα τότε 80 φιορίνια, τὰ πρώτα χρήματα πού εκέρδινα έπειτα από τόσους κόπους και ελπίδες.

Ἦ άρχὴ ἦταν καλὴ, έπειδὴ μοῦδωσε τὴν ὄρεξι να συνθέσω νέα έργα. Γιὰ να γράφω όμως ένα νέο έργο χρειάζεται πρώτα ένα καλὸ λιμπρέττο. Καὶ να οί πλοίαρχος Φαλτσάρ, ένας ποιητῆς με ναυτικὴ στολή, πού μοῦ έγραψε τὴν ὑπόθεσιν τῆς «Κοκινούσκας». Τὸ έργον αὐτὸ, ὅπως κάποτε ἡ άπερέττα πού πατέρα μου, παίζθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Λέσχη τῶν άξιωματικῶν, χωρὶς τραγοῦδι. Ο Φαλτσάρ, ὀρθὸς σὲ μιὰ μικρὴ εξέδρα, εδίασε τὰ λόγια ὅλης τῆς πρώτης πράξεως. Ἐπειτα ἤλθε ἡ σειρά τῆς μουσικῆς. Πὼς μπορούσαν όμως οί άρτοιστὰι να θυμωπται τὰ λόγια ; Τέλος πάντων ἡ εκτέλεσις έτελείωσε καλά και μάλιστα δέχθηκα και συγκαλοτήρια.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΗ ΒΙΑ

Ἀργότερα ἡ «Κοκινούσκα» παίζθηκε και στὰ θέατρα με άρκετὴ επιτυχία. Χρειάστηκε όμως άρκητος καρὸς προτοῦ φθάρου στὸ Βασιλικὸ θέατρο τῆς Βουδαπέστης. Τὸ θέατρον αὐτὸ δέχθηκε τὸ πρώτον μου έργο τοῦ χρόνου μετὰ τὸ ντεμποντάρισμα στὴ Λέσχη τῶν άξιωματικῶν.

Ο διευθυντῆς πού θεάτρον με άπέφευγε και ἐγὼ τότε έπαύομην τὸν μάετρον Μαντερ, διευθυντῆ τῆς ὁρχήστρας. Μία μέρα πού τὸν έστενοχώρισα πολὺ έφώνασε :

—Εἶνε ὅρα να τελειώνουμε μ' αὐτὴν τὴν «Κοκινούσκα» τέλος πάντων !

Καὶ έγραψε στὸν πίνακα με τὸν ὁποῖον μετέδιδε τὰς διαταγὰς του στοὺς καλλιτέχνες :

«Τὴν Πέμπτη, στὰς 9 άραβῶς, δομὴ τῆς «Κοκινούσκας», γιὰ τὴν δοχήσισα, γιὰ τὸς καλλιτέχνες, γιὰ τὴν χορωδία, γιὰ ὅλα !»

Ο διευθυντῆς τοῦ θεάτρον, όταν είδε τὴν διαταγὴν αὐτὴν θέλησε να σώσῃ τὸ γόνιτρον του και άφησε να έννομηθῇ διὰ αὐτὸς έδωσε τὴν διαταγὴν. Καὶ μετὰ τὴν παρόστασιν, πού άσμεῖτοσε άρκετὴν επιτυχία, έπανελύσανον διαρκῶς :

—Ἐπὶ τέλους, να ένας συνθέτης ! Όταν ἐγὼ διαλέγω ένα έργον, είμαι βέβαιος διὰ θὰ επιτύχῃ !

Καὶ έδημιούργη με ὑπερφάνεαν στὴ σχολή, σάν να είχε προκαλέσῃ αὐτὸς τὴν παρόστασιν. Καὶ έλεγε διαρκῶς στοὺς μηχανικούς τῆς σιγνῆς :

—Τὸ θέατρον, άγαθητοί μου, εἶνε ζήτημα δικαιοσύνης !

FRANZ LEHAR

ΤΑ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Χριστόφορος Κελέμερης, ο πρώτος Εύρωπαιος καπνιστής.—Σέρ Ράλλεϋ, ο εφευρέτης της πίπας.—Νικότ, ο πατήρ της νικετινής.—Το φυτόν του πρεσβευτού.—Ο καπνός εις τὰ φαρμακεία.—Η ιστορία του καπνού από της άνακαλύψεώς του.—Ένα μοναδικόν παράδειγμα ενός Νεοέλληνος που δεν εκάπνιζε.

Εις τὸ Παρίσι, ὅπως ἔγινε γνωστὸν ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ἐφορτάθη πρὸ τινος ἡ τετρακοσιετηρὶς τοῦ καπνοῦ ἢ μᾶλλον διὰ τὴν εἰμεθα ἀκρίβεστερον, ἡ τετρακοσιετηρὶς τοῦ Νικότ, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος εἰσαγωγεὺς τοῦ καπνοῦ εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Νικότ αὐτὸς, Ἰωάννης τὸ ὄνομα καὶ πρεσβυτέρης τὸ ἐπάγγελμα, τῆς Βασιλείας τῆς Γαλλίας Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, εἰς τὴν αὐτὴν τῆς Πορτογαλλίας ὑπῆρξε πράγματι ὁ πρῶτος εἰσαγωγεὺς εἰς τὴν πατρίδα του τοῦ πολυτίμου καὶ μεθυστικοῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἤδη εἶχε εἰσαχθῆ, φυτευθῆ, ἐνδοκίμῃσθαι καὶ ἐκωρτάσθαι εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ Πορτογαλίαν. Πρῶτοι εἰσαγωγεῖς του εἰς τὰς χώρας αὐτὰς καὶ συνεπῶς εἰς τὴν Εὐρώπην πρῆπει νὰ θεωρηθῶν οἱ ναῦται τοῦ Χριστοφοροῦ Κορτέζ, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν τὸν καπνὸν εἰς τὴν Ἀμερικήν, τὸν ἐξοκίμασαν καὶ κατενθουσιασμένον μὲ τὴν νέαν αὐτὴν ἀπόλαυσιν, ἐπευσαν νὰ τὴν μεταφέρουν καὶ εἰς τὴν γῆραιὴν Εὐρώπην. Τοῦτο ἔγινε τῷ 1493, πρὸ τετρακοσίων τεσσαράκοντα ἐπὶ ἀκριβῶς ἐτῶν. Ὁ μὲν, ἡ εἰσαγωγή τοῦ καπνοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐπισημοποιήθη ὅταν, μετὰ τινα ἐτῆ, ὁ στρατηγὸς Φερνάνδος Κορτέζ ἐπιστρέψων ἐκ Μεξικῆς εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἔφερε σπόρον καπνοῦ ἢ μᾶλλον σπόρον Κ ο χ ι μ π α ῖ ἢ Π ε τ ο ὡ ὃ μ ὅπως ὠνόμαζον οἱ ἰθαγενεῖς τὸν καπνὸν, εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Ἰσπανίας Κάρολον τὸν Ε', ὁ ὁποῖος καὶ διέταξε τὴν φύτευσιν του ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ὁ αὐτὸς πρῶτος οἱ Ἰσπανοὶ ἐγνώρισαν καὶ διέδοσαν τὸ μεθυστικὸν φυτόν. Ἀλλὰ ὅπως ἦτο ἐπόμενον διάφοροι ἄλλοι λαοί, ἰδίως Γάλλοι καὶ Ἀγγλοὶ διεεδίκησαν τὰ πρωτεία. Καὶ οἱ μὲν Ἀγγλοὶ πιστεύουν, ὅτι ὁ πρῶτος εἰσκόμισας καπνὸν εἰς τὴν Εὐρώπην ἦτο ὁ Ἀγγλος ναύαρχος καὶ ἐξερευνητῆς Φράνσις Δράκε, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὰ ταξιδία του εἰς Βραζιλίαν τῷ 1590, οἱ δὲ Γάλλοι ἐκτιμῶντες ὅτι πρῶτος ὁ Γάλλος Ἀνδρέας Ντεβὲ ἔφερε σπόρον καπνοῦ τῷ 1550 εἰς Γαλλίαν, τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐφύτευσε εἰς τὴν πατρίδα του Ἀγκουλέμ.

Ἄλλος ἱστορικὸς τοῦ καπνοῦ, ὁ γερμανὸς Νεάντερ, ἀποδίδει τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ καπνοῦ εἰς τοὺς Πέρσας, ὁ δὲ Μαγκένους εἰς τοὺς Ὀλλανδοὺς κατὰ προτίμησιν καὶ κατὰ δευτέρον λόγον εἰς τοὺς Ἀγγλους, τοὺς ὁποῖους πάντως ἀναφέρει ὡς εφευρέτας τῆς πίπας. Ὁ Γερμανὸς φυσιολόγος Πιέρ Παλλάς, γράφει ὅτι ὁ καπνὸς ἦτο γνωστὸς εἰς τοὺς Σίνας πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς καθὼς καὶ εἰς τοὺς Ἰνδοὺς. Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Γάλλος σοφὸς Μέγερ, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζεται ὅτι εἰς ἀρχαία σινικὰ ἀνάγνους παρετήρησε...πίπας, ὁμοίας τὸ σχῆμα πρὸς τὰς σημερινὰς.

Ὁ καπνός, ὅπως λέγομεν καὶ ἀνωτέρω, εἰσῆλθον ἐν Πορτογαλίᾳ εἰς τὴν Γαλλίαν ὑπὸ τοῦ ἐν Λισσαβὼν γάλλου πρεσβευτοῦ Ζάν Νικότ, ὁ ὁποῖος ἔφερε φύλλα καὶ σπόρον καπνοῦ εἰς τὴν Αἰκατερίνην τῶν Μεδίκων ὡς δῶρον ἐξωτικόν, ἀναπτύξας συγχρόνως εἰς αὐτὴν τὰς σπουδαίας ἀπολαυστικὰς καὶ θεραπευτικὰς ιδιότητας τοῦ φυτοῦ.

Ἐξ αἰτίας τούτου ὁ καπνός εἰς τὴν Γαλ-

λίαν ὠνομάσθη ἀμέσως «φυτὸν τῆς Βασιλείας», «φυτὸν τοῦ πρεσβευτοῦ» καὶ μάλιστα ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Νικότ, Ν ι κ ο τ ῖ ν η. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων υἱοθέτησε τὸ σπάνιον φυτὸν καὶ διέταξε νὰ πωλῇται ὁ καπνός εἰς τὰ ... φαρμακεία διὰ τοὺς ἀσθενεῖς.

Τόσον δὲ εἶχε ριζωθῇ ἡ πεποιθὴς εἰς

τὸν κόσμον, ὅτι ὁ καπνός εἶνε φάρμακον σπουδαῖον, ὥστε καὶ ὁ περίφημος ἱατρός Μορὼ, προκειμένου νὰ ὑποστῇ ὀδυνηρὰν ἐγχείρησιν, ἐζήτησεν ἀπὸ ἄλλου ἀναισθητικοῦ νὰ καπνίσῃ συνεχῶς τὴν πίπαν του.

Καὶ ὅμως ὁ καπνός παρὰ τὸ πλῆθος τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἠκολούθησαν ἔσχε τοὺς φανατικὸς διώκτας. Βεβαίως δὲν γνωρίζομεν τοὺς ἀνεπισήμους ἐχθροὺς του, ἀλλὰ μετὰ τὸν ἐπιστῆμον δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν κατὰ πρῶτον λόγον τὸν βασιλεῖα τῆς Ἀγγλίας Ἰάκωβον Α' ὁ ὁποῖος μὴ ἀρεσθεὶς εἰς τὴν συγγράφην καὶ ἐκδοσὶν τοῦ περιφήμου ἔργου του «Μισοκαπνός» ἠπέλιψε διὰ νόμον ὅτι θὰ ἀπαγορεύῃ πάντα καπνίζοντα. Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν εἶδε ὅλους τοὺς ὑπάρχοντες του νὰ καπνίζουν, ἐπρωτίμῃ, περριζῶν κἄπως τὰς ἀπαγορευτικὰς του τάσεις, νὰ κρεμάσῃ μόνον τὸν ἀτυχῆ Σέρ Ράλλεϋ, τὸν εφευρέτην τῆς ἀγγλικῆς πίπας (τοιμοτικῆ).

Ἄλλος τρομερὸς διώκτης τῶν καπνιζόντων ὑπῆρξε καὶ ὁ Ἀμπάς ὁ Α' σάκης τῆς Περσίας. Αὐτὸς δὲν ἐκρέμασε κανένα ἀλλὰ διέταξε νὰ σχίζουν τὰ χεῖλη τῶν καπνιζόντων καὶ νὰ κόπουν τὴν μύτην ἐκείνων ποὺ ἐρροφούσαν ταμπάκον. Ἄλλοι δεινοὶ ρινοκόπται ὑπῆρξαν ὁ Ἀμουράτ Α' Σουλτάνος τῆς Τουρκίας καθὼς καὶ μερικοὶ διάδοχοι τοῦ προαναφερθέντος Σάχη.

Ὁ Μιχαὴλ Φεντερόβιτς Τσάρος πασῶν

τῶν Ρωσσιῶν, εἶχεν ἐπιβάλει τὴν μαστίγων τῶν καπνιζόντων, ἡ δὲ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ ἀπηγόρευσε τὸ καπνισμὸν ἐντός τῶν Ἑκκλησιῶν. (Φαντασθῆτε ὅτι ἐκάπνιζαν μέσα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ!...)

Τέλος ὁ Πάπας Οὐρβανὸς 8ος δὲν ἐπέτρεπε τὴν κοινωνίαν τῶν ἀρχόντων μυστηρίων εἰς τοὺς καπνιστὰς.

Ἀλλὰ ὁ καπνός εἶχε καὶ φίλους μεγάλους Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων ὑπεστήριξε φανατικῶς τὴν καλλιέργειάν του. Οἱ Ἱησουῖται, ἀπαντώντες εἰς τὸν βασιλεῖα Ἰάκωβον τὸν Α' τῆς Ἀγγλίας, ἐδημοσίευσαν περισπούδαστον ἔργον λατινιστὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀντιμισοκαπνός» Ὁ Νεάντερ, ἐξέδωκε τὴν περίφημον «ταμβακολογίαν» του, ἕνας δὲ σπουδαῖος ἱατρός ὁ Δωρὸς ἐγράφη καὶ ἐδημοσίευσεν μακρὸν λατινικὸν πείγμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἕνυμος πρὸς τὸν καπνόν».

Ὁ Λουδοβίκος 16ος διέταξε νὰ χορηγῇται εἰς τοὺς νεοσυλλέκτους μετὰ τοῦ στρατιωτικοῦ ἱματισμοῦ καὶ μία πίπα. Εἶνε δὲ γνωστὸν, ὅτι ἡ πίπα ἐπαίξε σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν, μολοντὶ οὗτε ὁ Ροβεσπιέρ, οὗτε ὁ Δαντὼν ἐκάπνιζαν. Τέλος ὁ καρδινάλιος Ρισελιὲς πρῶτος ἐπέβαλε τὸν καπνὸν ἔχων ὑπ' ὄψιν του μίαν μέλλουσαν φορολογίαν. Ὁ καρδινάλιος ἔβλεπε πολλὰ μακρὰν.

Καὶ ὁ καπνός ἐξευλίσετο. Διάφοροι μονώδεις καπνιστὰὶ ἐπενδύουν καθημερινῶς καὶ νέους τρόπους καπνίσματος. Μεταξὺ ἄλλων Πέρσαι ἱεροσπουδασταὶ διὰ νὰ μωσαῖσουν τὴν πικρὰν γεύσιν τοῦ καπνοῦ, ἐπέφθον νὰ διέρχεται ὁ ροφόμενος καπνός διὰ μέσου ὕδατος. Αὐτὸ ἦτο ἡ δάσις τοῦ ναργιλέ. Τὸ ποῦρον εἶνε ἡ πρωτόγονος μορφή τοῦ καπνίσματος, διότι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀμερικῆς συνέστρεφαν ξηρὰ φύλλα καπνοῦ καὶ κατεσκεύαζαν κύλινδρον τὸν ὁποῖον ἤναπτον εἰς τὸ ἐν ἄκρον. Τί ἄλλο εἶνε τὸ σημερινὸν ποῦρον; Τὴν πίπαν ἐκτρέφον ὁ καὶ ἀνωτέρω ἀναφερθεὶς Σέρ Ράλλεϋ ἀρετὰ τιμωρηθεὶς διὰ τὴν ἐφευρέσιν του. Ἡ παλαιωτάτη πρῆξις τοῦ καπνοῦ ἀποδίδεται εἰς γάλλον φαρμακοποιὸν, ὁ ὁποῖος δι' αὐτῆς ἐθεράπευε τὸ συνάχι. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἔτι ὁ Μέγας Ναπολέων φανατικὸς ὁπαδὸς τῆς πρῆξας, ἐδοκίμασε μίαν φορὰ νὰ καπνίσῃ καὶ ὀλίγου δεῖν θὰ ἐπίνετο ἀπὸ τὸν καπνόν.

Σήμερον οἱ μὴ καπνίζοντες εἶνε ἐλάχιστοι, ἰδίως εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου κατὰ εἰνα στατιστικὴν καπνίζουν περισσότερον πάσης ἄλλης χώρας, μετὰ τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὸ Βέλγιον, ἐννοεῖται. Καὶ παρ' ὅλας τὰς φερόλογίας, παρ' ὅλας τὰς συστάσεις τῶν ἱατρῶν, ἔμεινε μοναδικὸν τὸ φαινόμενον ἐν τῷ Ρωμιοῦ, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε καπνίσει ἄλλ' ἀποταμιεύων τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐδαπάνη διὰ τὸν καπνόν, κατάρθωσε νὰ κτίσῃ ὠραίαν οἰκίαν εἰς τὴν ἐξώθησαν τῆς ὁποίας ἀνέγραψε :

Ὁ ἐπὶ τεσσαράκοντα μὴδέποτε καπνίσας τὸ δὲ μὴ δαπανώμενον κατ' ἔτος ἐκτοκίσις τοιοῦτον κτήμα ἀποκτὰ κ' ὕψους δέκα ἐπὶ

Στὸν βίον του προσθέτει!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

16' Ελληνικόν Πνεῦμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΟΤΑΝ ΕΠΕΣΣΕ ΤΟ ΜΗΖΑΝΙ

Αὐτὸ συνέβη κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1912. Ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς ἐπαρηγόριζε, διότι εἶχε φθάσει ἡ εὐδοχία ὅτι ἔπεσε τὸ Μιζάνι. Καὶ ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος ἦτο κατενθουσιασμένος, μὴ γυναικίᾳ τοῦ λαοῦ μόλις ἐπληρωφορήθη τὴν εὐδοχίαν, ἔβαλε τὰ κλάματα.

—Γιατὶ κλαῖς, κορά μου; τὴν ἐρώτησε κάποιος.

—Εἶνε νὰ μὴν κλαίω, ἀπάντησεν ὀδυρομένη ἡ γυναῖκα ἐκείνη. Ἀφοῦ ἔπεσε τὸ Μιζάνι θὰ σκοτώθηκε καὶ ὁ γυιὸς μου ποὺ ἦταν ἀπὸ κἄτα!...

ΕΞΩΘΗΝ ΕΠΙ ΔΕΛΦΙΝΟΣ

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἕνα ἀτιμόπλοιο, ἐκτελοῦν τὴν συγκοινωνίαν Τήνων—Πειραιῶς, ἐναύαγχε. Τοῖς ναυαγούσι συνέεξε τὸ πηχάσις διερχόμενον ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ ναυαγίου ἀτιμόπλοιο «Δελφίνος». Καὶ ἔνας ἐκ τῶν ναυαγῶν ἐπληγράφησεν εἰς τοὺς οἰκείους του διὰ νὰ μὴ ἀνταρτίσῃ.

—Ἐκώθη ἐπὶ Δελφίνος.

Καὶ οἱ Τήνιοι ἠρώτησαν πῶς τὸ...Δελφίνι ἔσωσε τὸν ναυαγόν.

Γ. Σιταράς

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

Κάποτε ἐβάδιζε σ' ἕνα δρόμο ἕνας κύριος μὲ δύο ὄλλους κυρίους, τοὺς ὁποῖους εἶχε πρὸ ὀλίγου γνωρίσει. Εἰς μίαν στιγμήν περνοῦν κοντά τοὺς δύο γυναῖκες, πολλὰ ἄσχημες.

—Τί ἄσχημη γυναῖκα εἶνε αὕτη! ἔπενε ὁ κύριος εἰς τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς συνοδούς του, δεικνύων τὴν μίαν γυναῖκα.

—Αὕτη εἶνε ἡ γυναῖκα μου! ἀπαντᾷ ἐκείνος...

—Μὰ δὲν λέω γ' αὐτὴν, δικαιολογεῖται ὁ παθὼν τὴν γάφραν. Λέω γὰρ τὴν ἄλλη.

—Ἡ ἄλλη εἶνε δική μου! ἀπαντᾷ ὁ δεύτερος κύριος...

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΣΥΝΤΟΜΙΑ

Κάποιος ἐπαρχιώτης ἔμπορος, θύλων νὰ δώσῃ τηλεγραφικὴν παραγγελίαν εἰς ἕνα ἀλενέμπορον τοῦ Πειραιῶς νὰ τοῦ φορτώσῃ ἄλευρα καὶ σιτάρι, ἐσκέφθη νὰ μεταχειρισθῇ γὰρ οἰκονομίαν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγοτέρας λέξεις κατεμῖν. Καί, σκεφθεὶς ἐπὶ πολὺ, ἐνόμισεν ὅτι εὐρεν ἐπὶ τέλους τὴν λύσιν καὶ ἐτηλεγράφησε τὰ κάτωθι :

«Α. Β., Πειραιᾶ.

«Ἀλευροσιτοφορώσαστε»!

Κων. Ραυτοπούλου

ΤΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΔΥΟ ;

Ἐνα δυστύχημα συνέβη πρὸ ἐτῶν ἔξωθι ἐνὸς χωρίου τῆς Δ. Θράκης. Εἰς χωρὶν, ἐπὶ θαλάσσιον θύον, ἠθέλησε νὰ διέλθῃ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, μὴ ἀντιληφθεὶς ὅμως τὴν ἐπερχομένην ἀμαρτωλοῦσαν, παρεσύρθη, καὶ ὁ μὲν θνός διεμελίσθη, ὁ δὲ ἐπιδότης ἐτραυματίσθη. Ὁ ἀστυνομικὸς σταθμάρχης τοῦ χωρίου, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀνακρίσεων, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπείρην τοῦ φοβεροῦ θανάτου τοῦ δυστυχισμένου εὐνοκόμενος, ἐτηλεγράφησεν εἰς τὴν ὑποδιόκησιν του τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα :

«Ἰδιότης Π. Μ., ἐπιβαίνων θνόν καὶ ἐπαχειρῶσαν νὰ διέλθῃ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, παρεσύρθη μετὰ τοῦ θνόν ὑπὸ τῆς διερχομένης ἀμαρτωλοῦσας καὶ ὁ μὲν εἰς ἐφονεύθη, ὁ δὲ ἔτερος ἐτραυματίσθη. Σχετικὸν πόρισμα

16' Ελληνικόν Πνεῦμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ἀνακρίσεων ὑποβληθῆσεται ἡμῖν ἐγκαίρως».

Φαντασθῆτε τὴν θέαν τοῦ ἐν λόγῳ ἀστυνομικοῦ ὅταν μετ' ὀλίγων ἐλάμβανε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα ἐκ μέρους τῆς ὑποδιοικήσεως :

«Τίς ἐκ τῶν δύο ἐφονεύθη ;»

Β. Β.

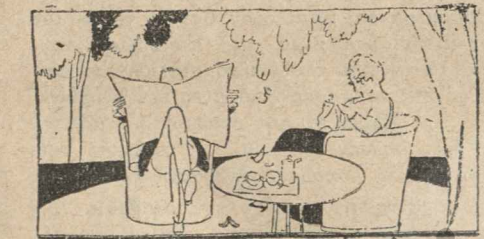
Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ

Ὅ,τι γίνεταί καὶ σήμερον μὲ τοὺς νέους ὑπουργούς, τὸ ἴδιον ἐγένετο καὶ ἄλλοτε. Εἰς κάθε ὑπουργικὴν μεταβολὴν παρουσιάζοντο πρὸ τοῦ νέου ὑπουργοῦ οἱ ὑπάλληλοι, εἰς τὴν σχετικὴν δὲ προσφώνησιν του περὶ συνδρομῆς διὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ δυσχεροῦς ἔργου λ.π. ἀπῆλθον εἰς τὸν ἀνωτέρω καὶ ἡ κομωδία ἐτελείωνε.

Διὰ πρώτην φορὰν τῷ 1908 ἀνετίθη ἡ διεύθυνσις τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν εἰς μὴ ἀρχηγὸν καίματος, εἰς τὸν νεώτερον τότε Νικόλαον Στράτον. Οἱ ὑπάλληλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ ἀνέμεινον τὴν συνήθη προσφώνησιν, εἶχον δὲ ἐτοιμάσῃ καὶ ἀντιφώνησιν. Ἐμμένοντο ὅμως ἤκουσαν τὸν μακαρίτην Στράτον νὰ λέγῃ :

—Ἐγὼ δὲν σᾶς ἔχω ἀνάγκη! Νὰ μὴ με συνδράμειτε!

Ὅπως δὲ ἔλεγε ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω τότε ὑπάλληλος καὶ συνταξιούχος σήμερον, πράγμα τι ἀπέδειξε μετ' ὀλίγων μῆρας ὅτι δὲν εἶχε ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς τῶν ὑπαλλήλων.

Η ΑΝΘΩΔΕΣΜΗ ΤΟΥ ΠΛΑΤΟΥΤΣΑ

23 Ἀπριλίου. Ἦγε τὴν ὀνομαστικὴν ἐορτὴν τοῦ μακαρίτου Θεοτοκῆς, πρωθυπουργοῦ καὶ ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν. Τὸ ἀρχοντικὸν σπιτὶ τῆς οδοῦ Πανεπιστημίου εἶχε μεταβλήθῃ εἰς ἀνθήθων. Μεταξὺ τῶν πρῶτων εἶχεν ἀποστῆναι ὁρατοὶ τὴν ἀνθοδέσμη καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Σιμοπούλου.

Περὶ τῆς οὗσης τύπος, τὴν ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ, ὁ βουλευτὴς Ναυτικῶν Πλατούτσας. Ἐπεσκέφθη διὰ νὰ συγχωρῇ τὸν πρωθυπουργόν, ὅταν δὲ αὐτὸς εὐρισκετο εἰς τὸν προθάλαμον, ὅπου αἱ ἀνθοδέσμαι, ἀπεφάσισε νὰ προσφέρει καὶ αὐτὰς ἀνθοδέσμη. Ἡ ὥρασις ἦτο τοῦ Σιμοπούλου, τοῦ ὁποῖου ἀσπρήσε τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ ἔθεσε τὸ ἰδικόν του.

Μετὰ καὶ τὴν εἰς μίαν φιλίαν συγγένεωσιν εἰς τὴν οἰκίαν Σιμοπούλου, ἀπεκαίετο ἡ αὐτὴ πρῆξις τοῦ Πλατούτσας—ὁ ὁποῖος ἦτο πτωχότατος—καὶ ὁ Θεοτοκῆς δὲν ἐνέλεσε ποτὲ περισσότερον εἰς τὴν ζωὴν του.

Ο ΠΥΡΟΒΟΛΩΝ ΝΟΜΑΡΧΗΣ

Ὁ νομάρχης Ἀγαθόλιδος μακαρίτης Λαδοπούλου μετῆν ἄνταποδοθῆς ἐπισκεψαί εἰς τὸν πλοίαρχον Γαλλικοῦ πολεμικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε καταλίσσει εἰς τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν. Διὰ τὴν ἐπιβλητικωτέραν δὲ παρίστασιν του περιβλήθη ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ φράζον.

Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν του ἀπενευήθησαν τιμὰ, ἐροῦσθαι δὲ καὶ οἱ κεκανονισμένοι κανονισμοὶ. Ἐκφ' ὧν ἐροῦσθαι οἱ κανονισμοὶ, ὁ νομάρχης, νομίσας ὅτι ἡδυνάτο νὰ περιορίσῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, ἤρρι-

σεν ἐκ τῆς λάμπου νὰ κινή τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν ἀριστερὸν Γάλλον ἀξιωματικόν, καὶ συγχρόνως ἐφώνησε :

—IL ARRIVE !!! IL ARRIVE !!!

Ἐπὶ τῇ δὲ διὰ τῶν γαλλικῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ τὰ μόνον ποὺ ἤξευρε : Θάνατος ! φθάνει !...

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ κανονισμοὶ δὲν ἐσταμάτησαν, ὁ δὲ νομάρχης ἐξήγαγε τότε τὸν περὶ τῆς οὐραίας τοῦ καὶ ἐρρίχθη εἰς τὸν ἀέρα πέντε βολὰς !...

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΒΡΟΧΗΣ !

Πρωθυπουργὸς καὶ ὑπουργοὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὁ Θεοτοκῆς, νομάρχης δὲ Βόλου ὁ μακαρίτης Μπαλτατζής.

Ἐπεκράτει τότε ἀνομβρία, οἱ δὲ κάτοικοι τῆς Θεσσαλίας ἦσαν ἀπληροσμένοι, διότι ἐκινδύνειν ἡ παραγωγή. Ἀντὶ τῆς κεκανονισμένης ἐκθέσεως διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ νομοῦ, ὁ μακαρίτης Θεοτοκῆς ἐκαίετο ἕλπεος μίαν ἡμέραν παρὰ τὸν νομάρχην Βόλου τὸ κάτωθι τηλεγράφημα :

Λίαν ἐπείγου.

Ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν

Ἀνάγκη ἐπείγουσα βροχῆς.

Μπ.

Ὁ πρωθυπουργὸς ἐξεργάσθη εἰς γέλωτας ἐκείνους δὲ τὸν διευθυντὴν τῆς Διοικήσεως καὶ τοῦ εἶπε :

—Παρακαλῶ νὰ γίνῃ ἀμέσως ἡ ἀπάντησις. Ὁ νομάρχης ἔχει ἀνάγκη βροχῆς καὶ πρέπει νὰ τοῦ στελλώμεν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸ «Τικ - Τά

ΔΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΘΗΡΙΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑΝ

ΤΡΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΛΕΩΝ
ΕΙΣ ΕΝΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ
ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ

Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν θὰ ἀφηγηθῶμεν κατωτέρω φαίνεται πραγματικῶς ἀπίστευτος. Ἐν τούτοις εἶνε πραγματικὴ. Ἐλαβε χώραν τὴν 6 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1900.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἕνας λέων ἀνθρωποφάγος εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν περιόχην τῆς μικρᾶς καὶ ἀπομονωμένης στάσεως Κιμάα, ἡ ὁποία συνίστατο μόνις ἀπὸ δύο τρεῖς καλύβας. Δύο φορές τὸ θηρίον αὐτὸ ἐπέτρεθη κατὰ τῆς μικρᾶς κατασκηνώσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἔμεναν ἐργάται τῆς ὑπὸ κατασκευὴν σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ κατόρθωσε νὰ ἀρπάσῃ ἀπὸ ἕνα ἀνθρώπον κάθε φοράν, τὼν ὁποίων τὴν ἐπομένην εὐρίσταν τὰ λείψανα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κατασκηνώσεως. Μίαν ἄλλην νύκτα ὁ ἀνθρωποφάγος λέων ἀνεξερχήθη εἰς τὴν σκεπὴν τῆς πρωτοπόρου καλύβης τοῦ σταθμοῦ καὶ ἐπροσπάθει νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἱεροτικὸν ἀπομακρύνων τὰς πλάκας τοῦ τοίχου πὺν ἀπέτελλον τὴν σκεπὴν. Φαντάζεται κανεὶς εὐκόλῃ τὸν τρόπον τοῦ ἀτυχοῦς σταθμάρχου—ἐνὸς Ἰθαγενοῦς—ὁ ὁποῖος ἔμενε μέσα εἰς τὴν καλύβην. Ἐντρομος ὁ σταθμάρχης αὐτοῦ ἐπέβη εἰς τὸν τηλεγραφικὸν μηχανισμόν καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν κεντρικὸν σταθμὸν τὸ ἔξῃς τηλεγράφημα ἐπὶ λέξει : «Λέων ἀρχίζει μάχην μετὰ σταθμοῦ. Στείλατε ἐπιφυλακὴν ἐπὶ τὸν σταθμόν!»

Εὐτυχῶς διὰ τὸν ἐντρομόν σταθμάρχην τὸ θηρίον δὲν ἐνίκησεν εἰς τὴν πάλιν ἐκείνην, πρὸς τὸν σταθμὸν διότι καθὼς ἐπροσπαθοῦσε νὰ σπρώξῃ τοὺς τοίχους τῆς σκεπῆς δὲν ἐπέτυχεν παρὰ μόνον νὰ πληγώσῃ τὰ πόδια του, ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰς ἀφθόνοιας κηλίδας αἵματος, αἱ ὁποῖαι εὐρέθησαν ἐπὶ τόπον.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀναφέρεται καὶ ἄλλο σχετικὸν γεγονός, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν ἐσχάτως εἰς τὴν βόρειον Ρωσσίαν. Ὁ μηχανοδηγὸς ἐνὸς τρένου παρετήρησε δηλαδὴ μὴ ἀπορίαν τοῦ μίαν ἡμέραν, ὅτι ἀπὸ μίαν ἀπομονωμένην στάσιν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐρήμου δὲν ἐγένετο ὅπως συνήθως τὰ κανονικὰ σήματα, ἡ δὲ στάσις ἐφαίνετο ἔρημος. Ἐμετρίσας λοιπὸν τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς, ὅταν δὲ ἐφθασε πρὸς τὸν σταθμὸν ἀντελήφθη τὸν λόγον τοῦ φαινομένου αὐτοῦ. Ἄντι τοῦ σταθμάρχου καὶ τοῦ σηματοδότη ἐυρίσκοντο ἐπὶ τόπον τρεῖς πελώριοι λέοντες. Μερικὰ δυνατὰ σφυρίγματα τῆς σειρήνης τῆς μηχανῆς καὶ μερικὰ ἐξαγμίσεις ἤρκεσαν διὰ νὰ τρέψουν εἰς φυγὴν τὰ τρία θηρία μετὰ τὴν ἀπομακρύνσιν τὼν ὁποίων ἐκατέθηκε τὸ προσωπικὸν τοῦ σταθμοῦ, ἀπὸ ἕνα γειτονικὸν δένδρον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναρριχηθῇ.

Ἡ ἐκάνελθωμεν ὁμως εἰς τὴν ἱστορίαν μας. Ἡ πρώτη ἐκείνη ἀτυχία δὲν ἀπεβάρυνε τὸν ἀνθρωποφάγον λέοντα τῆς Κιμάα, ὅστις ἐπὶ ἕνα ἡμέραν ἐπανελάβε τὰς ἀποπειράς του τακτικῶς.

Ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιδρομῶν αὐτῶν ἦτο ἡ ἐξαγμίσις ἐπὶ ἀνθρώπων. Τέλος ἕνα θράδι, ἕνας μηχανοδηγὸς, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ τὴν νύκτα εἰς τὸν σταθμὸν ἐκείνον εἶχε μίαν φωτεινὴν ἰδέαν καὶ ἐδήλωσεν, ὅτι

αὐτὴν τὴν φοράν ὁ ἐπιδρομὸς τῆς Κιμάα, τὴν εἶχεν ἔσχατον. Ὁ μηχανοδηγὸς αὐτοῦ ἐμπήκεν ἀπλοῦστα μέσα εἰς ἕνα μεταλλινὸ βαρελὶ εἰς τὸ τοίχωμα τοῦ ὁποῖου ἔκαμε μίαν τρύπαν. Ἀπὸ τοῦ ἀνοίγματος αὐτοῦ ἐπερίμενε τὸν ἐχθρὸν ἐφοδιασμένον μὲ ἕνα καλὸ ὄπλον. Ὁ ἐχθρὸς ἐνεφανίσθη πράγματι μίαν ὥραν μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἀνθρώπον καὶ ἀναποδογύρισε τὸ βαρελὶ προσπαθὼν νὰ ξετρυπώσῃ ἀπὸ αὐτοῦ τὸν ἀτυχὴ μηχανικόν. Εὐτυχῶς τὸ ἀνοίγμα τοῦ βαρελιοῦ ἦτο πολὺ μικρὸν καὶ ἐστὶ ὁ ἀνθρώπος μας ζαλισμένος ἀπὸ τὰ κτυπήματα καὶ τὸ κύλισμα τοῦ βαρελιοῦ, κατακτετημένος καὶ πληγωμένος ἀπὸ τὸν τρόμον ἐγγύτων ἀπὸ τὸ θηρίον χωρὶς νὰ σκεφθῇ ἢ νὰ μισσησῇ τὴν χηρὴν ἀπὸ τὸν τρόμον τοῦ. Εὐτυχῶς ὁ λέων ἔπειτα ἀπὸ ἀκάρπους προσπάθειας μισῆς ὥρας ἔφυγε. Ἐστὶ μισοπεδιαμένος ἀπὸ τὰ κτυπήματα καὶ τὸν τρόμον ὁ μηχανοδηγὸς ἐβγήκε ἀπὸ τὴν κρύπτην του. Ἐκτοτε ἐγένετο ὁ στόχος τῶν εἰρωνικῶν τῶν ἄλλων συναδέλφων του, οἱ ὁποῖοι τὸν ὠνόμαζον «κυνὸν τοῦ βαρελιοῦ».

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας καὶ ἀκριβῶς τὴν 6 Ἰουνίου ὁ ἀστυνομικὸς ἐπόπτης Ρύαλ μεταβαίνων εἰς Ναιρομπὶ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν Κιμάα μέσα εἰς ἰδιαιτέρων βαγόνι τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίησεν κατὰ τὰς περιουσίας του. Κατὰ τὸ ταξεῖδι τὸν ἐκείνον συνοδεύετο ἀπὸ δύο φίλους του, τοὺς Χαούμπιν καὶ Παρέντι. Κατὰ τὴν ἀφίξιν εἰς τὸν σταθμὸν ὁ σταθμάρχης ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν κ. Ρύαλ, ὅτι πρὸ ὀλίγων μόνις λεπτῶν ὁ ἀνθρωποφάγος λέων εἶχε παρατηρηθῇ πλησίον τοῦ σταθμοῦ. Ἀμέσως ὁ ἀστυνομικὸς ἐπόπτης καὶ οἱ δύο φίλοι του ἀπεφάσισαν νὰ περάσουν τὴν νύκτα ἐπὶ τόπον διὰ νὰ προσπαθήσουν ν' ἀπαλλάξουν τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν μάστιγα αὐτὴν. Τὸ βαγόνι τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὸ λοιπὸν τραῖνον καὶ ὠδηγήθη εἰς μίαν διακλάδωσιν τῆς γραμμῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ γραμμὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη κατασκευασθῇ τελείως καὶ τὸ βαγόνι ἐκκλινεν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀπογεύματος, οἱ τρεῖς ἄνδρες καλὰ ὀπλισμένοι ἔκαμαν ἕνα περιπάτον εἰς τὰ περὶχωρα χωρὶς ὅμως νὰ διακρίνουν ἔχοντες λέοντος. Κατόπιν ἐπέστρεψαν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ μετὰ τὸ δείπνον ἐκάθισαν ἡσυχὰ καὶ ἐπερίμεναν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ θηρίου. Ἐν τούτοις τὸ μόνον πράγμα, τὸ ὁποῖον διεκρίναν τὸ νυκτερινὸ σκοτάδι ἦσαν δύο πυρολαμπίδες, αἱ ὁποῖαι ἐφάνισαν κατὰ διαστήματα ἐκεῖ πλησίον. Ὅπως ὁμως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστερῶν αἱ πυρολαμπίδες ἐκείναι ἦσαν ἀπλοῦστα τὰ μάτια τοῦ ἀνθρωποφάγου λέοντος, ὁ ὁποῖος παρεμύνετο τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους χωρὶς νὰ χάσῃ οὐτε μίαν κινήσιν τὸν.

Ἐπέρασεν ἔτσι πολλὰ ὥρα. Οἱ τρεῖς φίλοι ἀπελπισθέντες ἀπεφάσισαν νὰ κοιμηθῶν. Πράγματι οἱ δύο ἐκοιμήθησαν μέσα εἰς τὸ βαγόνι ὅπου ἐβρισκοντο ἐνῶ ὁ ἐπόπτης ἔμενεν ἀγρυπνῶν διὰ τὴν πρώτην βάρδιαν.

Τί συνέβη τότε ;

Αὐτὸ θὰ μελετῇ ἄνωστον, καὶ μόνον ὑποθέσεις διάφοροι ἐγίναν διότι ὁ Ρύαλ δὲν δ-

Ἀφῆνσις τοῦ κ. ΠΕΝΕΓΚΟΥΖΥ

πῆρε διὰ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις. Εἶναι πολὺ πιθανόν, ὅτι ὁ Ρύαλ ἀφοῦ ἔμενεν ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὥρας ἀγρυπνῶν χωρὶς εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ νὰ παρατηρήσῃ τίποτε τὸ ὑποπτόν, ἐπεισθῇ, ὅτι τὸ θηρίον δὲν θὰ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν του ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ κοιμήσμενος ὅπως ἦτο θὰ ἀπεκοιμήθη εἰς τὴν θέσιν του, κρινὼν περιττὸν νὰ ἐξυπνήσῃ ἐκ τῶν συντρίφων του διὰ νὰ τὸν ἀνταναστήσῃ. Μόλις ὁ παραμονεύων λέων ἀντελήφθη τὸ τοιοῦτον θὰ ἐπλησίασε καὶ ἀπὸ τὴν πόρταν, ἡ ὁποία ἦτο μισανοικτὴ λόγῳ τῆς θερμότητος ἐμπήκεν εἰς τὸ διαμέρισμα εἰς τὸ ὁποῖον ἔμεναν οἱ τρεῖς ἀνθρώποι κοιμημένοι. Ἀλλὰ τότε ἡ πόρτα λόγῳ τῆς κινήσεως τοῦ βαγονιοῦ, ὡς δὲ καὶ λόγῳ μῆκος ἀνοσίας ὠθήσεως ὑπὸ τοῦ λέοντος ἐκλείσθη καὶ τοιοῦτοτρόπως εὐρέθησαν κλεισμένοι εἰς τὸν μικρὸν χώρον οἱ τρεῖς ἀνθρώποι καὶ ὁ λέων. Ἐπὶ τὸ θηρίον χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἐπέβη κατὰ τοῦ ἐπόπτη Ρύαλ καὶ διὰ νὰ τὸν φθάσῃ ἐπάτησε μὲ τὰ πτενὰ πόδια του ἐπάνω εἰς τὸν Παρέντι, ὁ ὁποῖος ἦτο κοιμημένος εἰς τὸ δάπεδον τοῦ βαγονιοῦ. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Χούμπιν ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν ἀγρονιδὴ ῥόγγον τοῦ ἀτυχοῦς Ρύαλ. Ἀνεστάνθῃ καὶ ἐντρομος διέκρινεν ἕνα τεράστιον λέοντα τοῦ ὁποῖου τὰ μὲν μπροστινὰ πόδια εἶχαν καρφωθῇ εἰς τὸν Ρύαλ τὰ δὲ πτενὰ ἐστηρίζοντο ἐπάνω εἰς τὸν Παρέντι. Τρελλὰ ἀπὸ τὸν τρόμον ὁ Χούμπιν ἐσκέφθη νὰ φθῇ ἀπὸ μίαν ἄλλην μικρὴν πόρταν, ἡ ὁποία ἐσυνκοινωνοῦσε μὲ τὸ διπλανὸν διαμέρισμα τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ σχεδίου του καὶ πρὸς τὸν Χούμπιν ἠναγκάσθη νὰ πηδήσῃ ἐπάνω πρὸς τὴν ῥάξιν τοῦ θηρίου τὸ ὁποῖον ἀπησχολήμενον νὰ καταβροχθίζῃ τὸν ἀτυχὴ Ρύαλ, τὸν ἀφῆκεν ἀνενόητον. Ἀλλὰ ἐκεῖ συνήρτησε μίαν ἀπροσδόκητον δυσκολίαν : ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρταν διότι ἀπὸ τὸ διπλανὸν διαμέρισμα ἐντρομοὶ οἱ ὑπάρχοντες, ἀντιληφθέντες τὴν παρουσίαν τοῦ λέοντος μέσα εἰς τὸ βαγόνι ἐκρατοῦσαν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τὴν πόρταν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον ὅτι ἐσπρωχνε ὁ λέων.

Μὲ μίαν ἀπέλπιδα προσπάθειαν ἐν τούτοις ὁ Χούμπιν κατόρθωσε ν' ἀνοίξῃ λίγο τὴν πόρτα καὶ νὰ περάσῃ εἰς τὸ διπλανὸν διαμέρισμα ὡρὸς ὡς νεκρὸς. Εἶχε σωθῇ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς στιγμὰς ἕνας ἱσχυρὸς κρότος ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνον. Τὸ μικρὸν βαγόνι ἐταλανίσθη καὶ ἐγειρε πρὸς τὸ ἕνα πλευρὸν. Ἀπλοῦστα ὁ λέων κρατῶν τὸ πτόμα τοῦ Ρύαλ εἰς τὸ στόμα του εἶχε πηδήσει ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ὁποῖου τὰ γυαλὰ εἶχαν θρυμματισθῇ. Κατακόκκινος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ φίλου τοῦ Ρύαλ ἔπειτα ἀπὸ μίαν στιγμὴν ἐπήδησεν ἐξω καὶ ὁ Παρέντι καὶ μισοπεδιαμένος ἀπὸ τὴν συνήρτησιν καὶ τὸν τρόμον ἐτρέψε διὰ νὰ εὐχῇ καταφύγιον εἰς τὸ οἶκμα τοῦ σταθμοῦ ἀπὸ ὅπου οἱ ὑπάλληλοι ἐντρομοὶ εἶχαν παρακολουθῇ τὴν τρομερὰν σκηνὴν πὺν διεδραματίζετο μέσα εἰς τὸ βαγόνι εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων...

Εἰς τὸ προσεχές : Τὸ βασιλεῖον τοῦ τρέμου.

ΜΟΝΤΕΡΕΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η ΦΟΙΒΗΤΡΙΑ

Πρὸ ἡμερῶν ἤκουσα κάποιον γνωστὴν μου κυρία νὰ λέγῃ ὅτι ἡ κόρη τῆς, ἡ ὁποία εἶνε δεκάετη διὰ τὴν ἡλικίαν, δὲν τῆς ἐπιτρέπεται ποτε νὰ τὴν συνοδεύῃ εἰς τὰ μαγαζιά. Γιατί ; ... Ἀλλ' εἰς διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀρχὴν ὅτι αἱ ὑποθέσεις ποὺ ἐνδιαφέρουν τὴν κόρη δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν μητέρα τῆς καὶ ἐπομένως ἡ τελευταία δρεῖλει νὰ περιορίζεται εἰς ὅ,τι προσωπικῶς τὴν ἀφορᾷ !

Ἀσφαλῶς ἡ γυναῖκες ἡ ὁποία ἄλλοτε συνώδευαν τὴν κόρη τῶν εἰς τοὺς διαφόρους χοροὺς καὶ ἐστονεοχωροῦντο διότι ἦσαν κασαδικασμένες νὰ παίζον τὸν ρόλο τῆς «ταπεινῆς» — δηλαδὴ νὰ καθίστανται σὲ μὴ γὰρ νὰ νὰ νὰ παρακολουθοῦν τὰς κινήσεις τῶν ἀπογόνων τῶν — δὲν εἶχαν ἐπὶ τῆς εὐτυχίας τῶν. Δὲν ἐχόρευαν, ἀλλ' ἐκρίνουν τὸν ἄλλον πὺν ἐχόρευαν καὶ ἐνόμιζαν πῶς

ἐβλεπαν τὴν δικήν τους νεότητά νὰ σκρῶ ἐμπρὸς στὰ κοινασμένα πνεύματα.

Σήμερον ἄλλαξαν ὅλα αὐτά. Τὰ κορίτσα λαμβάνουν συχνὰ προσκλήσεις ἀπὸ μικροὺς ἐφ' ἑς τοὺς, τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζουν οἱ γονεῖς τῶν. Φυσικῶς ἡ μητέρα δὲν θὰ συνοδεύσῃ τὴν κόρη τῆς.

Ἄς μοῦ ποῦν πῶς ὑπερβύλλω ! Δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ ρηθῇ κανεὶς ἕνα βλέμμα γύρω του γὰ νὰ ἀντιληφθῇ πόσον αὐστηρὸς εἶνε ὁ ὅλος αὐτὸς ἡ δεσποινίδες πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν. Ὅχι μόνον διαδιδράσκοντες μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀντιληψίαν τῶν, ἀλλὰ καὶ θεωροῦν τοὺς γονεῖς τῶν ὡς κατὰ ντεκντέ, πὺν ἔπεισε νὰ ἀρῶνται τὸ ὅλον κατὰ συνέπειαν ὁφείλει νὰ μὴν στήν ἀκρῇ.

Φυσικῶς ὁ καθένας διερωτᾷται πῶς θὰ κάμουν ὅλα αὐτὰ αἱ νεαροὶ ὑπάγεις διὰ τὴν εἰρήνῃ καὶ τὴν ἀναβρύσιν μὴ ὁλογένης. Ἡ σημερινὴ τὸν ἀναγνίστα καὶ ἡ περιφρόνησις πρὸς τοὺς ἡλικιωμένους, τί θὰ γίνοντο ὅταν βασιλεύσιν αἱ μέλλονται γενεαί ;

Συνθηματικῶς ἡ σημερινὴ κοπέλλες νὰ ὁ πακοῦνται, θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ κρατοῦν τὴν στρατιωτικὴν ῥάβδον καὶ ὅταν ὁλόκληρὸν αὐτὸν εἶνε νῆς. Ὁ δεσποτισμὸς τῶν θὰ ἐκτετασθῇ καὶ εἰς τὰ παιδιὰ τῶν. Δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν νὰ ἀσπασθῶν τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ ξύλο βγῆκε ἀπὸ τὸν Παράδεισον καὶ κατὰ τὸ 1350 νὰ ἐναντιώσῃ τὴν μόδα τοῦ ξύλου, ὅπως ἡ οἱ εἰς τοὺς προηγούμενους αἰῶνας. Ὡς τὸν ἡ λαϊκὴ παροιμία λέγει ὅτι «κατὰ μάννα κατὰ κόρη κλ.π.», Ἄλλ' αὐτὸ θὰ γίνετα γυνὴ μας φαίνεται ὅτι ἡ λαϊκὴ παροιμία δὲν εἶνε πάντως σοφῆς. Διότι δὲν ὑπάρχει καμμία δημοτικὴ ματαξὶ τοῦ ἡσυχίου παιδιοῦ, πὺν ὑπῆρξε ἡ σημερινὴ μητέρα τῶν σαράντα ἐτῶν, καὶ τοῦ μεθυσμένου ἀπὸ ἐλευθερία κοριτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφερε εἰς τὸν κόσμον μὲ τὴν ἀρετὴν πεποιθὴν ὅτι θὰ ἔκαμε αὐτὴν τὴν νεαρά ὁ παρῆς κατὰ τὴν κατὰ ὁμοιότητά τῆς !

Μὴν ἀνησιχεῖτε λοιπὸν, κυρίες μου ! Ἀσφαλῶς τὰ ἐγγόνια σας θὰ σὰς παρηγορήσουν γὰ ὅλες τῆς δυνατικῆς πρὸς ὅλες δημοσφύον ἡ θυγατέρες σας.

ΣΥΛΒΙΑ

Η ΣΥΓΚΡΟΝΗ ΓΕΙΜΟΝΥΠΙΑ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΚΙΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Νὰ δίδετε στοὺς ὑπηρετὰς τοῦ σπιτιοῦ σας κάθε ἐβδομάδα μισὴ μέρα ἀδεια γὰ τῆς προσωπικῆς τῶν ὑποθέσεις. Ἐπίσης νὰ τοὺς παρῶνται καὶ τὸ δρόμῳ τῆς Κυριακῆς.

— Ἀλλὰ τότε ποῖος θὰ φροντίζῃ γὰ τὸ δείπνον τῆς βραδυῆς αὐτῆς τῆς Κυριακῆς ; Σεῖς ἡ ἰδίαις. Αὐτὸ εἶνε ἐξουσιαστικὸν γὰ τὸ πνεῦμα σας, καὶ συγχρόνως, διασκεδαστικὸν καὶ ὑγιεινόν. Τὸ γεῦμα σας μπορεῖ ν' ἀποτελεῖται ἀπὸ κρέα φαγητὰ, ἀν δὲν σὰς ἀρέσουν ἡ δουλειὰς τῆς κουζίνας.

— Μὴ φέρετε ποτε ἐπάνω σας διαμάντια πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι κυρίες μου, ἔστω καὶ ἀν δὲν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψετε στὸ σπίτι σας γὰ ν' ἀλλάξετε τουαλέττα.

— Μπορεῖτε νὰ φοράτε, ἀν θέλετε, φανταχτερὰ κοσμήματα, ἀλλὰ ὅχι ψεύτικα κοσμήματα.

— Στὶς κοῦρσες ἡ κυρίες δὲν πρέπει νὰ φοροῦν τουαλέττες πολυτελεῖς, οὐτε οἱ κούριοι ἐνδυμασίαν σοβαράν. Ἐνα σπορ κουστοῦμι, ἡ ἁπλὸς ἕνα ἐνδυμα περιπάτου.

— Ὅταν συναντᾷτε μίαν κυρία ἡ δεσποινίδα στὸ δρόμῳ, δὲν πρέπει νὰ κρατᾷτε τὸ χεῖρ τῆς πολλὰ ὥρα στὸ δικό σας. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ παρεξηγηθῇ.

παι τίποτε κα' ἐπομένως οἱ θορυβεῖτε ἀσκόπως ἀπὸ ἀσυγκράτητην μαχητικότητα.

— Ἰστορεῖτε λοιπὸν στῆς ταπεινὲς αὐτὰς συκοφαντίας τοῦ ὄχλου ;

— Ἀφοῦ τὰ γεγονότα ἐπιβεβαιῶνται μέχρι καὶ οἱ αἰσθητικὸν πρῶτον ἐξ ὅσων ἀφαιροῦν τὴν ἡλικίαν τῆς ἐσχάτης περιγραφῆσεως.

Ἡ συνολικὴ ὁμοῦς θὰ μοῦ στρέψῃ τὰ νοῦτα ἐπὶ τῆς ἐσχάτης περιγραφῆσεως.

Ἀλλὰ δὲν θὰ τρέξω καὶ ἀπὸ πῶς τῆς γὰ νὰ τὴν ῥωτήσω πῶς σχολῆς τοῦ «Ἀδμήτου Πανεπιστημίου» εἶνε, γὰ τὴν τακτικὴν ἐκδοχὴν τῆς ἀδελφότητος τῆς «συνολικῆς» μας. Γιατὶ ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ δὲν θὰ ἔχῃ τὴν παραμικρὴ σημασίαν. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἡ σινονιμολογία μου δὲν θὰ εἶνε παρὰ μίαν φωνήν ἀπὸ κείνης πὺν θ' ἀποκομίσουν ὁμοῦς καὶ τὰ σκληρότερα διδάγματα, μὲ τὰ ὅποια τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὡχῆς πληροῦν τῆς ἀνταρτικῆς τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῶν σπουδῶν.

Ἡ φρονιμότερες πὺν δὲν ἀφῆκαν τὴ φωνὴν τῆς γυναικῆς τῶν νῦν οὐδὲν εἶνε καὶ ἡ περιστάσεις.

Κι' αὐτὸ εἶνε μίαν σημαντικὴν ἐκπαίδευσιν γὰ τῆς ἰδίας καὶ γὰ τὴν γενεὰ τους. Δὲν εἶνε ἔτ ;

ΙΡΙΣ ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΥ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ...

Ένα περίεργον φαινόμενον αὐξήσεως τῶν γάμων ἐνῷ αὐξάνει ἡ κρίσις.—Συγκριτικὸς πίναξ τῆς «κινήσεως» τῶν γάμων κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν.—Ποῖα ἡλικία ἔχουν τὰ ρεκόρ.—Πῶς ἐξηγεῖται ἡ παντρεῖα στῆς...ἀκρίσιες τὸν καιρὸν.—Ποῖα καὶ πόσαι προικεὶ ἐδέχθησαν κατὰ τὰ τελευταία τρία χρόνια.—Αἱ μικραὶ καὶ αἱ μέσαι προικεὶ ὡς κινήτριες δυνάμεις τῆς «κινήσεως» τῶν γάμων.—Ἐλάχιστοι γάμοι ἐξ ἑωυτοῦ.

«Οἱ οὖν θὰ γνωρίζετε, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, κατὰ τὸ ὅποιον ἡ οικονομικὴ κρίσις ἐφάσεν εἰς τὸ ἀποχωρεῖν, ἐμεῖσθαι οἱ γάμοι. Αὐτὸ ὅμως τε εἶνε τὸ φυσικώτερον. Ὅταν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσει τὸν ἑαυτὸν πῶς μπορεῖ νὰ πῶρ στὴν κομπούρα τοῦ καὶ ἄλλου; Καὶ ὅμως, συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον. Οἱ γάμοι οἱ τελεσθέντες κατὰ τὸ 1930 εἶνε, ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς τελεσθέντας κατὰ τὸ 1929 καὶ 1928, περισσότεροι.

Συγκριτικῶς δὲ ἔχομεν τὰ ἑξῆς στατιστικὰ δεδομένα :

Κατὰ τὸ διαρροῦσαν ἔτος ἔγιναν μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας ἐν συνόλῳ 3.601 γάμοι, ἐνῷ κατὰ τὸ 1929 ἔγιναν μόνον 3.415, ἀνέναντι τῶν 2.477 κατὰ τὸ 1928. Παρατηροῦμεν συνεπῶς τὰς ἑξῆς ἀναλογίας.

Κατὰ τὸ διαρροῦσαν ἔτος ἔχομεν 186 γάμους ἐπὶ πλέον τοῦ 1929 καὶ 1.124 ἐπὶ πλέον τοῦ 1928. Ἡ ἀκρίσις καλῶς φαίνεται ἐν σχέσει μὲ τοὺς ποδὸν διατίας τελεσθέντας γάμους ἑνα πλεονασμὸς δὲ τὰς Ἀθῆνας μόνον τοῖς γάμοις ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ἡμέραν, σὺν τρεῖς ἑξῆς ἐπὶ πλέον γάμοις καὶ ἡμέραν, σὺν τρεῖς ἑξῆς ἐπὶ πλέον γάμοις καὶ ἡμέραν.

Ποῦ δεξιάται ὅμως ἡ αὐξήσις αὐτῆς τῶν γάμων ;

Τοῖς ἀκριβῶς ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμεδίων.

Πάντως, κάθε ἄλλο παρὰ ἀνέκδοτο νὰ δένουμε πᾶσι τοὺς σπύλους μὲ τὰ λουλούδια. Οἷε καὶ ἡ ἀνεορία ἐκείνη.

Κατὰ τὸ 1928 διὰ μὲν τὰς γυναῖκας τὸ ρεκόρ κατέχει ἡ ἡλικία τῶν 19 ἐτῶν (36 ο.ο.), μὲ ἀνέκδοτο ἀποδοχὴν τὰς ἡλικίας τῶν 29, 18, 21, 22, 24, 17, 25—29, 16 καὶ 30—31. Ἐχομεν κατὰ τὸ ἔτος ἑξῆς 12 γάμους 15 ἐτῶν, ἑξῆς...14 ἐτῶν καὶ ἑξῆς...61 (!)

Διὰ τοὺς ἄνδρας τὸ ρεκόρ τοῦ ἔτους ἐκείνου κατέχει ἡ ἡλικία τῶν 27 ἐτῶν (29 ο.ο.), ἀκολουθεῖ δὲ ἡ ἡλικία τῶν 30, 28, 31, 35, 36, 26 κ.λ.π. Κατὰ τὴν ἑξῆς ἔχομεν γάμους 18 ἐτῶν καὶ ἀνέναντι 57 ἐτῶν.

Κατὰ τὸ 1929 αἱ ἀναλογίαι δὲν ἀνταποκρίνονται. Διότι διὰ μὲν τὰς γυναῖκας τὸ ρεκόρ τῆς ἡλικίας κατέχει τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας μὲ ἀναλογία 24 ο.ο., ἀκολουθεῖ τὸ 25ον, εὐθὺς ἀμέσως τὸ 19ον, τὸ 24ον, τὸ 18ον κ.λ.π.

Διὰ δὲ τοὺς ἄνδρας ρεκόρ ἔχει τὸ 25ον μὲ ἀναλογία 21 ο.ο., ἀκολουθεῖ τὸ 29ον, ἔπειτα τὸ 32ον, τὸ 35ον, τὸ 33ον καὶ τὸ 24ον.

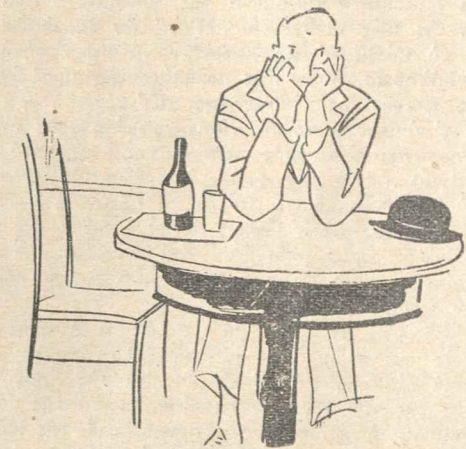
Τέλος κατὰ τὸ 1930 ρεκόρ γάμων διὰ μὲν τὰς γυναῖκας ἔχει τὸ...31ον ἔτος τῆς ἡλικίας μὲ ἀναλογία 37 ο.ο., ἀκολουθεῖ τὸ 32ον, τὸ 30όν, τὸ 24ον, τὸ 35ον, τὸ 32ον, τὸ 28ον, τὸ...39ον.

Διὰ δὲ τοὺς ἄνδρας μὲ ἀναλογία 31 ο.ο. τὸ ρεκόρ κατέχει ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τοῦ...37ον ἔτους, ἀκολουθεῖ τὸ 35ον, τὸ 30όν, τὸ 36ον, τὸ 29ον, πὸ 39ον, τὸ 40όν, τὸ 42ον, τὸ 28ον, τὸ 45ον καὶ τὸ 27ον....

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος λοιπὸν οἱ γάμοι εἶχον ἑνα ρεκόρ εἰς τὰς προχωρημένας ἡλικίας. Αὐτὸ βεβαίως ἔχει οὐδότις σημασίαν, ἀλλὰ ὅχι ἐκείνην πού θὰ ἤθελεν νὰ τοῦ δώσουν οἱ «ἐπιστολὴς» τῆς αὐξήσεως ἀναλόγως τῆς ἡλικίας.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ στατιστικὰ δεδομένα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς «ιδιοσυγκρασίας» οὐδὲ καὶ ἐπὶ χειροῦμεν νὰ καταστρώσωμεν ἑνα πᾶντα. Καὶ τοῦτο διὰ δύο λόγους. Διότι πρῶτον τὰ «εδομένα» αὐτὰ, καθαρῶς ἐρασιτεχνικὰ καὶ δίχως τὸ κύρος τοῦ Ληξιαρχείου ἢ τοῦ ἀρμεδίου

ὑπουργείου, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ληφθοῦν σοβαρῶς ὡς «ἐπιστολὴ». Καὶ διότι, δεύτερον, ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ιδιοσυγκρασίας δὲν ἔγινε παρὰ ἐπὶ 10 γάμοις—δὲν ἦτο δὲ δυνατόν νὰ γίνῃ καὶ ἄλλως—καὶ δὲν θὰ εἶχεν ὡς «ἐπιστολὴ» τῆς παρὰ ἐκπολιτοῦς συντελεστικῆς, ὅπως λόγῳ χάριν τῆς ξανθῆς καὶ τοὺς ξανθοῦς, τῆς μελοχρῶνις καὶ τοὺς μελοχρῶνιους, τῆς καστανῆς καὶ τοὺς καστανοῦς, τῆς ροῦσσης καὶ τοὺς πυρόχρῳας... Φυσικὰ ὑπερ-

Παντρεύτηκε δίχως προικα...

βαίνουμε ἔτσι τὰ δῶρα κάθε σοβαρῆς σταθμίσως.

Η ΜΕΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΙΚΩΝ

Ὁ μόνος συντελεστής πού χύνει ἀρετὴν φῶς καὶ ἐξηγεῖ τὰ στατιστικὰ αὐτὰ δεδομένα εἶνε ἡ «κίνησις» τῶν προικῶν. Ὅπως θὰ δοῦμε ἀμέσως παρακάτω, οἱ γάμοι μὲ προικὰν ἀκολουθοῦν καὶ αὐτοὶ μίαν σταθερὰν ἀνοδοῦσαν. Ἀντιστρόφως ὅμως ἡ ἀνοδοῦσα αὐτὴ εἶνε ποσοτικὴ καὶ ὄχι ποιοτικὴ. Αὐτὸ δὲ ἀποτελεῖ τὴν ἐξήγησιν τοῦ πᾶντος, ἐνῷ ἡ κρίσις αὐξάνει, ἡ «κίνησις» τῆς προικῆς αὐξάνει καὶ αὐτὴ.

Κατὰ τὸ 1928 — μὲ τοὺς δαυλοτέρους γάμους ἔχομεν περὶ τὰ 145 ἑκατομμύρια πρ. ι. κες. Κατὰ τὸ 1929 αἱ προικεὶ δὲν φθάνουν καὶ τὰ 100 ἑκατομμύρια, ἐνῷ κατὰ τὸ 1930 μόλις ἐγγίζουσι εἰς τὰ 85.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο πού ἐξηγεῖ τὰ πράγματα καὶ τὸ ὅποιον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάλογει μᾶς δίδει νὰ καταλάβουμε διατὶ αὐτὴ ἡ αὐξήσις τῶν ἀριθμῶν τοῦ γάμου, εἶνε διὰ καὶ καὶ ποσοτικῶς τὴν κίνησιν τῶν γάμων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προικῆς. Ἐτοῖς ἔχομεν κατὰ μὲν τὸ 1928 τὰ 69 ο.ο. τῶν γάμων δίχως προικα. Καὶ διὰ τὸ ἐξηγήσωμε ἀμέσως, ἡ κρίσις ἀκόμη δὲν ἔχει ἐκδηλωθῇ ἔτσι ὥστε νὰ καθίσταται τρομερὸν πρόβλημα ὁ γάμος δίχως προικα. Ἀκολουθοῦν ἀμέσως αἱ μεγάλα προικεὶ, μὲ ἀναλογία 18 ο.ο., 3—27 ἑκατομμύρια μὲ ἀνέναντι 32 ἑκατομμύρια καὶ τέλος ἑνα 13 τοῖς ἑκατόν μὲ μεσαῖες προικεὶ, καμινάνοι μὲν ἐν τούτοις μεταξὺ 1—2 ἑκατομμυρίων.

Ἐχομεν καὶ ἐδῶ τὴν ἰδίαν ἐξήγησιν. Ἡ μὴ σαφὴς ἀκόμη ἐκδηλώσις τῆς κρίσεως ἢ τῆς ἀλγίστης ἢ ἐλπίς τῆς παροδικῆς διαρκείας, ἐπιτρέπει τὴν κίνησιν μεγάλων ποσῶν εἰς τὰ πλοῦσα κοινωνικὰ στρώματα. Καὶ ἀντιστρόφως, αἱ πρῶται οικονομικὰ στενοχωρίαι, ἢ ἐλπίς μᾶς συντόμου κατεστρώσεως, καθιστοῦν ἐπιφυλακτικὴν τὴν μεσαίαν τάξιν.

Τὸ 1929 σημειώμεν ἑνα μεταβατικὸν σταθμὸν. Ἡ ἀναλογία τῶν ἀποκρίων γάμων πῆ-

πει ἀποτόμως εἰς τὰ 46 ο.ο. Ἐπίσης πᾶντα καὶ ἡ ἀναλογία τῶν μεγάλων προικῶν ἀπὸ τὰ 18 εἰς τὰ 9 ο.ο., κερδίζει δὲ ἡ ἀναλογία τῶν μεσαίων καὶ τῶν μικρῶν προικῶν, ἢ ὅποια φθάνει ἀμέσως εἰς τὰ 45 ο.ο.

Ἐνῷ εἰς τοὺς γάμους τοῦ 1930 μειοῦται ἀκόμη περισσότερον οἱ γάμοι δίχως προικα, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ γάμοι μὲ μεγάλην πρ. ι. κα. Ἀπὸ τοὺς 3.601 γάμους τοῦ 1930 δὲν φθάνουν τοὺς 500 οἱ γάμοι δίχως προικα. Ἐνῷ αἱ προικεὶ ἀπὸ τὸν ἑκατομμυρίων δὲν φθάνουν τὰς τρεῖς.

Μεσαλοῦται μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀνοδοῦν αἱ μέσαι προικεὶ μεταξὺ τῶν 100 χιλιάδων μέχρι 500 χιλιάδων, ἐνῷ ἀκολουθοῦν αἱ μικραὶ προικεὶ ἀπὸ 10.000 — 75.000.

Τὸ ρεκόρ κατέχουν αἱ μικραὶ προικεὶ, μὲ 2.109 γάμους, ἀκολουθοῦν αἱ προικεὶ 150—250 χιλιάδων μὲ 1.683 γάμους καὶ τέλος αἱ ἡμισοὶ εἰς ἑνα ἑκατομμυρίων μὲ γάμους 1005. Τὴν ὅλην λοιπὴν κίνησιν δημιουργεῖ ἡ μέση καὶ ἡ μικρὴ προικα.

Καὶ τώρα ἀκριβῶς προκρίεται νὰ λάβωμεν ὡς «ἐπιστολὴ» τῆς παρὰ ἐκπολιτοῦς συντελεστικῆς, ὅπως λόγῳ χάριν τῆς ξανθῆς καὶ τοὺς ξανθοῦς, τῆς μελοχρῶνις καὶ τοὺς μελοχρῶνιους, τῆς καστανῆς καὶ τοὺς καστανοῦς, τῆς ροῦσσης καὶ τοὺς πυρόχρῳας... Φυσικὰ ὑπερ-

βαίνουμε ἔτσι τὰ δῶρα κάθε σοβαρῆς σταθμίσως.

Ἀντιστρόφως ὅμως ἡ ἀνοδοῦσα αὐτὴ εἶνε ποσοτικὴ καὶ ὄχι ποιοτικὴ. Αὐτὸ δὲ ἀποτελεῖ τὴν ἐξήγησιν τοῦ πᾶντος, ἐνῷ ἡ κρίσις αὐξάνει, ἡ «κίνησις» τῆς προικῆς αὐξάνει καὶ αὐτὴ.

Κατὰ τὸ 1928 — μὲ τοὺς δαυλοτέρους γάμους ἔχομεν περὶ τὰ 145 ἑκατομμύρια πρ. ι. κες. Κατὰ τὸ 1929 αἱ προικεὶ δὲν φθάνουν καὶ τὰ 100 ἑκατομμύρια, ἐνῷ κατὰ τὸ 1930 μόλις ἐγγίζουσι εἰς τὰ 85.

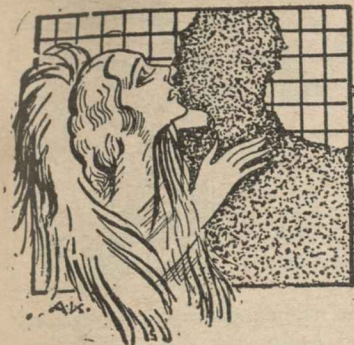
Ἀλλὰ ἐκεῖνο πού ἐξηγεῖ τὰ πράγματα καὶ τὸ ὅποιον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάλογει μᾶς δίδει νὰ καταλάβουμε διατὶ αὐτὴ ἡ αὐξήσις τῶν ἀριθμῶν τοῦ γάμου, εἶνε διὰ καὶ καὶ ποσοτικῶς τὴν κίνησιν τῶν γάμων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προικῆς. Ἐτοῖς ἔχομεν κατὰ μὲν τὸ 1928 τὰ 69 ο.ο. τῶν γάμων δίχως προικα. Καὶ διὰ τὸ ἐξηγήσωμε ἀμέσως, ἡ κρίσις ἀκόμη δὲν ἔχει ἐκδηλωθῇ ἔτσι ὥστε νὰ καθίσταται τρομερὸν πρόβλημα ὁ γάμος δίχως προικα. Ἀκολουθοῦν ἀμέσως αἱ μεγάλα προικεὶ, μὲ ἀναλογία 18 ο.ο., 3—27 ἑκατομμύρια μὲ ἀνέναντι 32 ἑκατομμύρια καὶ τέλος ἑνα 13 τοῖς ἑκατόν μὲ μεσαῖες προικεὶ, καμινάνοι μὲν ἐν τούτοις μεταξὺ 1—2 ἑκατομμυρίων.

Ἐχομεν καὶ ἐδῶ τὴν ἰδίαν ἐξήγησιν. Ἡ μὴ σαφὴς ἀκόμη ἐκδηλώσις τῆς κρίσεως ἢ τῆς ἀλγίστης ἢ ἐλπίς τῆς παροδικῆς διαρκείας, ἐπιτρέπει τὴν κίνησιν μεγάλων ποσῶν εἰς τὰ πλοῦσα κοινωνικὰ στρώματα. Καὶ ἀντιστρόφως, αἱ πρῶται οικονομικὰ στενοχωρίαι, ἢ ἐλπίς μᾶς συντόμου κατεστρώσεως, καθιστοῦν ἐπιφυλακτικὴν τὴν μεσαίαν τάξιν.

Τὸ 1929 σημειώμεν ἑνα μεταβατικὸν σταθμὸν. Ἡ ἀναλογία τῶν ἀποκρίων γάμων πῆ-

Π. ΠΙΚΡΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—

(Ἡ μὲς Μὸντ Κόλλιερ ἡ ὅποια ἐξοῦσε μὲ τὸν πατέρα τῆς Πάτρικ Κόλλιερ ἐγινε δεκτὴ εἰς τὴν ἀρχοντικὴν οἰκονομίαν τοῦ σερ Τέιμ Πάρου κατὰ τρόπον ἀνέλπιστον. Μίαν ἡμέραν ὁ Πάτρικ Κόλλιερ, εἰς σόσει τὸν σερ Πάρου ἀπὸ ἑνα αὐτοκίνητον, τὸ ὅποιον παρ' ὀλίγον νὰ τὸν παρασύρῃ καὶ αὐτὸ τὸ περιστατικὸν ἦτο ἡ ἀφορμὴ νὰ προσληφθῇ ἡ μὲς Μὸντ ὡς συνοδὸς τῆς Μύριελ Πάρου μίαν ὥραν—τάτης νέας ἡ ὅποια ὅμως εἶχε χάσει τὴν ὁρασίην τῆς κατόπιν μίαν γρίπη. Ἡ Μύριελ Πάρου ἑνα πλάσμα τὸσον ὥραϊον ὅσον καὶ ὑπερῆφανον ἦτο ἀραβωνισμένη μὲ τὸν πλουσιότατον νέον Ντάβιντ Κάλιν, ἐργοστασιαρχὴν, ὁ ὅποιος τῆς δίδειν πραγματικὴν ἀγάπην καὶ ἀφροσύνην. Ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Μύριελ, ἡ Εὐα Πάρου ἔχει γνωρισθῇ μὲ ἑνα νέον, τὸν Λέσγκι Γκράχαμ, ὑποκείμενον ἀρετῶν καὶ τυχοδιωκτικῶν, τὸ ὅποιον ἔχει κατακτήσει τὴν συμπάθειάν τῆς μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὴν περιουσίαν τῆς νέας.

Ἡ Μὸντ Κόλλιερ δὲν ἀρεῖ νὰ αἰσθάνῃ ἰδιαίτεραν συμπάθειαν διὰ τὸν Ντάβιντ Κάλιν, φροντίζει ὅμως νὰ κρύψῃ τὰ αἰσθηματὰ τῆς αὐτῆς, διότι βλέπει, ὅτι ὁ νέος ἀγαπᾷ πραγματικῶς τὴν τυφλὴν μνηστῆν του.

Ἐτοῖς ἔχουν τὰ πράγματα ὅταν ἑνα νέον πρόσωπον ἀναφαίνεται, ὁ βασιλεύωντος ἀμερικανὸς τραπέζης. Ἀντρεσσὸν Κόντ, ἑνας ἄνθρωπος μὲ ἀδάμαστον θέλησιν καὶ ἐξαιρετικὴν ἐπιτηδεύτητα. Ἡ Μὸντ Κόλλιερ ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως, ὅτι ὁ Ἀντρεσσὸν Κόντ ἐποφθαλμῶς τὴν Μύριελ Πάρου τὴν ὅποιαν θέλει ν' ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν Κάλιν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μύριελ διασθάνεται τὴν πρόθεσιν αὐτὴν τοῦ Κόντ μολοντοῖ ὁ ἀμερικανὸς δὲν τῆς ἔκαμε κανένα ἐπαινήμιον καὶ φοβερὸν μὲν τὴν ἰδίαν τῆς ἀδυναμίαν αἰσθάνεται ὅτι μόνον ὁ Ντάβιντ Κάλιν ἡμπορεῖ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν Ἀντρεσσὸν Κόντ καὶ τοῦ ζῆτει νὰ μὲν πάντοτε κοντὰ τῆς καὶ νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείπῃ οὔτε στιγμὴν.)

(Ἡ συνέχεια)

Ἐκεῖνος ἔμενε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια πάντα σταυρωμένα στὸ στήθος του. Θάλεγε κανεὶς εἰς ἐξήγησιν τὰ λόγια πού θὰ τῆς ἀπήντησε, μολοντοῖ τὸ ἀπάραχον πρόσωπό του δὲν μετροῦσε νὰ προσδώσῃ καμμία ἀπὸ τῆς σκέψεις του.

—Ἀκούστε, μὲς Κόλλιερ, εἰπε κατόπιν. Σεῖς εἰσθε ἑνα πλάσμα εὐγενικὸ ἀπὸ ἐκείνα πού ἀποκρίνουν τὴν πόλιν ὑπὲρ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ αὐτὸ γὰρ τὸν φόβο μήπως ὁ ἄνθρωπος πὸν ἀγαποῦν πληγωθῇ κατὰ τὴν ψαλὴν αὐτὴν.

Ἡ Μύριελ Κάλιν εἶπε ἐξαιρετικῶς κρυφά. Αὐτὸ εἶνε ὥραϊον, ἀλλὰ εἶνε καὶ βλακώδες. Θὰ εἴσατε μὲν τελεία σέξυγος γὰρ τὸν Ντάβιντ Κάλιν, ἀλλὰ ὁ Ντάβιντ Κάλιν ποτὲ δὲν θὰ εἶνε τέλειος σέξυγος γὰρ τὴν Μύριελ. Αὐτὸς εἶνε ἑνας αἰσθηματίας, ἑνας κοινὸς ἰ-

ΕΝΑ ΔΡΙΣΤΥΡΓΗΜΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΘΟΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΡΡΕΤ

δεολόγος, ἐνῷ αὐτὴ εἶνε κατρετιάζουσα, εἶνε σκληρὴ, εἶνε ἀδάμαστη. Ἡ συγκρούσις μεταξὺ τῶν εἶνε ἀναπόφευκτὴ σήμερον ἢ αὔριο... —Ἐξέρετε βέβαια πολλὰ πράγματα, τοῦ εἶπε ἡ Μὸντ, ὅταν ἐκεῖνος ἔπαισε νὰ ὁμιλῇ, ἀλλὰ ἡ κρίσις σας δὲν εἶνε ἀλάθειαν. Ὁ Ντάβιντ Κάλιν δὲν εἶνε κοινός, ὅπως νομίζετε, καὶ ἡ Μὸντ δὲν εἶπε αὐτὰ πού εἴπατε. Εἶνε χαϊδεμένη, κακομαθημένη, ἐγωίστρια ἴσως... Ἐγὼ ὅμως διακρίνεις ὅτι ἔχει μέσα τῆς καὶ ἄλλα καλὰτερα αἰσθηματὰ. Ἀπατάσθε ἀπὸ τῆς ἐπιφάνειας καὶ γὰρ αὐτὸ σας ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν μοὶ κάνουν ἐντύπωση ἡ κρίσις σας...

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπε μὲ συγκίνησιν τὴν ὅποιαν προσπαθοῦσε νὰ δαμάσῃ. Ἐκεῖνος τὴν ἀρεῖ νὰ τελειώσῃ καὶ κατόπιν ἐστρασε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε :

—Ἐξέρετε πολλὰ καλὰ νὰ διακρίνῃ κατὰ ἀπὸ

Σ' ἀγαπᾷ Μύριελ, σὲ λατρεύω

τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἐπικρολοῦντο μὴ σιγῇ, τὴν ὅποια διέκοψεν ἡ Μὸντ.

—Λοιπὸν, ὑποθέτω ὅτι εἰσθε ἀποφασισμένους νὰ τὴν κατακτῆτε...

Ἐκεῖνος ἐμειδίσεν μὲ νοχέλια.

—Εἰμαι εἰς θέσιν νὰ πετυχαίνω πάντα ἔκείνο πού θέλω, ἀρεῖ νὰ τὸ θέλω πραγματικῶς.

—Καί... θέλετε πραγματικῶς νὰ τὴν κατακτῆτε ;

Μ' ἑνα εἰρωνικὸ ὄνυ τῆς ἀπήντησε :

—Ἀφῶν στὸ μέλλον νὰ σας δώσῃ τὴν ἀπάντησιν.

—Ἐπειτα ἀπὸ μὴ σιγῇ ἡ Μὸντ τοῦ εἶπε ἔξωθεν :

—Σήμερα τὸ ἀπόγευμα εἶπα ὅτι εἰσθε ἰσχυροὶ. Ἐκαμὰ λάθος.

—Ἄ ! γατί ;

—Γατί δὲν εἰσθε παρὰ μόνον σκληροί.

—Εἶνε κα' αὐτὸ δύνάμις.

Ἐκεῖνη ἐκοινοῦσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ μὲ σταθερὸ τόνο πού ἀπήντησε :

—Ἐπάνω ἀπ' αὐτὰ ὑπάρχει μὴ ἄλλη δύναμις πολὺ μεγαλύτερη.

—Ἐγνωρίσατε λοιπὸν κανένα πού δυνατόν ἀπὸ μένα ;

Μέσα εἰς τὸ βραδυνὸν σιάφως τὰ βλέμματά τους διεσταυρώθησαν σὺν δύο ἑξή ἑτοιμασμένοι ἀντικρίαν. Μὲ αἰσθητὴ φωνὴ ἡ Μὸντ τοῦ ἀπήντησε :

—Ἐγνωρίσατε, καί.

—Ἄ ! καὶ πόσον ;

—Τὸν Ντάβιντ Κάλιν. Μπορεῖτε νὰ γελώσετε, μὰ αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

—Καὶ πόσον εἶνε αὐτὴ ἡ μεγαλύτερη δύναμις πού εἴπατε ;

—Ἡ καλὸσύνη.

Ἐκεῖνος ἐγέλασε πάλιν.

Ἡ Μὸντ ἐσπρώθηρε τόσο γρήγορα ὥστε ὁ Κέντ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔφηκε ἑνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

—Πολὺ καλὰ, εἶπε ἡ Μὸντ ἀπότομα. Κάμετε ὅπως νομίζετε. Νὰ ξέρετε ὅμως ὅτι πρὸς περὶ νὰ λογαριάζετε κα' ἐμένα...

—Μήπως ἐννοεῖτε ὅτι θὰ μὲ πολεμήσῃτε μὲ τὰ νύχια σας ἢ μὲ τὰ δόντια σας γὰρ νὰ ὑπερασπίσῃτε τὸν ἄνθρωπον πού ἀγαπᾷτε ;

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΔΘΗΝΑ

Η τελευταία κοσμική έβδομάς υπήρξε γιμάτη από συγκεντρώσεις, δεξιώσεις, μπρίτζ, κούλες, χορούς και μαστίγες, αυτές επί το άριστοκρατικότερον μετωνομασθήσαν εις κοκταίλ πάρτις.

Από πού να πρωταρχίσω δέν ξέρω και ποιές από τές ελεγκάντισσες ν' αναφέρω. Θα προσπαθήσω όμως να κάμω ό τι μπορώ διά να μη δυσαρστέησω και καμμία από τές αγαπητές μου κοσμικές κυρίες.

Η ώραία κυρία Πιζάνη μετά τόν ώραιότατον χορόν τόν όποιον έδωσε ανεχώρησε προχθές διά Λονδίνο και Παρισίους επιτρεφούσα δέ θα δώση καιρύν δεξιώσεων εις τας αίθουσας της Μ. Βρετανίας.

Τήν παρελθούσαν έβδομάδα έδόθη μπρίτζ παρά τή κ. και τή κ. Κ. Μεταξά. Μεταξύ τών ώραίων πού διεκρίνανεν ήτο ή καλλιγραφία κυρία Ειρήνη Κυριακή τού έν Αιγύπτω καπνιστόρου — τό γένος ναυάρχου Κολιελή—πολύ όμορφη και φανταστική, ξανθή όμορφιά φέρουσα τέτ ντε νέγκρ τουαλέττα.

Τό κονσέρτο της δίδος Έως Τσοπών υπό την προστασίαν της συμπαθούς πρεσβεί-

αλλος εις παρούσας άνησυγίες και άγωνίες. Καί αυτός ό άλλος ήταν ή Μύριελ.

Η Μώντ παρετήρησεν, ότι εκείνο τό θράδν ή Μύριελ εκράτησε κοντά της τόν άραβωνιαστικό της, πιασμένη διακόως από τό χέρι του. Έκείνο όμως πού ή Μώντ δέν εκάταλαβεν ήταν ότι ή Μύριελ συνεσπειροῦτο κοντά στόν Ντάβιντ Καίην ώσαν να εξητούσε άπ' αυτόν προστασία γιατί τό ένστικτό της της έλεγεν ότι κάποιος κίνδυνος την άπειλούσε.

Έν τούτοις ό "Αντερσον Κόντ δέν της ειπε τίποτε πού να μη μπορούσαν να τό ακούσουν και όλοι οι άλλοι. Τόν θαυμασμό του για την ώραίότητα της Μύριελ τόν εξέφραζε συχνά εις έπαινον όλων, πράγμα πού ειχε κολακεύσει πολύ την φιλαυτίαν της τυφλής. Έν τούτοις την στιγμήν πού την ειχε κατεβάσει από τό αυτοκίνητο, ή νέα άν και τυφλή, ειχε διαισθανθή τό βλέμμα του και τή σημασία αυτού του βλέμματος.

Και ή Μύριελ εκαταλάβαινε καλά ότι ένας κίνδυνος την έτοιγούρε, έφοβέτο δέ την ίδια της άδυναμία.

Πολλές φορές ειχε φερθή στόν Ντάβιντ Καίην άπότομα ή έγώιστικά. Έν τούτοις πάντα τόν έθεωρούσαν ως τό καλύτερο στήριγμά της, ως ένα δν ίσχυρό στό όποιον πάντα μπορούσε να στηριχθή μ' έμπιστοσύνη και στην άφοσίωσι του όποιου μπορούσε πάντα να ήσυχολύγ'η. Αύτή μάάλιστα ή συναίσθησις την έκανε να νομίζη τόν άγαπούσαν άρκετά για να τόν νυμφεύθ'η.

Ίσως τό ζήτημα τού έρωτος να μην έδάρνε πολύ στην άπόφασί της αύτή γιατί ό Ντάβιντ Καίην την έζητησεν εις γάμον άμέσως μετά την τρομερή άρρώστεια πού της άφήρεσε την όρασι, τότε δηλαδή πού ειχε περισσότερο από κάθε άλλη φορά ανάγκην ένός στηρίγματος. Ειχε δεχθή την προσφορά του με την πεποίθησιν της άπολύτου άσφαλείας κοντά στόν άνθρωπον εκείνον, άν και δέν έσκέφθη ποτέ ότε και ήταν ίσως ίκανή ν' άγάπησθ βαθεία τόν μέλλοντα αυτόν σύζυγόν της.

(Ακολουθεί

ρας κυρίας Λάγκα Ρασκάνο υπήρξε τό κυρίον γεγονός της έβδομάδος. Για να μη αναφέρω ποίοι ήσαν—πράγμα άδύνατον—θα προσπαθήσω να αναφέρω ποίοι δέν ήσαν.

Όλοιόν ώραίοτάτη Κυρία, ή Κυρία Α. Μ. ή δικαίως παρά τού κυρίου ντε Βαλλέφ τόσον θαυμασθείσα, έλαμψε διά της άπουσίας της.

Συμπαθητικότερον υπήρξε επίσης ένα μπρίτζ δοθέν παρά τή κ. Τσουκαλά. Πολλές διακρίνονεν αλλά ή συμπαθεστέρα όλων ήτο ή κυρία Ζάν Μπέμπη με κόκκινο φούξιας φόρεμα.

Κι' ένα έπεισοδιόκι, για να γελάσετε, άνευ ουδεμιάς σημασίας.

Μίαν πρώην νέα κυρία με κάτασπρα μαλλιά, ή όποία άρέσκειται εις τό να την άναφέρει ή Μονταίν πλησιάζει ένα κύριον όμιλούντα με την τελευταίαν και τού λέγει «όλο με την Μονταίν βρίσκεσαι—όλο από πίσω της τρέχεις διά να σέ γράψω». Η διά τας σπινθηροβόλους άπαντήσεις της διακρινόμενη διος Μονταίν της άπαντά :

«Αυτός εινε ό κύριος πού με τροφοδοτεί με κοσμικήν κίνησιν και αυτός εινε εκείνος πού βάζει όσους και όσες θέλει, ώστε άντιλαμβάνεσθε πολύ καλά, ότι δέν έχρι καμμίαν ανάγκην να τρέχη από πίσω μου.

Και ή γρηστιά κυρία έμεινε άναυδος.

Τά σπάνια μπίζου της 'Ιαπωνίδος πριγκίπισσας εξακολουθούν ν' αποτελούν θέμα συζητήσεων. Έθαυμάσθησαν πολύ πρδ πάντων μία «παρύν» από μπλου άζιουμυήτου άξίας 'Ιαπωνικούς λίθους.

Εις τας δεξιώσεις της 'Ιαπωνικής πρε-

ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ

Η Δις ΔΙΣΑ ΚΑΛΛΕΡΓΗ, ή όποις κάθε χρόνο διεκδικεί τα πρωτεία μεταξύ των καλλονών, χωρίς όμως να λαμβάνη μέρος εις τόν διαγωνισμόν

σθείας πολλές κόσμος αλλά και μερικές πού μπορούσαν να λείπουν.

Τό προχθεσινό γούρι τό μάθατε;

Η κυρία Τόρκ τού Προξένου της Γαλλίας χωρίς φυσικά να τό θέλη έχουσε ένα πότηρι μαύρο κρασί στό καινούργιο φόρεμα της κ. Περγόλου.

Και τό κακό εινε πού δέν καθαρίζεται.

Θαυμάσια ή παρά τού κ. και της κ. Ν. Κερέλλα δεξίωσις. Τό μέγαρον των θαύμα γούστου και κομψότητος, έλθόντος επί τούτω Γάλλου «ντεκορατέρ», όπως διακοσμήσθ αυτό.

Χαριτωμένη εμφάνισις ή οικοδόσπινα βοηθημένη παρά της συμπαιδαγωγίας κυρίας 'Ιωσηφφόγλου. Χορός με έξοικονετικό κέφι υπό τούς ήνους της τζάζ τού Κέρκ.

Πολύ όμορφη ή κ. Ζαλοκώστα με άσπρόμαυρα και ή κ. Λαμπράκη χάμμα ώραίοτης με μαύρα.

Επίσης ώραίοτάτη ή εκ Κων/πόλεως δις Σταύρου με πράσινο φωτεινό.

Όλαι αί κοσμικά 'Αθήναι προχθές παρά τή κ. και τή κ. Ι. Δελιδάνα.

Πολλά τσαπτεία μπρίτζ και όλίγος χορός διοργανωθείς παρά της νεολαίας, πολύ όμορφες αί διδες Μιτανσή και Δοανίδη.

Η μουσική προσέφερε της κ. Κ. Τσαλδάρη έστέφθη υπό πλήρους επιτυχίας.

Τό τραγούδι της κ. Κασσιό, ή άπαγγελία της κ. Ουάισας και τό πιάνο τού κ. 'Ιω. Τριαντάκη κατέβησαν τούς παρενδόντας.

Η οικοδόσπινα κομψοτάτη και περιποιητικότητι ποδς όλους.

Πολύ έπιτυχής ή παρά τή κ. Ασιλίδη—τό γένος Χατζήτσικου—ιαστική. Πασήσαν : 'Ο κ. και ή κ. Σαφούλη, ό κ. και ή κ. Ν. Μακκά, ό κ. και ή κ. Λοποθέστη, ό κ. και ή κ. 'Ευπεισίκου, ό κ. και ή κ. Λούνα, ό κ. και ή κ. Λυκουεζήου και όλοι πολλοί.

Παρίστατο και ή κ. Μονταίν ή όποία όμως δέν την άνέφερε εις την κοσμικήν της κίνησιν.

Εις τόν χορόν της Μ. Βρετανίας «τού Χόμ» ήρσε έξαιρετικά μία εκ Κίρκου δεσποινία, θαύμα ξανθής όμορφιάς.

Συμπαθητικά παστίν—μπρίτζ προχθές παρά τή κ. Γυαλιστόρα. Η ώραίωτέρα εκεί μέσα ήτο ή κυρία Καίτη Χατζηρονέστη.

Μπρίτζ επίσης παρά τή κ. Π. Μπέμπη. Η οικοδόσπινα ώραίοτάτη με καφέ.

Δεξιώσεις, ή κατά Τρίτην διδομένη παρά τή κ. Χατζεάνστη.

Μεγάλοι δεξιώσεις επίσης έδόθησαν παρά τή κ. Μ. Πουρή και παρά τή κ. Έλ. Χαριλάου.

Η δις Λαγουδάκη κόρη της κ. Χαριλάου χάμμα κομψότητος και όμορφιάς.

Πληροφόρουμεθα ότι κυρία Βουλευσά—άργικά—Μ. Τ. τηλεφωνεί καθημερινώς εις την Μονταίν χωρίς να την πολυξέρει διά να μην την παραλείπει από τας όλίγας κοσμικές δεξιώσεις εις ός παρεννοσκειται. Φαντασθήτε ότι έδόθη τό όνομα της και εις δεξιώσιν εις πρεσβείαν...όπου δέν ήτο.

JE SAIS TOUT

ΜΙΑ ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΗΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥ JULES DE GASTINE

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Η γυναίκα ειχε πλησιάσει και εκύτταζε τόν άνθρωπο πού της μιλούσε. Ήταν ώχρος, κακοχτενισμένος, άξέριστος και με τσαλακωμένα ρούχα.

Βουτιά ελαπτε; τόν ερώτησε, σκοπεύετε λοιπόν ν' αυτοκτονήσετε;

Γι' αυτό άκριβώς ήλθα έως εδώ...

Με την σειράν του τώρα εκύτταξε και αυτός έξεταστικά την άγνωστη εκείνην. Στην αρχή την ειχε νομίσει για καμμία γυναίκα πού έλαφρού κόσμου, σύντομα όμως έλλαξε γνώμη όταν την ειδε καλύτερα και από κοντά. Η γυναίκα εκείνη ήταν ώραμη στην ήλικία και τό ντύσιμό της άν και όχι πολύ κομψό έπρόδιδε ότι ήταν κυρία τού καλού κόσμου. Έφορούσε σκουλαρίκια με χονδρά διαμάντια. Στο νυχτερινό σκουτάδι έκείνην τή γαμψή μύτη της, τό γωνιώδη χαρακτηριστικά της και τά πολυαμμένα χείλη της.

Έφορούσε ένα γούνινο παλτό, ήταν εύκολο όμως να καταλάβη κανείς, ότι ή τουαλέττα της ήταν τουαλέττα έσπερίδος.

Ποιά ήταν αύτή ή γυναίκα; Από πού έγίγριζε αύτή την ώρα και γιατί έπήγαινε πεζή ; Σάν να έμάνεψε τις σκέψεις του αυτώς ή άγνωστη τού ειπε :

Θα σας φαίνεται παράξενο πού με βλέπετε μονάχη στούς δρόμους αύτή την ώρα...

Έρχομαι από την έσπια...α του ύπουργού τών Στρατιωτικών.

Ναι ξέρω, ειπε με πικρία εκείνος, ήταν έσορτή άπόψε στό ύπουργείο τών Στρατιωτικών.

Και τί έσορτή! Περίφημη! Έκανε όμως τόση ζέση ώστε ήθέλησα να γυρίσω στό σπίτι πεζή για να δροσισθώ λίγο...

Αλως τε ένόμιζα ότι είμαι γενναιότερη.

Πηγαίνετε μακριά άκόμη, κυρία ;

Πολύ κοντά. Στην δόδν Μπουσού ντ' Αγκλάς.

Α, μάλιστα περάσετε την πλατεία της Όμονίας.

Ναι, αλλά ή πλατεία εινε πολύ ζεση αύτή την ώρα ώστε προτιμώ να περιμένω κανένα αυτοκίνητο...

Τί χρειάζεται; Αν επιτρέπεται θα σας άκολουθώ έως τό σπίτι σας.

Έστο, αλλά υπό ένα όρον.

Ποιόν ;

Ότι δέν θα πραγματοποιήσετε τό σκοπό σας ν' αυτοκτονήσετε...

Δέν μπορώ να σας δώσω αύτή την ύπόσχεσι.

Γιατί ;

Γιατί ή άπόφασίς μου εινε παρμένη.

Είσθε λοιπόν πολύ δυστυχής;

Όταν κανείς εινε άπελπισμένος και άτιμασμένος εινε περισσότερο από δυστυχής.

Έ'στε, καθώς θα προχωρούμε θα μου δηγηθήτε την ιστορία σας και θα ιδούμε άν μπορέι να διορθωθ'ή τίποτα.

Δέν υπάρχει καμμία έλπίς...

Ποιός ξέρει ; Δέν με γνωρίζετε καλά.

Έχω και έγώ μερικά μέσα. Έπέρασα από περιστάσεις πειδ δύσκολες από τις δικές σας αλλά κατώρθωσα να τ' άπελπίζεται από τίποτα στή ζωή του...

Είχαν άρχισει να προχωρούν μαζί. Έ-

κείνος έβάδιζε σκυφτός. Τό άπελπισμένο ύφος του έφανερώνε ότι τά λόγια της άγνώστου δέν τού είχαν δώσει καμμία έλπίδα. Γι' αυτόν ή συνάντησις εκείνη δέν έσήμαινε παρά μία επιβράδυνσι μόνον της αυτοκτονίας του.

Έπέρασαν σιωπηλοί και γρήγορα την πλατεία της Όμονίας. Τό κρύο ήταν δυνατό και ό άνεμος έσφύριζε γύρω τους. Δέν συνήντησαν κανένα και μόνον μερικά φώτα έδειχναν τά παράθυρα της Αυτοκρατορικής Δέσχης. Στην αρχή της όδου Μπουσού ντ' Αγκλάς ό άνδρας έσταμάτησε και ειπε στην άγνωστη :

Έδώ εινε ό δρόμος σας, κυρία. Έμένα θα μου επιτρέψετε...

Εκείνος έμπήκε σ' ένα προθάλαμον γεμάτον από κομφοτεχνήματα κάπως άτακτα διατετα. Η γυναίκα άνοιξε άλλη μία πόρτα και έμπήκεν στην τραπεζαρία. Τό τραπέζι ήταν στρωμένο και ή φωτιά έκαιγε στή γωνία.

Συνήθισα να πέρνω μία μπουκιά όταν γυρίζω από έσπερίδα, ειπεν εκείνη. Έσείς πεινάτε ;

Μάλλον όχι.

Θα μου έχετε συντροφιά.. τρώγοντας θα μιλήσω...εις δύο μετά τά μεσάνυχτα πάντα υπάρχει όρεξις. Μά καθήστε, μη στεκεσθε όρθιος. Καί πρδ παντός ξεσταθήτε...

Η Μανταλένα βλέπω έφρόντισε να έτοιμάση καλή φωτιά...

Καθώς μιλούσε έβγαζε συγχρόνως τό καπέλο της, τό έπανωφόρι της και έμεινε με την έξωμη άμφιεσι της έσπερίδος. Ό συνοδός της την εκύτταξε περίεργος. Τό πρόσωπό της ήταν ευτυδμένο, ό λαιμός της και οι ώμοι της ίσχυοι, τά μάγουλά της και τά χείλη της διαμμένα, τό βλέμμα της διαπεραστικό.

Εκείνη εκατάλαβε δέβαια την κακή έντύπωσι πού ειχε κάμει τό παρουσιαστικό της γιατί ειπε γελώντας :

Βλέπετε, ότι δέν υπάρχει φόβος να σαγηνεύσω κανένα

Να ξαναγυρίσετε στή γέφυρα ; Αυτό έννοείτε ;

Κυρία, έχω όρκισθει να πεθάνω άπόψε και τό πεθάνω.

Εκείνη έγέλασε.

Δέν θα πεθάνετε καθόλου πρην ξεσταθήτε πρώτα λιγάκι. Τά νερά εινε πολύ κρύα.

Έχω πεί στην καμαριέρα μου να μου έχη έτοιμάσει μία καλή φωτιά. Έλάτε, πρέπει να γνωρισθούμε καλύτερα.

Εκείνος ήθέλησε ν' άνηθή αλλά ή συνοδός του τόν έσταμάτησε και με ύφος άταρταχικό τού ειπε :

Δέν δέχομαι άντιρρήσεις. Δέν είμαι πλέον σέ ήλικία πού να μπορώ να έκδω κανένα ή να έκτεθώ έγώ ή ίδια. Έξ άλλου εινε καιρός πού δέν έχω στό νοῦ μου τέτοια πράγματα και είμαι τελείως έλεύθερη...

Δέν έχω ούτε σόφισμα, ούτε έρασι, ούτε οικογένεια... Μπορείτε να έλθετε άφωβα στό σπίτι μου όποια ώρα και να εινε.

Είχαν φθάσει έμπρός στην πόρτα.

Εκείνη έσήμανε. Η πόρτα άνοιξε και καθώς ό άγνωστος έκαμε μία κίνησι διαταγής ή συνοδός του τόν έσπρωξε μέσα. Ό άνθρωπος εκείνος ήταν σέ κατάστασι τέτοια ώστε ή θέλησίς του δέν ήταν σταθερή. Εξορσισε τή συμπεριφορά της γυναίκας εκείνης παράξενη και δέν μπορούσε να καταλάβη τί μυστήριο έκρυβε. Αλλά στό τέλος τί ειχε να γάση; Όταν κανείς ένει άποσπασίσι ν' αυτοκτονήση δέν καθέται να λεπτολογήση τέ-

τοια μικροπράγματα. Έπηρε λοιπόν την άπόφασί του άμέσως και έμπήκε, περίεργος να ιδή πού θα κατέληγε αύτή ή ιστορία.

Στό σκοτεινό διάδρομο ή γυναίκα τόν έπιασε από τό χέρι για να τόν οδηγήση. Κάτω από τό γάντι εκατάλαβε τό χέρι της ξερό, σχεδόν κοκκαλιάρικο, με τά δάχτυλα μακρυνά και εύλινθη. Μπροστά στό θυροφείο εκείνη ειπε τό όνομά της, ένα όνομα ξενικό πού δέν άκουσε καθαρά μα πού τό ήπείσεσε για ρωσικό έπειδή έτελείωσε σέ-ώφ.

Έπέρασεν κατόπιν από ένα πλακόστρωτο και άρκετά ευρύχωρο προαύλιο. Έπειτα εκείνη άναψε με ένα σπύρο ένα κηροπήγιο πού εύρίσκετο στό πρώτο σκαλοπάτι μιάς σκάλας και άνέβηκεν. Στο δεύτερο πάτωμα ή άγνωστη εξέκλειδωσε μία πόρτα και παρεβίσε για να περάσθ ό συνοδός της πρώτος.

Εκείνος έμπήκε σ' ένα προθάλαμον γεμάτον από κομφοτεχνήματα κάπως άτακτα διατετα. Η γυναίκα άνοιξε άλλη μία πόρτα και έμπήκεν στην τραπεζαρία. Τό τραπέζι ήταν στρωμένο και ή φωτιά έκαιγε στή γωνία.

Συνήθισα να πέρνω μία μπουκιά όταν γυρίζω από έσπερίδα, ειπεν εκείνη. Έσείς πεινάτε ;

Μάλλον όχι.

Θα μου έχετε συντροφιά.. τρώγοντας θα μιλήσω...εις δύο μετά τά μεσάνυχτα πάντα υπάρχει όρεξις. Μά καθήστε, μη στεκεσθε όρθιος. Καί πρδ παντός ξεσταθήτε...

Η Μανταλένα βλέπω έφρόντισε να έτοιμάση καλή φωτιά...

Καθώς μιλούσε έβγαζε συγχρόνως τό καπέλο της, τό έπανωφόρι της και έμεινε με την έξωμη άμφιεσι της έσπερίδος. Ό συνοδός της την εκύτταξε περίεργος. Τό πρόσωπό της ήταν ευτυδμένο, ό λαιμός της και οι ώμοι της ίσχυοι, τά μάγουλά της και τά χείλη της διαμμένα, τό βλέμμα της διαπεραστικό.

Εκείνη εκατάλαβε δέβαια την κακή έντύπωσι πού ειχε κάμει τό παρουσιαστικό της γιατί ειπε γελώντας :

Βλέπετε, ότι δέν υπάρχει φόβος να σαγηνεύσω κανένα

Να ξαναγυρίσετε στή γέφυρα ; Αυτό έννοείτε ;

Κυρία, έχω όρκισθει να πεθάνω άπόψε και τό πεθάνω.

Εκείνη έγέλασε.

Δέν θα πεθάνετε καθόλου πρην ξεσταθήτε πρώτα λιγάκι. Τά νερά εινε πολύ κρύα.

Έχω πεί στην καμαριέρα μου να μου έχη έτοιμάσει μία καλή φωτιά. Έλάτε, πρέπει να γνωρισθούμε καλύτερα.

Εκείνος ήθέλησε ν' άνηθή αλλά ή συνοδός του τόν έσταμάτησε και με ύφος άταρταχικό τού ειπε :

Δέν δέχομαι άντιρρήσεις. Δέν είμαι πλέον σέ ήλικία πού να μπορώ να έκδω κανένα ή να έκτεθώ έγώ ή ίδια. Έξ άλλου εινε καιρός πού δέν έχω στό νοῦ μου τέτοια πράγματα και είμαι τελείως έλεύθερη...

Δέν έχω ούτε σόφισμα, ούτε έρασι, ούτε οικογένεια... Μπορείτε να έλθετε άφωβα στό σπίτι μου όποια ώρα και να εινε.

Είχαν φθάσει έμπρός στην πόρτα.

Εκείνη έσήμανε. Η πόρτα άνοιξε και καθώς ό άγνωστος έκαμε μία κίνησι διαταγής ή συνοδός του τόν έσπρωξε μέσα. Ό άνθρωπος εκείνος ήταν σέ κατάστασι τέτοια ώστε ή θέλησίς του δέν ήταν σταθερή. Εξορσισε τή συμπεριφορά της γυναίκας εκείνης παράξενη και δέν μπορούσε να καταλάβη τί μυστήριο έκρυβε. Αλλά στό τέλος τί ειχε να γάση; Όταν κανείς ένει άποσπασίσι ν' αυτοκτονήση δέν καθέται να λεπτολογήση τέ-

τοια μικροπράγματα. Έπηρε λοιπόν την άπόφασί του άμέσως και έμπήκε, περίεργος να ιδή πού θα κατέληγε αύτή ή ιστορία.

Στό σκοτεινό διάδρομο ή γυναίκα τόν έπιασε από τό χέρι για να τόν οδηγήση. Κάτω από τό γάντι εκατάλαβε τό χέρι της ξερό, σχεδόν κοκκαλιάρικο, με τά δάχτυλα μακρυνά και εύλινθη. Μπροστά στό θυροφείο εκείνη ειπε τό όνομά της, ένα όνομα ξενικό πού δέν άκουσε καθαρά μα πού τό ήπείσεσε για ρωσικό έπειδή έτελείωσε σέ-ώφ.

Έπέρασεν κατόπιν από ένα πλακόστρωτο και άρκετά ευρύχωρο προαύλιο. Έπειτα εκείνη άναψε με ένα σπύρο ένα κηροπήγιο πού εύρίσκετο στό πρώτο σκαλοπάτι μιάς σκάλας και άνέβηκεν. Στο δεύτερο πάτωμα ή άγνωστη εξέκλειδωσε μία πόρτα και παρεβίσε για να περάσθ ό συνοδός της πρώτος.

Εκείνος έμπήκε σ' ένα προθάλαμον γεμάτον από κομφοτεχνήματα κάπως άτακτα διατετα. Η γυναίκα άνοιξε άλλη μία πόρτα και έμπήκεν στην τραπεζαρία. Τό τραπέζι ήταν στρωμένο και ή φωτιά έκαιγε στή γωνία.

Συνήθισα να πέρνω μία μπουκιά όταν γυρίζω από έσπερίδα, ειπεν εκείνη. Έσείς πεινάτε ;

Μάλλον όχι.

Θα μου έχετε συντροφιά.. τρώγοντας θα μιλήσω...εις δύο μετά τά μεσάνυχτα πάντα υπάρχει όρεξις. Μά καθήστε, μη στεκεσθε όρθιος. Καί πρδ παντός ξεσταθήτε...

Η Μανταλένα βλέπω έφρόντισε να έτοιμάση καλή φωτιά...

Καθώς μιλούσε έβγαζε συγχρόνως τό καπέλο της, τό έπανωφόρι της και έμεινε με την έξωμη άμφιεσι της έσπερίδος. Ό συνοδός της την εκύτταξε περίεργος. Τό πρόσωπό της ήταν ευτυδμένο, ό λαιμός της και οι ώμοι της ίσχυοι, τά μάγουλά της και τά χείλη της διαμμένα, τό βλέμμα της διαπεραστικό.

Εκείνη εκατάλαβε δέβαια την κακή έντύπωσι πού ειχε κάμει τό παρουσιαστικό της γιατί ειπε γελώντας :

Βλέπετε, ότι δέν υπάρχει φόβος να σαγηνεύσω κανένα

Να ξαναγυρίσετε στή γέφυρα ; Αυτό έννοείτε ;

Κυρία, έχω όρκισθει να πεθάνω άπόψε και τό πεθάνω.

Εκείνη έγέλασε.

Δέν θα πεθάνετε καθόλου πρην ξεσταθήτε πρώτα λιγάκι. Τά νερά εινε πολύ κρύα.

Έχω πεί στην καμαριέρα μου να μου έχη έτοιμάσει μία καλή φωτιά. Έλάτε, πρέπει να γνωρισθούμε καλύτερα.

Εκείνος ήθέλησε ν' άνηθή αλλά ή συνοδός του τόν έσταμάτησε και με ύφος άταρταχικό τού ειπε :

Δέν δέχομαι άντιρρήσεις. Δέν είμαι πλέον σέ ήλικία πού να μπορώ να έκδω κανένα ή να έκτεθώ έγώ ή ίδια. Έξ άλλου εινε καιρός πού δέν έχω στό νοῦ μου τέτοια πράγματα και εί

ένδιαφέρον για τις σκέψεις που θα έκανε γι' αυτήν και για το διαμέρισμά της. Όταν τα έτοιμασαν όλα έκβησε στο τραπέζι και τον έκλεισε να πάει θεία απέναντί της.

Το μενού του δείπνου εκείνου ήταν και αυτό λίγο παράξενο. Ήσαν στο τραπέζι χαδιάρη, λίγη ροσσιζή σαλάτα, ένα πατέ από φρά-γκρα, μπισκότα, μισή πέριτκα, ένα πιτά-κρέμα, σταφίδες, σνικα και μπανάνες. Για κρασί μία μπουκάλια με σαμπάνια.

— Τρώτε από ό,τι σας αρέσει, είπεν η γυναίκα στον προσκεκλημένον της. Έγώ θα πάω μόνον δύο μπισκότα με λίγο χαδιάρη. Άλλα δεν υπάρχει λόγος να με μιμηθίτε.

Για μερικά στιγμές έφαγαν σιωπηλοί. Έπειτα εκείνη εστράφη επάνω του τα μικρά γκριζα μάτια της και του είπε :

— Νομίζω ότι τώρα είναι ώρα να γνωρισθούμε κάπως καλύτερα. Τι ηλικία έχετε ;

— Έχω περάσει τα σαμπάνια.

— Σαράντα είναι και θέλετε ν' αυτοκτονήσετε; Νομίζω πως δεν είναι αδιακρισία να ρωτήσω το όνομά σας ;...

— Καθόλου. Λέγομαι Ζουστέν Μαρκέλε.

— Ζουστέν; Όραίο όνομα...

— Τό βρίσκω άρετά κοινό...

— Καθόλου... Έμένα μου αρέσει πολύ...

Και άλλη μία ερώτηση ;

— Έλεσθερα.

— Για ποιο λόγο θέλετε ν' αυτοκτονήσετε κύριε Μαρκέλε ;

— Δεν είναι δύσκολη η απάντησις, είπεν εκείνος με πικρία. Είναι πολύ συνθησιμένη ιστορία...

— Α! δέ!

— Έχω ένα μεγάλο ελάττωμα...

— Ελάττωμα; Και ποιά ;

— Είμαι χαρτοπαίκτης.

— Καταλαβαίνω. Θα παίξατε χθές και σήμερα...

— Έπαιξα επί τρεις ημέρες και τρεις νύχτες συνεχώς...

— Διάβολε !

— Επί τρεις ημέρες και τρεις νύχτες αγωνίσθηκα εναντίον της κακοτυχίας μου....

— Και σ'ς ενίκησε;

— Τελειωτικά !

— Έχασατε όλα όσα είχατε;

— Όλα και περισσότερα ακόμη..

— Όστε χρωστάτε κιόλας;

— Ναι...

— Μεγάλο ποσόν ;

— Μεγάλο για μένα γιατί δεν θα μπορούσα ποτέ να το πληρώσω στη θέση που είμαι.

— Πόσα λοιπόν ;

— Σχεδόν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Στο πρόσωπό της εφάνηκε ένα μειδίαμα περιφρονησέως.

— Και γι' αυτές της δέκα χιλιάδες φράγκα θελήσατε ν' αυτοκτονήσετε ;

— Τί θέλατε να κάμω ;

— Δεν έχετε γονείς ; Συγγενείς ;

— Όχι. Είμαι μόνος στον κόσμο.

— Έρωμένη ;

— Δεν αγάπησα παρά μόνον τα χαρτιά..

— Δεν έχετε φίλους; Γνωστούς ;

— Είχα αλλά ξήντηλα όλη την καλωσύνη τους και τη γενναιοδωρία τους. Ένα μάλιστα απ' αυτούς, τον καλύτερο φίλο του πατέρα μου και ευεργέτη μου από τότε που ήμουν ακόμη παιδί τον έχασα τελειωτικά, γιατί κατεγράφηκε της καλωσύνης του...

— Ποιός είν' αυτός ;

— Ο στρατηγός Μπουσάδ.

— Ο στρατηγός Μπουσάδ! ανέκραξεν εκείνη ανατινασσομένη σαν από ελάτριο. Γνωρίζετε λοιπόν τον στρατηγό Μπουσάδ;

— Σ'ς είπα, ότι ήταν ο καλύτερος φίλος του πατέρα μου και ο μεγαλύτερος προστάτης μου. Δυστυχώς μ' έδιωξε και αυτός.

— Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

— Η έορτή του «Αίσχχλου».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ, 1 Ιανουάριος.—Παρά την οικονομική κρίσιν και καχεξίαν της αγοράς μας, η παροικία έσπευσεν άθροα να τιμήσιν την διήμερον έορτήν του Δένδρου, ήν έδωσαν εις το Καζίνον «Μπελντεντέρε» ή «Ένωσις Αισχύλος» - Άρίων. Ο κόσμος εύχαρίστως προσέφερεν ό,τι ήδύνατο, όότι το σωματεϊόν αυτό τοποθετεί πολύ καλά το χορήμα των φιλικών θρώπων, συντηρών το «Κανονικόν» Όρφονοτροφείον με υπερεκπαιδών τροφίμους, νικητορίνας και ήμερησίας σχολάς, κλπ. Διά την έπιτυχίαν της έορτής αυτής, ήτις ύπέρθε καθ' όλα τελεία, ειργάσθησαν καταβαλλόντες υπεργαθρόπους προσπάθειαι υπό των τμηματάρχων των έορτών κ.Μανωλάν οι σύμβουλοι του σινδλόγου και άλλα έκτελετα μέλη της παροικίας, μερικά όνόματα των όποιων αναφέρω κατωτέρω. Την έορτήν εφείδρυνεν ή υπό τον κ. Μπαβέαν Έλληνική Φιλαρμονική, παιανίζουσα τα καλύτερα τεμάχια, και δύο Τζαζ-μπάντ, υπό τοις ήχοις των όποιων έκαιχόντο μέχρι των πρωϊνών ώρών άπειρά ζέσην. Διεκρίνανεν τας κ. κ. Μαρίαν Ζαχάρη, Βεατρίκη Γομποτή, Χαρίτην Νικολαΐδου, διαφανή Γλύπη, ασελας Γιαγιάδη, Α. και Κ. Ζωϊνου, Ο. Χρυσόχου, Δώραν Πητταν, Α. Λατρε, Κ. και Ε. Βριζοπουλου, Ε. Τσουράρα, Α. Παντοπουλου, Ζ. Ιοιρου, Μ. και Α. Νικολαΐου, Α. και Ν. Παυλίου, Χ. και Α. Ρούσου, Κ. Καντιώτου, Βριζαμπετή, Μωράση, Καραμαλή, Μ. Μαργαλή, Τσουκαλά, Γεωργίου, Ε. Γλύπη, Μ. Αγγελή, Κυριακού, Μετζίτη, Κ. Μανωλά, Η. Βρουσσου, Αγγή Α. Μ. Δασκαρή, ή μικρούλα Φωφόρου, Μ. Λοανιδου, Β. Καλοεργακή, Ζ. Ευαγγελου και πολλοί άλλοι, των όποιων τα όνόματα μ'ας διαφεύγουν. Έκ των κυριων τοις κ.κ. Κασμάτην Ιατρόν, Μασσαΐν, Κανιωτήν, Σαρρήν, Μικεδάση, Κασοάχη, Α. Παταγεωργίου, Ν. Ρουσσου, Κ. Νικολάου, Ι. Σπανον, Δοντογιάννην, Ι. Ράμφον, Άθανασίου, Η. Αϊδούσην, Δεβέντην, Παταμυδην Ε., Α. Καπατζήν, Άγγελήν, Γκουλάκη Π., Άθανασακάπουλον Ν. Συγχρητήτρια Θεωμά εις το Διοικητικόν Συμβούλιον της Ένώσεως διά την ώραιαν έορτήν που μ'ας έχάρισε.

Α. Ε. Πλωμαρίτης

ΣΕΡΒΙΑ.—Την παρελθούσαν Κυριακήν έδόθη χορός εις το Παρθενοναγειον υπό του Έμπορικου Σινδλόγου Σεργίου, παραταθείς μέχρι των πρωϊνών ώρων. Η αίθουσα, κατωτέρω διακοσμημένη, προσέδιδε γιορτινήν όψην εις το κέφι των χορευτών και χορευτριών. Έκ των πολλών παρεφρεθέντων διακρινόμεν τον ύπομνησάρχον της ύποδιοικήσεως Σεργίου κ. Κ. Βασιλόπουλον, τοις κ. κ. Αρ. Χρηστάκη, Ιατρόν, μετά της άνεψίδος του, Γ. Μαρτινέπουλον μετά της κυρίας του, τον εισπράκτορα του Τομείου κ. Έλευθ. Τιτέλην μετά της άδελφής του, τον έφορον μετά της κυρίας του και τον Γραμματέα της Έφορίας Β. Σακαρέλαν, Άγιοσ. Κοεμτζόπουλον με τας άδελφάς του Άσπασίαν, Ξανθίππην και Φλομένην, Άριστ. Άγιάννην, Ηλ. Μαρίκον μετά της κυρίας του, Κ. Πατσόαν μετά της άνεψίδος του, Α. Χατζημπασιάν μετά της κυρίας του και πολλούς άλλους όν τα όνόματα μ'ας διαφεύγουν. Ο χορός έπέτυχεν εις όλα. Η έπιτυχία δέ όφείλεται εις το Δ. Συμβούλιον του Σινδλόγου, το όποιον ένήργησε δραστηριότητα. Το συμβούλιον άποτελείται από τοις κ. Ν. Κεκολιάν πρόεδρον, Άγ. Κοεμτζόπουλον, Α. Κυντοδίακην, Ηλ. Μαρίκον, Φ. Χατζημπασιάν, Άρ. Άγιάννην και άλλους.

Αύγ. Καπ.

— Η συνκυλία του Έλληνικού Όδείου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Δεκέμβριος.—Το μεγαλύτερον καλλιτεχνικόν γεγονός της πόλεως μας είνε ή 1η μεγάλη συναυλία του Έλληνικού Όδείου Θεσσαλονίκης, που δόθηκε την δευτέραν μέρα των Χριστουγέννων στα «Διονύσια» μέσα σ' ένα πεντάτοιο άφρατικό από την καλύτεραν κοινωνίαν της πόλεως μας. Το Έλληνικόν Όδείον είνε άξιον συγχρητήριον που μέσα σ' ένα δεκαπεντάμηνο από της ίδρύσεώς του, εργασζόμενον συστηματικά και άθροιστά, μ'ας παρουσίασε τοιαύτας καλλιτεχνικάς έκπληξεις. Η προχθεσινή του συναυλία ήτο κατί το υπερτέλειον και εις έμάρτυρι και εις μονακότητα, γι' αυτό και πολύ όρθά όνομάστηκε «1η Μεγάλη Συναυλία του Έλληνικού Όδείου». Μεγάλην έντύπωσιν έκαιεν εις το κοινόν ή διά πρώτην φορά έμφανισθείσα μικτή χορωδία του έξ 80 προσώπων, ή όποια υπό ήν διεύθυνσιν του διακεκριμένου καλλιτέχνη της πόλεως μας κ. Σ. Βασιλειάδου εξέτελεσε με μεγάλην δεξιοτεχνίαν τας δυσκόλους συνθέσεις του Μέντελσον «Άγάθη - Κρασί» και «Ο όρατόρον του Γκουτ» «Επί των ποταμών της Βαλτικόν». Έπίσης άριστη ύπέρθε και ή εκ 35 μελών άνδρική χορωδία του (την όποιαν άλλως τε γνωρίζομεν και από άλλας ήμφανίσεις της), ή όποια θεωρείται σήμερον έπιδό των όσων ή καλύτερα μακεδονική χορωδία και ήτις έρχεται άμέσως μετά την χορωδίαν Άθηνών. Η ός άνω χορωδία εξέτελεσε με τέχνην και άκριβειαν το «Νανούρισμα» Μόζαρτ και το «Εμβατήριον Τραγουδιού» αυτ' Όιτα. Έπίσης πολύ επιτυχημένο το όριο εις σόλ μεζόν» του Χάινδ υπό της διδός Καπαζίδου (πιάνο), Βασιλειάδου (βιολί) και Ά. Τζή (βιολοντσέλλο), ός και το «Καυασατέον εις ρέ μεζόν» του αυτου συνθέτου με έκτελεστάς τοις κ.κ. Θωμαϊδην (βιολί), Σαΐφου (βιολί), Βασιλειάδην (βιολά) και Άτζήν (βιολοντσέλλο). Η «Σονάττα εις ντο μεζόν» του Μόζαρτ υπό της διδός Καπαζίδου και του κ. Βασιλειάδου υπερέρρεσεν. Ο κ. Θ. Θωμαϊδής ός σολιστ εις την «Ρωμάντσον εις φά μεζόν» του Μπετόβεν, «Άβε Μαρία» των Σόφικερ - Βιλελμ και «Ενθύμησον από την Μόσχαν» («Ρωσικά Μελωδία») του Βενάφσκου κατεχειροκροτήθη.

Πρόδ. Πατριάρχης

ΠΥΡΓΟΣ (Ηλεία).—Την παρελθούσαν Κυριακήν 11 πρ. και ώραν 6 μ.μ. έν τη αίθουση του Διμοτικου Θεάτρου «Απόλλων» έδόθη ή υπό την προστασίαν του Νομάρχου κ. Θ. Μάλη προαγγελθείσα χορευτική προσέπεις υπό της προημθείας ένδυμασιών κλπ. του σώματος των Πρωσοκόπων. Η αίθουσα είχε καταλλήλως διακοσμηθή, υπό τοις ήχοις δέ της Φιλαρμονικής μας, ο χορός διεξήχθη ζωηρότατος μέχρι της 9 1/2 μ.μ. Εις την ώραιαν έορτήν συνέρρευσαν άπαντα ή έκλεκτή κοινωνία της πόλεως μας.

—Ενθ Πατρινή προημή έφημερίς έδεβαίον την άφιξιν των Τούρκων ποδοσφαιριστών εις την πόλιν των και ένθ αγωνιούντες άνέμενον να ίδουν την τουρκικήν πρωταθλήτριαν εις την πόλιν που Πύργου πολλοί φιλάθλοι, ατή έστειλεν έν Σμύρνην τηλεγράφημα εις τας Άθήνας εύχαριστούσα άπαντας διά την φιλοξενείαν, παραλείψασα όμως να μ'ας εύχαρίστησει και διά την φιλοδοξίαν της ήττης.

Α. Α. Γ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΝΕΑ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 7.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Το «Τικ - Τάκ» μεταξύ άλλων καινοτομικών καθιέρωσε ένα πρωτότυπο διαγωνισμύ αινιγμάτων. Εις έπτά κατά σειράν φύλλα θα δημοσιεύεται ανά μία μαγική εικόνα της οποίας θα προτείνεται ή λύσις εις τοις άναγνώστας. Εις τοις έπιτυχόντας του διαγωνισμού θα διανεμηθουν τα έξης δώρα :

Εις τόν 1ον ένα γραμμόφωνον αξίας 2500 δραχμών

Εις τόν 2ον Έν άνθοδοχείον πολυτελείας από το άνθοπωλείον Κ. Ξενακή Σταδίου 52, αξίας 900 δραχμών.

Εις τόν 3ον μία φωτογραφική μηχανή Χάουφ αξίας 800 δραχμών.

Εις 4ον και 5ον ανά έν ζεύγος ύποδημάτων γυναικείων ή άνδρικών εκ του καταστήματος Άδελφών Πιτυλάκη, Έμμ. Μπενή 18α.

Εις τόν 6ον. Ένα ζεύγος βέρεζ τών 18 καρατίων 3 δαμάμων, αξίας 420 δρ. ή άλλο είδος ίσης αξίας εκ του χρυσοχορείου Στέλιου και Ζέρβα, Άπελλού 3.

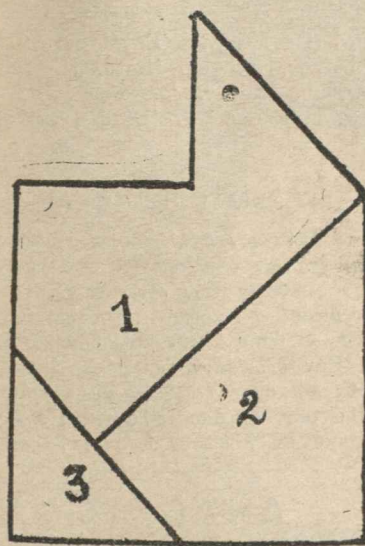
Εις τόν 7ον, 8ον, 9ον και 11ον ανά ένα βαποριζατέρ αξίας 400 δραχμών έκαστον.

Εις τοις 12ον, 13ον, 14ον και 15ον ανά έν ζεύγος καλτσών γυναικείων ή άνδρικών εκ του καταστήματος «Ετάμ».

Πρώτος έπιτυχόν θα θεωρηθή όστις θα λύση όλα τα αινίγματα. Έν περιπτώσει καθ' ήν θα ύπάρχουν περισσότεροι του ένός λύται θα γίνη δημοσίε κλήρωσις εις τα γραφεία μας εις την όποιαν θα κληθουν να παριστούν όσοι εκ των άναγνωστών μας έπιθυμούν. Έάν δεν λυθουν όλα τα αινίγματα τότε θα θεωρηθή πρώτος και ούτω καθεξής, όστις κατορθώσει να λύση τα περισσότερα έξ αυτών.

Μετά την διανομήν των δώρων θα δημοσιευθουν αι φωτογραφίαι όλων των λυτών, τα όνοματόπωνμα των και αι διευθύνσεις των.

Τας λύσεις των παρακαλούνται οι άναγνώσται μας να μ'ας άποστείλουν κεχωρισμένας δι' έκαστον φύλλον έντός συστημένης έπιτολής.

ΕΙΚΩΝ 3

Κάποιος ξυλουργός έκοψε ένα κομμάτι ξύλου εις τρία μέρη 1, 2, 3. Θέλει τώρα να τα συναρμολογήσει κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να έπιτύχη τετράγωνον. Βοηθήστέ τον.

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΜΑΣ

25.000 ΔΡ. ΕΝΤΟΣ 1^{ης} 2 ΜΗΝΟΣ

Το «Τικ - Τάκ» προέκρηυεν από του πρώτου φύλλου του ΛΑΧΕΙΟΝ, δια του όποιου θα διανεμηθουν εις τοις άναγνώστας τρι έντός ΕΝΟΣ και ΗΜΙΣΕΩΣ ΜΗΝΟΣ, ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΔΩΡΑ 25.000 δραχμών.

Ο μηχανισμός του λαχείου θα λειτουργήσιν ως έξης :

Οι άγορασται του «Τικ-Τάκ» θα αποκώψουν τα εις το κάτω μέρος της σελίδος της κουπόνια των ήμερομηνιών 28ης Δεκεμβρίου, 4ης, 11ης, 18ης, 25ης Ιανουαρίου και 1ης Φεβρουαρίου, και θα μ'ας τα στείλουν όλα μαζί, εις το τέλος, και επί συστάσει, εις τα γραφεία μας, συνοδευόμενα με το όνοματεπώνυμόν των και πλήρη την διεύθυνσιν των καθαρογραμμένα.

Έναντι κάθε σειράς κουπονίων των έξ αιτών ήμερομηνιών, θα λάβουν άπόδειξιν φέρουσιν ένα αριθμόν—λαχόν, υπό των όποιων θα μετάσχουν εις την κλήρωσιν.

Όλοι οι ούτω δοθέντες κατά σειράν λήψεως των κουπονίων αριθμοί—λαχνοί θα τεθούν εις την κληρωτίδα κατόπιν έλέγχου βεβαιωσέως έποπτευούσης έπιτροπής.

Ένόπιον αυτής και επί παρουσίαι των άναγνωστών που θα προσέλθουν, θα γίνη ή κλήρωσις την Κυριακήν 15ην Φεβρουαρίου 1931, δια να προλάβουν και οι εκ του έξωτερικού άναγνώσται.

Θα έξαχθουν 25 αριθμοί, εκ των όποιων θα κερδίζουν :

Ο 1ος δραχμάς 5.000

Ο 2ος δραχμάς 4.000

Ο 3ος δραχμάς 3.000

Ο 4ος δραχμάς 2.000

Ο 5ος δραχμάς 1.000

Και οι 20 έπόμενοι (6—25) ανά δραχμάς ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑΣ έκαστος.

Τα άποτελέσματα της κληρώσεως θα άναγγελθουν εις το φύλλον της 1ης Μαρτίου. Εις τα έπόμενα φύλλα θα δημοσιευθουν αι φωτογραφίαι, αι άποδείξεις και αι διευθύνσεις όλων των τυχηρών του λαχείου.

Οι έν Άθήναις και Πειραιεί άναγνώσται δύνανται να φέρουν την σειράν των κουπονίων άπ. εύθείας εις τα γραφεία μας και να λάβουν τοις λαχνούς των.

Οι στέλλοντες κουπόνια όχι όλα μαζί, αλλά χωριστά, ή με άτελή διεύθυνσιν, θα αποκλειωνται της κληρώσεως άνευ άλλης είδοποιήσεως.

Έκείνοι εκ των άναγνωστών, οι όποιοι δεν έπρόλαβον ν' αγοράσουν το πρώτον φύλλον, έπειδή έξηντήθη, δύνανται να το προμηθευθουν από τα γραφεία μας και έν άνάγκη να στείλουν δύο κουπόνια άλλης ήμερομηνίας.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΔΙΑΒΑΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΒΙΒΑΙΟΝ

Ο Πιέρ Λοτί κατά την τελετήν της παγκοσμίας εισόδου του εις την Γαλλικήν Ακαδημίαν τώ 1892 άπήγγελε εις τοις συναδέλφους ένα λόγον όπου έλεγε : «Δέν έδιάβασα ποτέ μου τίποτα. Από άνεξήγητον φόβον των πραγμάτων πριν άρχίσω δέν έδιάβασα τίποτα».

Όταν τον έπεσκέφθη ένας συντάκτης της «Επιθεωρήσεως των Δύο Κόσμων» τώ 1900 επανέλαβε πάλιν την κοινήν πληροφορίαν και την έγαράκτηρισεν: ός «Τό μόνον άληθές από όσα λέγονται σχετικώς δια το πρόσωπόν του».

ΝΕΑ από ΠΟΛΙΤΟΥ

Ο ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο Ραμσή Β', ο όποιος είνε ήδη μούμα εις τό Μουσείον του Καΐρου, ήτο δεκάκις δισεκατομμυριούχος. Ο Φόρντ, ο Ροκφέλλερ, ο Κρόις και άλλοι ήσαν πάμπαντοι, έν συγκρίσει με την δόξαν αυτήν της βασιλικής δυναστείας της Αιγύπτου. Ο περιφημότερος των Φαραώ κατέκτησεν όλα τα βασίλεια από της Νουβίας μέχρι της Συρίας και άπεκόμισε πολλά κέρδη. Έξμεταλλεύθη τα χρυσωρυχεία της Νουβίας πρός όφελος του προσωπικού του ταμείου επί 67 έτη. Ολόκληρος ο γνωστός κόσμος ήτις έποχής εκείνης συνέταναν εις τον μέγαν πούτον του και την μεγαλοπρέτειάν του.

Η ΤΡΕΛΛΑ ΕΝΟΣ ΔΡΟΜΕΩΣ

Ο Μανσόν Έρυστ, ο νορβηγός δρομέυς άνωμάλου δρόμου είνε άναμφισβήτητος ο μεγαλύτερος δρομέυς άντοχής, που έξησεν ποτέ. Τό ρεκόρ, το όποιον κατέβηκεν άκούρατος Σκανδιναυός έν Ερώστη κατά τα τέλη της παρελθούσης έκατονταετηρίδος ούδέποτε τό έφθασε άνθρωπος.

Σημειώσατε μερικά από τα ρεκόρ του :

Ο Μανσόν Έρυστ εκ Παρισίων εις Μόσχαν εις δύο έβδομάδες. Έτρεξεν εις τοις μάλλον διαφόρους δρόμους ύφ' όλας τας κοινικάς καταστάσεις και διήλθεν 13 μεγάλους ποταμούς εις τον δρόμον του, και έτρεξεν 125 μίλια ήμερησίως !

Έτρεξε 95 μίλια ήμερησίως επί 59 ήμερας από Κωνσταντινουπόλεως εις Καλκούταν μετ' έπιστροφής. Διήλθεν ποταμούς, διέσχισεν έρήμους, διέτρεξε κινδύνους και ύπέστη τον φλογερών ήλιων της Ανατολής και της Περγίας, του Άφγανιστάν και των Ινδιών. Έν συνόλω άπόστασιν 5625 μιλίων. Περί αυτου έχει έκδοθή ειδύκον σύγγραμμα.

Ἀρχισυντάκτης : Παν. Παπαδόπουλος

Παρακαλούντα οἱ ἀγαγνώσται μας, ὅσοι
ἀλλήλογραφούν με το περιουσιον, να ἀναγρά-
φουν εἰς τὸν φάκελλον οἱ ἀποτελλόντες μὲν
ἔργα πρὸς κέρει «συνεργασίαν», οἱ ἀποτελ-
λόντες οὐ ἀνεκτοῦτα «ἀγωνισμὸς ἀνεκτοῦται».
Ἐπίσης οἱ ἀποτελλόντες λύσεις ἀνιγκμάτων
τὴν λέξιν «ἀνιγκτισμὸς ἀνιγκτισμῶν». Τέλος
οἱ ζητούντες φύλλα ἢ οἱ θέλοντες νὰ ἐγγρά-
φουν συνορηματὰ τὴν λέξιν «ἀνιστοποίησις».

Κοὺς Κοὺς : Α. Στεφανιδίου. Μὰς γυμνασε-
δι «ευρισκετε το «ικ-ιακ» ὡς το τελεωσι-
ρον ἀπο ὅλα τὰ περιοδικὰ. Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ
φροντίζομεν καὶ ἡμεῖς, νὰ το καταστήσωμεν
το τελειότερον περιοδικόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν
σελίδα πού μὰς ὑποδεικνύετε, θὰ σκεφθώμεν
ἀργότερα. — Ν. Ι. ἐνταῦθα. Τὸ διηγημά σας
κατ' ἀρχὴν καλὸ, ἀλλὰ πολὺ βασιτυγραμμέ-
νο.—Ὑψέφα Τέμπαν. Εὐχαριστοῦμεν γὰ τὰ
καλὰ σας λόγια. Κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύο-
μεν τόσον θλιβερά διηγήματα. Στείλιτε μὰς
τίποτε ἐλαφρότερον. — Καλλιτέχνην, ἐνταῦ-
θα. Εἰδυμογραφήματα καὶ ἀνέκδοτα ἐλήφθη-
σαν καὶ θὰ δημοσιευθοῦν ἐφόσον κριθοῦν κα-
τάλληλα.—Ὀνίη Σαπριτσιάν. Παρ' ὅλην μὰς
τὴν καλὴν διάθεσιν, δὲν χρῆσιμεν κατάλληλα
τὰ ποιηματά σας.—Νίκων Μπουζάκης. Τὸ ποί-
ημα «στεινάντησις» ὄχι καλόν. Δημοσιευομεν ἐσθ.-
τον πρῶτον στίχον γιὰ νὰ ἰδῇτε καὶ ὁ ἴδιος.

«Θυμάσαι, τρίτη ήτανε,
που σμίξαμε τα δυο μας,
και μούλες να καθήσωμε
και δεχθήκα ευχαριστώ»

Ἡ «Βενετική θραυρά» μᾶς βάζει σὲ πολλὰς ἐπιθυμίας. — Θεοδωροῦν Παιτω. Κηφισίων. Το μεγάλο ποιῆμα σας πολὺ καλὸ, ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι τοῖο περὶ αὐτοῦ ἔχει γράψαι καὶ ὁ ἱολέμης ὑπὸ τοῦν πτελον «Ἡ φλογερά τοῦ Βασίληα». Πῶς αὐτὴ ἡ σύμπτωση; ὁ ἄλλο ἀνυχεῖς.—Δ. Στυροπουλον, Σάμου. Εὐχάριστοῦμεν γιὰ τὰ ἐνθουσιαστικὰ λόγια σας Ὅσον ἀφορὰ τὸ δελτίον, καθὼς βλεπετε, τὸ δὲβάλεμεν εἰς ἄλλην θέσιν. Κατακλιηλοτέρᾳ δὲν γίνεται.—Κ. Τομότηλον, Δράμα. Εὐχαριστοῦμεν. Τὰ ἴδια θὰ ποῦμε καὶ οὐ σὰς σχετικῶς μὲ τὸ λαχεῖον.—Π. Α. Χ. Μεγαρεμῶ την. Μπορεῖτε νὰ στέλντε καὶ θὰ δημοσιεύον τὰ ἂν κρινόντα κατὰλληλα. Τὸ περὶ ἐρωτος γνωσκόν σας γραμμένον εἰς πολλὰ ἀρμυζούσαν γλώσσαν. Ἐχομεν τὴν ὑπόνοιαν ὅτι εἴσθε....ἐρωτευμένοις. Ἐὰν ὅλοι εἶχαν τῆς ἰδ.ε.ς ἰδέας περὶ ἐρωτος, ἀσφαλῶς ὁ κόσμος θὰ ἦτο καλύτερος. — Χρ. Χαραλαμποπούλον. Τὸ ἐπιγράμμι σας πολὺν προσπαθόν. Φαίνεται δι' ἔχετε προηγούμενα...—Ἀλκαῖον Ὀλύμπιον. Γράφετε πολὺ καλὰ. Ἐχετε καλὸ στίχο, ἀλλὰ δὲν προσεχετε στὴν ὁμοιομορφία τοῦ στίχου σας, ὅσον ἀφορᾷ τὸ περιεχόμενον. Ἐκεῖνο τὸ ἐμὲ τρῶει τὸ μαράζι κατασιγρέφει ὅλο τὸ ποίημα. Στείλτε μας κανένα ἄλλο, ἂν εἶνε δυνατόν μικρότερο.—Αὔγ. Καπ. Ἡ ἀνταπόκρισις σας δημοσιεύεται. Στέλντε τακτικὰ.—Σπεργιόπουλον, ἐνταῦθα. Τὸ κοιντόν δὲν παρελήφθη, ἀλλὰ ἐποποθετήθη εἰς τὴν τρίτην σελίδα (1ην τοῦ ἐσωτερικοῦ) τοῦ περιοδικοῦ μας.—Πύρρον Μακρῶν. Εὐχάριστοῦμεν γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια.—Ν. Α. Φλῶριναν. Τὸ περὶ σας καὶ τὸ ποίημα δυσστιχῶς δὲν εἶνε καλὰ. Στείλτε μας ἄλλα καλύτερα.—Ἀθαν. Λιθκον, Ἰτέαν. Στέλντε ὅτι νομίζετε κατὰλληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας.—Δίδα Γρέγον. Δὲν γράφατε ἄσχημα, ἀλλὰ εἴσθε πολὺ ρομαντική. Φέрте μας τίποτε ἄλλο.—Σ. Α. Κέρον. Νὰ μᾶς στέλλετε ἀνταποκρίσεις συντόμους περὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς πόλεως

σας. "Όσον ἀφορᾷ τὸν διορισμὸν ἀνταποκρι-
τοῦ θ' ἀποφασίσομεν ἀργότερα.—Α.Α.Γ. Σέξ-
βια. Ἡ ἀνταπόκρισίς σας δημοσιεύεται.—Π.
Τ. Γαστούνην. Μπορεῖτε νὰ στέλνετε αὐτὰ
πρὸς μᾶς γράφετε, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον πρὸς λέ-
τε. Τὸ ποιήμά σας ὅμως ἀνυχές.—'Εμμ. Ζά-
κινθινάκην. Πῶς συμβαίνει ὥστε ἐνθ' τὰ δύο
περὶ καὶ τὰ δύο ποιήματα εἶνε καλὰ, τὸ «γραμ-
μα» νὰ εἶνε τόσον ἄσχημο ; 'Εμεῖς ἐδόξαμε
κάποιαν ἐξηγήσιν.—Χρ. Πυρπασόλ. Τζιζι-
φιές. 'Εάν ἔχετε τίποτε σχετικὸν μὲ τὴν κίν-
σιν, στέλνετέ το. Τὰ ποιήματά σας ὅμως εἶνε
κάπως ἄτεχνα. Μελετήσητε τοὺς νεοέλληνας
ποιητὰς καὶ θὰ γράψετε καλὰ.—'Αντ. Γαϊτά-
νον. Τὸ ποιήμα σας ὄχι καλὸ. Δημοσιεύομεν ἐ-
δῶ μιαν περικοπὴν, γὰρ νὰ ἰδῇτε καὶ σεῖς.

«Μοιάζεις σάν τὴν σελήνη μονάχη
 πού ροδοκόκκινη προβάλλει
 πίσω ἀπ' τοῦ βουνου τὴ ράχη,
 μὲ τὰ πλουσιὰ της κάλλη.
 Καὶ σύννοδόν της ἔχει
 τὸ μικρὸ ἀστέρι,
 πού ὅλο πίσω της τρέχει
 σάν ἀγαπημένο ταίρι...» κλπ.

N. Ζημαρδάνη. Διαβάστε. Τὰ σταλέντα ἀ-
κατάλληλα. Ἐλευθέριον Χρηστάκον. Στέλλε
τέ μας ἀνταποκρισεις καὶ θὰ δημοσιεῖνται.
Ἐπομιμὸς ἀνταποκριτὰς θὰ ὀρίσωμεν βρα-
δύτερον. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λό-
για. —Γ'. Πυραγερῶν. Τὸ διηγημὰ σας κα-
λὸ, ἀλλὰ διχῶς ἐνοιαφέρουν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ
ποίημα σας πολὺ συνειδησμένο. Ἐν τούτοις,
φανταζόμεθα ὅτι θὰ ἔχετε καλύτερα. —Δου-
λοῦδι τοῦ Ἀγροῦ. Νὰ μᾶς στείλετε ἀνέκδο-
τα. —Ἐλευθ. Μαννατόπ. Τὸ ποιημὰ σας χα-
λαίνει πολὺ εἰς τον στίχον. —Αὐγ. Κάλ. Στεί-
τε τα ὅπως νομίζετε. Ἐπίσης καὶ ἀνταποκρι-
σεις. —Λρ. Σαμαράν. Ἀνεκδοτὰ σας εὐφημι-
οῦν. Μισοποιεῖτε στείλετε χωρὶς ταπεινω-
ρεῖσθαι. —Λέων. Ψεφισοφία. Εὐχαριστοῦμεν
για τὰς εὐχὰς σας. Ἡ εὐχαρμὸς συνιστᾷ
εἰνε τὸ σῆμα. —Λέων. Ἄλλην. Το ποιημὰ σας
ὄχι καλὸ. —Πους κ. Βραχὺν Σαβαν, Ἐμ-
κατερίν. Ἀγγέσκον. —Ανεκδοτὰ εὐφ-
μιοῦν. —Δίος. Κοντοπομπικόν, Καλόν. Ἐπί-
σης καὶ ἡ ἰδιὰ σας. Μπορεῖτε να μᾶς στεί-
λετε καὶ ποιήματα. —Ν. Μιχαήλ. Δ. Μακρό-
πειρον. Δ. Μισοτὴν. Κ. Γεωργίου. Κ. Δω-
στανινίδην. Χρ. Ίκαναί. Ἄλλος Λας. Ἐλη-
φύσαν τὰ ἀνεκδοτὰ σας. —Κ. Χιονοῖον. Ἀρ-
γοτέρην θὰ σκεφθῶμεν καὶ γι' αὐτό. Τὸ ἀνε-
κδοτὸν σας ἐκ μέρους. —Ε. Μάχ. Τὰ ποιήματά
σας ὄχι ἐπιτυχημένα. —Ἐνα φίλον μᾶς, ἐνταῦ-
θα. Το «Πῶς ἐγίνε νέος» ἦτο γενικόν, ἡ ὁ-
ποία ἀπὸ το ὄν φύλλον ἄλλαξε, καθὼς βλέ-
πετε. —Γ'. Κυριαζήν. Ἔχετε καλὸ στίχον, ἀλ-
λὰ ἔχει πολὺ πρῶτονιστικὸν στίχον. Καὶ γιὰ το-
ῦτο κοκκοβαγίε ;

ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΝ

Κοῦς κ. Δημ. Χαροῦτον, Πειραιᾶ. Ἐλή-
θησαν, ενεγράφητε. Φύλλα ἐστίασαν.—Λε-
ωνίου Μανρωτοπούλου, Λεωνοσίαν Νηπιον. Ενε-
γράφητε. Πιρονηνομένα τεύχη ἐστίασαν.—
Χωστό. Ζήκαν, Δουτρά Παλατιστόμου, Ἰωάν-
νην Στρατοιάνην, Σιντοφάλα Λαμίας. Φύλλα
ἐστίασαν. Συνδρομὴν οὐκ αὖτε ν' αὐτοτελε-
πε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.—Μ. Χαλου-
τζόγλου, Ἱερουσαλήμ. Ζητήσῃ φύλλον ἐστά-
λη. — Δίδα Συφίαν Γκόστη, Κουτσουπόδι. Ἐ-
στάλη.—Ι. Γαλιανίδην, Τσιούβλουν. Ἐστάλη.—
Ἰωάν. Μυρωνιδην. Ἐστάλη.—Θ. Σλιονικίτην
Γοιμένισσαν. Ἐστάλη.—Λέανδρον Σπηλιό-
πουλον, Πάτρας. Ἐστάλησαν.—Σύρον Κό-
καν, Ευλόκαστρον. Ἐστάλησαν.—Α. Χαϊτί-

ΠΑΡΑΤΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΓΑ

ΤΡΕΛΛΑΙΝΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Πολὺ δύσκολα ἀκούομεν νὰ γίνεται λόγος περὶ ζώων που παραφρονούν. Οἱ Ἀγγλοι ὁμῶς ἀπ' αὐτοῦν εἰς πραγματικὴν παραφροσύνην μιαν νεαν ἀσθένειαν που διεδοσθῇ τελειοταῶς εἰς τοὺς σκύλλους κατὰ τροπὸν ἀνθρώπου χρησικόν. Τὸ Βασιλικὸν Κτηνιατρικὸν Κολλεῖον τῆς Μ. Βρετανίας ἡσχισε κατ' αὐτὰς τάς ἐρευνας τοῦ διὰ τὴν ἀνακαλύψην τὰ αἷτια τῆς παραφροσύνης τῶν σκύλλων, νὰ μελετήσῃ τὰ συμπτώματα καὶ νὰ εὕρῃ κανένα φάρμακον. Ἡ ἀσθένεια εὐτὴ ἐνεφανίσθη διὰ πρῶτην φορὰν εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ 1924, παρόμοια ὁμῶς συμπτώματα παρατηρήθησαν καὶ προηγου ἑνὸς ἐπὶ ἀμερικανικῶν σκύλλων. Ὅταν ἕνας σκύλλος προσβλήθῃ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν εὐτὴν ἀρχίζει νὰ ἐκτετῇ καὶ νὰ τρέχῃ ὡς παράφρων ἐπὶ πολλὰ χιλιόμετρα. Τὰς περισοτέρας φορὰς φονεύεται καλ' ὁδόν, κτεπὼν ὁρμητικὰ τὸ κεφάλι του εἰς κανένα ἐμπόδιον ποὺ συναντᾷ εἰς τὸν παράφρονον ἐκείνον δρόμον. Πρὸς τὸ παρόν τὰ αἷτια τῆς ἀσθενοείας εἶνε τελείως ἀγνώστα καὶ ἀπὸ τὰς πιστικὰς ποὺ ἤρχισαν νὰ συντάσσουσιν οἱ κτηνίατροι ἐξακριβοῦται μόνον ὅτι τὰ θύματα συγκαταλέγονται κατὰ τὸ πλεῖστον μεταξὺ τῶν μεγάλων σκύλλων. Τὰ σκυλλάκια μικρᾶς σφάτσας δὲν ἔδωσαν μέχρι τοῦδε δείγματα παραφροσύνης.

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥ-
ΣΤΡΑΛΙΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ

Ἡ τηλεφωνικὴ διεύθυνσις τῆς Μ. Βρετανίας ἐπραγματοποίησε πρὸ ἡμερῶν μίαν τηλεφωνικὴν συνδιάλεξιν εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀπόστασιν πὺν ἐπετεύχθη ἕως πῶρα καὶ ἡ ποία ἰσοδυναμεῖ μὲ ὁλόκληρον τὴν περιφέρειαν τῆς ὑδρογειοῦ. Ἐνῶς συνδρομητῆς τοῦ τηλεφωνικοῦ κέντρου τῆς Μελβούρνης, εἰς τὴν Αὔστραλιαν, ἤθελε νὰ συνομιλήσῃ μὲ κάποιον εὗρισκόμενον εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελες. Μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς αἰτήσεώς του ἡ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία εἶχεν ἀποκατασταθῆναι σύμφωνος ἀπὸ τῆς Μελβούρνης εἰς τὸ Σίδνεϋ, διὰ ραδιοφώνου ἀπὸ τὸ Σίδνεϋ εἰς τὸ Λονδὸν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Λὸς Ἀντζελες. Ἡ διαξαχθεῖσα συνομιλία ὑπῆρξεν εἰς ἀνεστάτην τὸ σὺν εἰς τὸ ἕνα ὅσον καὶ εἰς τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἔγινε χωρὶς καμμίαν διακοπὴν ἀπὸ τοὺς διαμέσους σταθμούς.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Εἰ τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ ἀναγράψωμεν
τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγνωστῶν οἱ ὅποιοι ἔστι-
λαν δοθᾶς λύσεις τῶν αἰνιγμάτων.
Ὅσοι ἀφορᾷ τὰ κοινά τοῦ λαχείου, ταῦ-
τα πρέπει ν' ἀποσταλοῦν μαζί ὅλα καὶ δι' ἡμε-
ριστά. Ἐὰν ἐλλείπουν ὁρισμένα ἡμερομηνία
ὑπεροχὴν νὰ συμπληρωθοῦν μετὰ κοινά ἀν-
ηλικ. Πάντως, οἱ ἀποστελλόντες εἰς τὴν ἀρ-
χὴν μερικὰ θὰ λησθoῦν ὑπ' ὄψει.

ΔΗΛΟΣΙΣ

Οἱ ἀναγνώσται τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πει-
ραιῶς, διὰ τὴν μὴ καταστρέφειν τὰ φύλλα,
ἀποδοτέοντες πρὸ κοινοῦ, ἡμποροῦν ἀντὶ τῶν
κουπονίων, τὰ μᾶζ φέρειν, ὅταν λήξῃ ἡ προ-
θεσμία, τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ διὰ τὴν τὰ
σφραγίσωμεν καὶ θὰ λαμβάνουν τὸν ἀρθρὸν
τοῦ λαχνοῦ τῶν.